

לקוטי

ראש השנה

לשמוע

קול

שופר

רבי יעקב יוסף

כהן הי"ו

לקוטים מתוך שיעוריו שהועלו ליוטיוב'
במשך השנים

ת. הוצאה - אלוף תש"פ

זהירו דקיק

פתיחה

שלום לכל הקוראים היקרים, השם ברחמיו
עליכם ירויח.

בדפים הבאים תוכלו למצוא את ראש השנה..
במקצת...

ראש השנה, מתוך שיעוריו של רבי יעקב יוסף
כהן הי"ו, שהועלו ליוטיוב.
מי שירצה לשמע מפיו את הכתוב יוכל למצוא
זאת בשיעורים על ראש השנה לאורך השנים.

נהירו דקיק.

נהירו דקיק, עלינו יאיר.

ובעזרת הקדוש ברוך הוא, ובעזרת הצדיקים
הקדושים. שנצליח. אמן ואמן

ראש החדש וראש השנה הלכות ערב ראש השנה בפנימיות

מראש החדש צריך להיות זיווג שממנו יצא
פרות למשך כל החדש.

ראש השנה הינו על אותו העקרון.

אספקלריה שניה,

כשאנו מסתכלים על המילה ראש בכוונות
התפילה (בכוונות הרש"ש, בכוונות האר"י)
אנו נסתכל בעזרה הבאה:

ר = אחוריים דשם אל-הים

א אל אלה אלהי אל-הים = 200

מנין האות ר

א = רומזת על שם אל-הים פשוט

ש = אל-הים במילוי יודין

אלף למד הי יוד מם = 300

מנין האות ש

באספקלריה הראשונה אנו מדברים על זיווג.
באספקלריה השניה אנו מדברים על שמות
אל-הים.

בברכת המזון בראש חודש

אלהינו ואלהי אבותינו, יעלה ויבא, יגיע ויראה,
ינצח וישמע, יפקד ויזכר, זכרוננו וזכרון אבותינו,
זכרון וישראלים עירך, וזכרון משיח בן דוד עבדך,
וזכרון כל עמך בית ישראל לפניך, לפליטה, לטובה,
לחן, לחסד ולרחמים, לחיים טובים ולשלום, ביום

ראש חודש הנה: בראש חדש

ובברכת יעלה – כאשר אנו אומרים 'הזה' –
פה במקום, צריך לראות את אותיות ש-ד-י
– שין דלת יוד בניקוד קמצים.

ש-ד-י – שם הויה בספירת יסוד – כל
השפע.

ש י ן ד ל ת י ו ד

○○○ ○○○ ○○○
ד ד ד ד ד ד

ראש החדש וראש השנה – אותיות ראש.

ישנן שתי אספקלריות באותיות הללו:

אספקלריה ראשונה מבארת לנו את פנים
המילה ישראל, ואספקלריה שניה מאירה
לנו דרך כוונות התפילה את המילה ראש.
(כוונות הרש"ש, כוונות האר"י).

אספקלריה ראשונה,

ישראל – אם נסתכל על האותיות

הפנימיות של ישראל נמצא את המילה
ראש.

גימטריה ראש = 501,

רמ"ח אברים של הזכר: רמח = 248

רנ"ג של הנקבה: רנג = 253

אם נחברם יחד, אברי הזכר עם אברי

הנקבה נקבל את המספר 501 (248+253).

כלומר החיבור בן הנקבה לבין הזכר.

אנו, בתחילת העניין, בראש החדש, המוביל
את החדש, אמורים להיות בחיבור, איזה
חיבור?

אברי הזכר עם אברי הנקבה.

חיבור זה הוא בבחינת אור פנימי.

יש לנו את האור המקיף שהוא ישראל –
אותיות לי, 'הרי את מקודשת לי בטבעת
זו' – לי מבחוץ.

לאחר האור המקיף, יש לנו את העניין

בזיווג של האור הפנימי – החיבור בן אברי
הזכר לאברי הנקבה.

מלוע אנו צריכים את החיבור הפנימי

בתחילת החדש או בתחילת ראש השנה או
בתחילת כל דבר?

ברגע שאנו מבצעים את פעולת הזיווג, אנו
למעשה יוצרים מציאות של חיבור שממנו
הולך לצאת פרי.

2
אספקלרי
ת למילה
ראש

אספקלרי
ה ראשונה

אור פנימי

חיבור
שממנו
הולך
לצאת פרי

אספקלרי
ה שניה

שמות
אל-הים

שין דלת
יוד

בקמצים
כל
השפע

מלמוד
קבלת
השפע
לכל
החודש

(תוקף בגימטריה שווה לשופר – על כך נרחיב בהמשך)

בתוקף קובעים את השפע, כי אם לא יהיה תוקף, השפע לא יגיע. התוקף הוא הכלי.

מכאן אנו מבינים שהעבודה שלנו בתחילת החודש והעבודה שלנו בתחילת השנה היא, **בניית כלי לשפע**, וכשאנו מסתכלים על המילה ראש – אנו רואים שהשפע מגיע ע"י

זיווג זכר ונקבה וע"י שמות אל-הים שבונים את הכלי לשפע – זה בדיוק מה שאנו רואים בשי-ד-י עם הקמצים. הניקוד, נותן את הכח של הכלי, כאשר המילה עצמה היא כח הזיווג.

יוסף – מרכבה לספירת יסוד. עי-ד-י שם הויה המאיר בספירת יסוד

שפע זויב דין (גבול-כלי) בכדי להגיע

ימי כלים

אכילת סימנים

זהו מעמד ראש החודש, בו אנו מקבלים את השפע לכל החודש, ולכן מכוונים את אותיות השפע ונועלים אותם בקמצים.

הקמץ בנוי מקו ונקודה

קמץ = 16

קו = 6 כמניין האות ו

נקודה = 10 כמניין האות י

קמץ = 16×9 קמצים שנמצאים תחת שין

דלת יוד $16 \times 9 = 144$, 144 כמניין ק-ד-ם,

אחור וקדם צרתני ותשית עלי פפכה

(תהילים קלט ה).

אחור – הסתרה של הקב"ה.

קדם – אור הפנים של הקב"ה.

ק-ד-ם

אזור וקדם צרתני

קבלת שפע מצד הפנים של הקב"ה

למעשה, אנו הולכים לקבל שפע מצד

הפנים של הקב"ה – קדם

קדם = פנים = אור הקב"ה, ולכן הגימטריה

של הכלי, שהוא הקמצים (144), תהיה

בדיוק אותו המספר של האור שהוא "קדם"

(144).

לקחנו את האור, והאור בה מקדם, ולכן

אנו נסגור את אותיות שי-ד-י בקמצים

שנותנים לנו גמטריה שווה למילה קדם

(אור הפנים של הקב"ה).

עכשיו, יש לנו כלי ששמור בו כל האור.

כלי המתאים בדיוק לאור שנכנס בו.

כלי שבו שמור כל האור

מותזילים..

דין ושפע

כך מתחילים ראש חודש,

כך מתחילים את ראש השנה.

מתחילים את ראש השנה כשמבינים שזה

יום הדין, נכון – מצד אחד זהו יום הדין,

ומצד שני – **כל השפע שהולכים לקבל**

במשך כל השנה הולך לרדת בראש השנה.

היכן כל השפע הזה הולך לרדת בראש

השנה?

בני זוי ובזוי

בתקיעת שופר.

(שעוד נדבר ונסביר עליו ארוכות).

בניי חיי ומזוניי נקבעים – בתקיעה עצמה,

ונקבע לנו כל השפע, אך? בניגון, גיטרה

וריקודים...לא, בחיבוקים.. לא – **בכח של**

תוקף.

עבודת הבניה הוית מדות כלי לשפע

יהי רצון - כך
יהא הדבר

סימנים הם כלים, כלים לשפע,
מה הם הסימנים שיעקב אבינו נותן ליוסף?
נתן לו סימן - פסים, שיזכירו ליוסף:
גבולות. וכך גם אנו בונים לנו סימנים, וכך
קוראים למה שאנו אוכלים בסעודה -
סימנים.
ברגע שאנו בונים סימן לרצון, בנינו כלי
לרצון.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו שיתמו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי
רעתנו
יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו שתרחם זכותינו ברמון
מה זה אומר יהי רצון? בבקשה בורא
עולם.. הלא.. בבקשה..

לא. יהי רצון משמעותו - הרצון, יהיה כך!
אנו קובעים קביעה, אנחנו כאן חלק אלוהי
ממנו.
בדומה ליהי אור' - הקב"ה אומר, ונהיה.
יהי כך, זה אומר, יהי הרצון - כך זה הולך
לקרות!
ורצון = אור.

(כתוב בספר הפתיחה לחכמת הקבלה)
משמע, כך יהא האור.
ואך יהיה האור? שנה טובה, מראשית
השנה ועד אחרית השנה.

אנו חייבים להיות מכוונים עם הרצון שלנו
למקום הנכון. אנו בונים עכשיו כלי. הרצון
שלנו כרגע יקבל מאתנו את הכיוון (את
ה'אזימוט') - אך השנה שלנו הולכת
להראות.
אז, בבקשה... בואו נקבע, הכל זה בדעת,
שנמצא בראש.

אומר הצדיק - שולחן ערוך אורח חיים
תקפא ד

מכבסין ומסתפרין בערב ראש השנה'
(טו"ר אורח תקפ"א)

ורוחצין ומסתפרין על פי המדרש, א"ר סימון
כתיב כי מי גוי גדול וגומר, ר' חנינא ור'
יהושע אומרים איזו אומה באומה זו
שיודעת אופיה של אלהיה - פירוש

מנהגיו ודיניו, שמנהגו של עולם אדם
שיש לו דין לובש שחורים ומתעטף
שחורים ומגדל זקנו ואין חותך צפרניו
לפי שאינו יודע איך יצא דינו, אבל
ישראל אינן כן לובשים לבנים ומתעטפים
לבנים ומגלחין זקנם ומחתכין צפרניהם
ואוכלין ושותין ושמחים בר"ה לפי שיודעין
שהקב"ה יעשה להם נס. לפיכך נוהגין לספר
ולכבס בערב ר"ה ולהרבות מנות בר"ה.
ומכאן תשובה למתענין בראש השנה.

מי אומר לנו את התורה הזו?
רבי סימון - מלשון סימן, יש כאן סימן, אני
הולך לתת לכם את תורת הסימנים.
רבי סימון בראש השנה, בתוך שולחן ערוך,
מביא אותו מרן כדי ללמדנו מה זה סימנים
בראש השנה -

תורה מתוקה מדבש.
רבי סימון, נותן לנו סימנים.
רבי סימון מצטט את רבי חנינא ורבי
יהושע,
למה דווקא את שניהם?

בימי הדין, אנו מסתכלים על השנה
שעוברת ומסתיימת, ואנו מסתכלים על
הקשיים, העיכובים, היסורים. מסתכלים
עכשיו על התחלה וישנה חרדה, זה מה
שהיה...אם כך, פחד.. מה הולך להיות?..

בא רבי סימון ומביא לנו את התורה של
רבי חנינא - שם טוב. מקבלים חנינה -
מתנת חנינם.
אדם נשפט - מוותרים לו - חוננים אותו
ומוציאים אותו החוצה - קיבל מתנה.
משמע, נקודת החנינה היא נקודת המתנה.
וחנינה, זה תמיד לטוב, זו מתנה, כי
לכתחילה לא הגיע למקבל חנינה.
'אתה חונן לאדם דעת' - הדעת שהקב"ה
נותן לנו היא מתנה.

מה קרה לנו בעכבות המתנה הזו? חטא עץ
הדעת.. עד עכשיו אנו עובדים קשה בגלל
המתנה הזו...אז, אתה חונן לאדם דעת, זו
מתנה?

אומר הקב"ה - בוודאי שזו מתנה, כי כמו
שאנו יודעים כל הסיפור פה הוא בשביל

רבי סימון

רבי חנינא
ורבי יהושע

רבי חנינא
מתנות חנינם

הזוטא

כיוון הרצון
יהי אור

קביעה

שבסופו של דבר נהיה למעלה לא בחסד כי עם בזכות.

אז זו מתנה! כי בתוך הסיפור הזה – בסוף הסיפור – זכות ענקית.

רק צריכים אנו לדעת – איך לעשות את העבודה.

אין כאן
רומנטיקה

אז, השם הראשון – רבי חנינא, משמע, אנחנו הולכים לקבל עכשיו מתנה.

אומר רבי סימון – עלינו לתת לקב"ה סימנים. אין כאן עניין רומנטי. כשאנו לובשים חולצה לבנה זה לא רומנטי, כשאנו גוזזים ציפורניים זה לא הגייני (זה גם..), אבל אנו כלל לא מדברים על זה.

אנו כאן, מקבלים הוראות מדויקות אך עלינו להתחיל את ראש השנה, ממי? מסימנים – מרבי סימון.

אז את רבי חנינא שרבי סימון מביא – אנו מבינים, ורבי יהושע?

רבי יהושע

רבי יהושע?

– אומר דוד המלך –

גם פי אלה בגיא צלמות לא אירא דע כי אתה עמדי שבטך ומשענתך המה ינחמני (תהלים פרק כג ד)

גיא צלמות – פחד, חרדה, מסתכלים

אחורה – רואים אנו מה הלך שם, ואומרים – מה הולך להיות טוב.

זה המקום בו אנו שופטים הכל לרעה, בו אנו שופטים את עצמנו לרעה, בו אנו מחליטים שלא יצא מעמנו כלום, בו אנו מחליטים שיומנו ריק מתוכן כשלמעשה הוא מלא בתוכן – רק שאנו מתבייתים על הריק.

כל הדבר הענק הזה – גם פי אלה בגיא צלמות לא אירא דע כי אתה עמדי שבטך ומשענתך המה ינחמני, ע-ש-ו-ה-י – אותיות יהושע.

למה יהושע – כי אומר רבי שמשון מאוסטרפולי הי"ד כי בכניסה לגיהנם עומד מלאך ושמו יהושע. ושם על מצחו של הצדיק את המילה "אתה" לפני שיוורד למטה לגיהנם בכדי לאסוף נשמות ולהעלותם כלפי מעלה.

יהושע –
עמדי שבטך
ומשענתך
המה ינחמני

רבי שמשון
מאוסטרפולי
הקדוש היר

הצדיק היורד
לגיהנם להרים
נשמות

יהושע, הוא אותו מלאך שנותן את הכח ללכת בגיא צלמות.

אומרים הצדיקים, 'איזו אומה כאומה זו שיודעת אופיה של אלקיה'.

אומה? במסכת שבת דף לג – שם, רבי יהודה בר עילאי, יושב, ומפאר את רומי, ומדבר על האומה.

אומה, גמטריה 52

52 היא הגמטריה של השם האחרון, שם הכלי מתוך 4 שמות הויה במילוי – שם ב"ן כמנין 52.

(שם 1 יוד הי ויו הי שם ע"ב 72)

שם 2 יוד הי ואו הי שם ס"ג 63

שם 3 יוד הא ואו הא שם מ"ה 45

והשם ה' עליו אנו מדברים כרגע –

יוד הה וו הה – גימטריה 52 שם ב"ן).

אנו הולכים לקבל סימנים. תורה שלמה, שבעזרתה נדע אך לבנות את הכלי. אך לבנות את המלכות.

וכך מפרטים לנו,

העולם
שמעלים

'ש'מנהגו של עולם' – יש את העולם ויש אותנו, שני דברים שונים, אנו זה לא העולם.

'כ'שיש דין לובשים שחורים ומתעטפים שחורים ומגדל זקנו ואינו חותך ציפורניו לפי שאינו יודע אך יצא דינו'.

למה יש צורך ללבוש שחורים רק בגלל שאין אנו יודעים מה יצא דיננו? שחור הינו צבע המלכות, מה? לא טוב? להפך – אנו רוצים לבנות כלי, נראה כי ללבוש שחור אכן יתאים, זהו צבע המלכות, הכלי.

אנו לובשים מכנס שחור וחולצה לבנה, מאחר והחולצה הלבנה היא החכמה, (לכל ספירה מעשר הספירות יש את הצבע שלה. לבן הוא הצבע של ספירת החכמה, שהיא כנגד אבא, כנגד אות י בשם י-ה-ו-ה) שנכנסת לתוך המלכות – לתוך המכנס השחור (שחור הוא צבע ספירת המלכות). ולכן, יש כאלה המקפידים כי החולצה תשב בתוך המכנסיים, האור נכנס לתוך הכלי.

לובשים
שיזורים
ומתעטפים
שיזורים

שיזור צבע
המלכות
לבן צבע
הזכמה

שיזור –
העדר אור

וכאן בדברי חז"ל אנו מבינים כי שחור קשור מידי לאבל – לפחד. ולמה? מסבירים כי השחור העדר אור. בדומה למלכות שעליה נאמר 'לית לה מגרמא כלום'. (אין לה מעצמה כלום, כלבנה שמקבלת אורה מן השמש).

לית לה
מגרמא כלום
ויש צורך
להאירה

אישה אשר לא יכנס אליה האור שהיא זקוקה לו, תצא מדעתה, וכשאר מבינים למה? יש להבין – היא חסוכה. 'פני יהושע כפני לבנה' – אותיות נבהל, בוודאי נבהל. 'הסתרת פניך הייתי נבהל' – הסתר פנים זה לבנה. ושמע הוא לבנה, המלכות, הנקבה צריכה את הלבן.

הסתרת
פנים=לבנה

היא כותבת מה היא צריכה, 'שחורה אני ונאנה פנות ירושלים' (שיר השירים א ה) – הרבה מדרשים יש על שיר השירים אך לעניינו, שחורה היא המלכות, והכלה בליל כלולותיה לובשת לבן – למה? ביום התונתה הכלה מראה לבעל, "אתה רואה – תזכור מה אני צריכה כל חיי, אני צריכה להיות לבנה, אני שחורה – לית לה מגרמא כלום, אתה צריך לדאוג שכל הזמן אהיה לבנה.

הכלה בליל
כלולותיה

לבנה – הייתי נבהל, אך, לא יכתב נבהל, אלא, לבנה. ברכת הלבנה דייקא (לא ברכת הירח ולא ברכת הסהר). ולכן, יש דין מדהים, אם הלבנה מכוסה במקצת – אין אפשרות לברך ברכת הלבנה. למה? הרי ראינו אותה, היא נמצאת שם, עם קצת עננים, עם קצת ערפל, אך שם. למה צריך לראותה ברורה לבנה בכדי לברך? עכשיו אנו מבינים למה. כשאנו רואים את הלבנה ברורה, משמע, האור נמצא בתוך הכלי – וכשהאור בתוך הכלי אפשר לברך – כי במצב הזה ניתן להוריד את השפע.

ברגע
שהלבנה
מכוסה, אך
במקצת, אין
לברך ברכת
הלבנה

לבנה
ברורה-האור
נמצא בתוך
הכלי

אז, לשאלתנו, למה לא לובשים שחור – שחור שזה המלכות? להראות לנו – שחור זה אומר אין אור.. אין אור.. אין אור.

הזכר אינו לובש חולצה שחורה ומכנסיים שחורים, אלא, לובש לבן בתוך השחור – אור נכנס לכלי. כאן כשאנו רואים שחור, משמע – אין אור, לבוש של אבל – של הפך החיים.

ברגע לבישת
השחור –
אסיפת שחור
סביב

'לובשים שחורים ומתעטפים שחורים' – לא הספיק לחז"ל לכתוב 'לובש שחורים', למה הוסיפו 'ומתעטף שחורים'? מאחר, וברגע שאנו לובשים שחורים אוטומטית אנו מתעטפים בשחורים. 'מתעטף שחורים' – זוהי התוצאה של לבישת השחורים. נראה היה לחשוב כי האדם לובש שחורים והולך לשים עליו שכמיה שחורה שתעטוף אותו(שזה יכל להיות נכון), אך מלמדים אותנו כאן חכמים בפנימיות שאדם הלובש שחורים, הוא כולו (בעבודת הנפש) שחור בנפש, הוא אוסף סביבו שחור.

אנו בפנים שחורים, רואים שחור – נקבל שחור.

אוף.. איי.. למה.. – זה מה שאנו מזמינים?! זה מה שיקרה מסביב לנו.

'ומגדל זקנו' – זה טוב, מה רע בלגדל זקן.

כאן גידול הזקן הוא סימן לאבל? ואחר כך רושם,

ומגדל זקנו

ומגדל זקנו

ומגדל זקנו – אנו לא מגלחים זקננו, אז למה רושם 'ומגדל זקנו'?

ואינו זווית
ציפורניו

'ואינו חותך ציפורניו' – ציפורן הינה קליפה, וכאשר אנו לא גוזזים אותה, היא גדלה. הלבנה – שאדם מביט בציפורניו מצידם הפנימי, בקו העיניים – אסור שתראה הציפורן מעבר לאור, ואם הציפורן נראת משמע היא במצב לא טוב, וצריך לגזור עד לקו אחד עם העור. מאחר והקליפה נמצאת בדיוק במקום של מהציפורן ואילך, מעבר לעור, שם זה כבר לא המקור שלה, זה לא השורש שלה – היא כבר הקליפה – שנקרת ציפורן. יש ציפורן שנקראת קליפה, ויש ציפורן שנקראת "אור".

קליפה ושמה
ציפורן

הבדלה

כתנת אור
למול
כתנת עור

קליפת הצפורן
למול 4 שמות
הויה בקו
התפארת

בכוונת ההבדלה בברכת 'מאורי האש' –
המדרש אומר שלבוש אדם הראשון לפני
החטא, לפני שקיבל את כתנת העור –
כתנת אור היה. ציפורן היה.
צפורן = גמטריה 426.

כל שמות הקודש שנמצאים בקו אמצע
(ישנם שמות הויה בקו ימין קו החסד, ישנם
בקו שמאל קו הגבורה, וישנם שמות הויה
שנמצאים בקו האמצע קו התפארת קו
הרחמים).
שמות הויה בקו האמצע :
שם הויה בספירת כתר: א-ה-י-ה
מנין 21
שם הויה בספירת תפארת: י-ה-ו-ה
מנין 26
שם הויה בספירת יסוד: ש-ד-י
מנין 314
שם הויה בספירת מלכות: א-ד-נ-י
מנין 65
סה"כ: חיבור ארבעת השמות יחד –
426 כמנין צפורן.

כשאנו מברכים בברכת ההבדלה, 'בורא
מאורי האש' – מסתירים את האגודל תחת
האצבעות, מקפלים את האצבעות, וצריכים
אנו להסתכל על הצפורניים אל מול האש
ולחבין – שאנו רואים כאן צפורן שנמצאת
לנו על העור,
בנפילה הגדולה, בחטא, פה בעולמנו,
צפורן היא פסולת הגוף, אך עכשיו אנו
רואים, כתנת אור ב-א', כי אנו מסתכלים
על הצפורן וחושבים בדעת
צ-פ-ו-ר-ן ואת אותיות אלה אנו מתרגמים
בדעת ל 4 שמות הויה, לעומת כתנת
העור ב-ע'.

כשחז"ל מדברים כאן על גידול הצפורניים,
זה כבר לא עומד עור מול אור, זה רק
הציפורן. כוונת חז"ל לקליפת הצפורן.
וכאשר בעולמנו זה רק הצפורן – מצב של
קליפה נוראה, חייבים להורידה.

מה קורה עכשיו במצב של דין
'מגדל צפורניו' לפי שאינו יודע אך יצא
דינו, בדיוק על אותה נקודה – עניין הזקן.

יג תיקוני
דיקנא.
כגד זקן הפנים

זקן הוא – דין מוחלט.
הדרך היחידה בה הזקן הוא איננו דין ,
אלא חסד, היא כאשר אנו מבינים שהזקן
בנוי מ-יג' תיקוני דיקנא (נאריך בהסבר
בהמשך) ואנו לא פוגמים בו.
כשהלכה אומרת לגלח את הזקן ביום
טוב – אין הכוונה חס ושלום לפגום בו,
מנהג חסידים – לא לגעת בזקן.
אך, נקודת הגילוח מראה, לא לקחת תער
והורדה עכשיו של הזקן, אלא, סידורו.
'אבל ישראל אינם כן לובשים לבנים
ומתעטפים לבנים ומגלחים זקנם ומחתכים
צפורניהם ואוכלים ושותים ושמחים בראש
השנה'.

כל אלה, מנהגים שנותנים לנו את הסימן
שמכניס אותנו לתוך מהות של כלי שיקבל
לתוכו שפע של כל השנה כולה.

לפיכך,
לובשים לבן – כן.
מתעטפים בלבן – לא, מאחר וזה פועל
יצא של לבית הלבן.
גילוח הזקן – כן, למי שמגלח, ומי שלא –
דואג לסדרו.
מחתך ציפורניו – ודאי, חשוב מאוד בערב
ראש השנה.
אוכלים ושותים ושמחים בראש השנה –
האכילה בראש השנה היא כלי, לכן עושים
את הסימנים באוכל, האוכל הוא הכלי –
כלי לשפע.

'לפי שיודעין' – וזו הנקודה.
אנו נמצאים במצב של בחלה כשאין אנו
יודעים, כמו שכתוב 'לפי שאינו יודע אך
יצא דינו',
וממשיך 'לפי שיודעים שהקב"ה יעשה להם
נס"
יכל היה לכתב, 'שהקב"ה יצילם' או
'שהקב"ה ישמע משאלותם', אך לא, יעשה
להם נס
כשבאים הנחשים וממיתים עם רב בישראל
(במדבר כא ח, פרשת חקת), אומר הקב"ה
למשה 'עֲשֵׂה לָךְ שִׁדָּה וְשִׁים אִתּוֹ עַל נֶס'
הכוונה – עשה לך סימן. הם יודעים
שהקב"ה יעשה להם סימן.

לפי שיודעין

יודעים
שהקב"ה יעשה
לנו נס

סימן = נס

ואד יעלה מן הארץ להשקות את הגן –
מה שאנו עושים מלמטה עולה למעלה ואז
ישנה תגובה מלמעלה.

עכשיו נבין כמה חשובים סימני ראש
השנה.

אנו עושים כאן סימן למטה – נקבל חזרה
סימן מלמעלה, והוא נקרא נס, נס בבחינת
סימן.

לפיכך, נוהגים לספר (להוריד את הדינים)
ולכבס בערב ראשה השנה.
לכבס? הכוונה, להוריד את הכתמים.
אנו נוריד את הכתמים מעלינו, יורידו לנו
מלמעלה את הכתמים.

ולתהרבות מנות בראש השנה – יש לנו
סימנים, ובתוכם כל אחד מוסיף
ממנהגיו, מתוך שפע ושמחה וצהלה
בשולחן – כי אנו עושים כאן עבודה.

ומכאן, תשובה למתענים בראש השנה –
אנו לא יכולים לעשות צום בראש השנה,

ואד יעלה מן
הארץ
להשקות את
הגן

הורדת
הדינים
והכתמים

מתוך עבודה

לא מתענים

אנו מבינים שיש לעשות סימנים. אם נעשה
צום, זה הסימן למה שיהא כל השנה

מכן יוצא, שאנו צריכים להבין כי כל
נקודת הסימנים היא עבודה שבעזרתה אנו
קובעים את הקביעה הראשונית אך השנה
הבאה תראה.

קביעה
ראשונית אך
הענה הבאה
תראה

יבבות סיסרא איך שלם מלך שבור

נכנס מעט לגמרא, דף לג ב.
המשנה מדברת על עניין של שיעור תרועה,
מהו? כ- ג' יבבות.

הגמרא עצמה מביאה ברייתא – שיעור
תרועה כ- 3 שברים.

ישנה כאן מחלוקת.

שיעור תרועה כשלש יבבות. והתניא:
שיעור תרועה כשלשה שברים!

אמר אביי: בהא ודאי פליגי, דכתיב: יום
תרועה יהיה לכם, ומתרגמינן: יום יבבא
יהא לכון. וכתוב באימיה דסיסרא (שופטים

ה) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא.
מר סבר: גנוחי גנח, ומר סבר: ילולי יליל.

אומר אביי, 'בהא ודאי פליגי, (בוא נראה
עכשיו מה המחלוקת)

דכתיב, יום תרועה יהיה לכם ומתרגמינן
(עכשיו מתרגמים את המילה תרועה
ואומרים לנו את הדבר הבא) יום יבבא יהא
לכון

משמע, לפי הגמרא, תרועה = יבבה.
'וכתיב באימיה דסיסרא' (שכתוב לגבי אמא
של סיסרא) 'בעד החלון נשקפה ותיבב אם
סיסרא' – לוקחים את אם סיסרא – היא
יבבה.

מכאן, נותנים לנו הסבר מהי המחלוקת.

'מר סבר: גנוחי גנח ומר סבר: ילולי יליל'
– אחד אומר שזה גניחה(ארוך יותר) ואחד

אם סיסרא
מיבבת
כנגד
יום יבבה יהא
לנו

שיעור תרועה

גניזה ויבנה

אומר שזה יללה (קצר יותר), פה נגמר העניין, ומנסים ליישב את הבריתא והמשנה.

גניחה זה דבר ארוך, יללה זה דבר קצר, מה זה חשוב? האם ראינו אדם באכל וחשבנו, האם הוא גונח או מיבב? למה כאן זה חשוב?

אם סיסרא. הגמרא מדברת כאן על תקיעת שופר, על התרועה בתקיעה של השופר, ובכדי להבין מה היא יבבה – אנו נבוא ונסתכל באימו של הרשע סיסרא שיבבה??? היא ההוכחה שבוחרים לתת לי כאן בעניין תקיעת שופר!?

בצורה ההלכתית הפשוטה אנו מבינים מדי יבבה – תרגום של המילה תרועה. יש את המילה יבבה, מתוך אם סיסרא, יופי, אך, האר"י הקדוש מסביר שכשרצו לתת לנו סודות עם הרבה הרבה עבודות נפש – הסתירו אותם בתוך הגמרא.

לא יכל להיות שהגמרא תדבר איתנו על היבבות של אם סיסרא, שהם קשורות לנקודת ההבנה שלנו בדרך התרועה שלנו בראש השנה, שדייקא הם אלה שיראו לנו אך צריכה להיות התרועה שלנו בראש השנה.

התרועה שלנו צריכה להיות בהשוואה ליבבות אמו של הרשע סיסרא. אך זה יכל להיות? נענה בהמשך.

ממשיכים הלאה, שני ימים לראש השנה, הראשון – דינה קשיא והשני, דינה רפא. ביום הראשון, דינה קשיא, אנו קוראים בתורה על – פרשת הגר.

ביום השני, דינה רפא, אנו קוראים בתורה על – עקדת יצחק.

היה נראה כי ביום הראשון של ראש השנה הגדול והנורא נבוא ונקרא על אברהם ויצחק ומעשה העקידה – על מסירות הנפש, אך, לא. ביום הראשון אנו מקבלים את סיפורה של הגר עם ישמעאל, שזורקת אותו בתוך השיחים וּתְשַׁלַּךְ אֶת הַיֶּלֶד תַּחַת אֶחָד הַשִּׁיחִים. וּתְלַךְ וּתֵשֵׁב לָהּ מִנֶּגֶד הַרְחֵק מִמַּטְחֵי קֶשֶׁת כִּי אִמְרָהּ אֵל אֶרְצָה

יום ראשון של ר"ה-דינה קשיא, קריאת התורה בפרשת הגר

יום שני של ר"ה-דינה רפא, קריאת התורה בעקדת יצחק

הגר נושא את את קולה ובוכה

בְּמוֹת הַיֶּלֶד וְתֵשֵׁב מִנֶּגֶד וְתֵשֵׂא אֶת קֹלָהּ וְתִבְכֶּה

שוב, כמו השאלה שעולה מענין אם סיסרא, במקום ללמדנו יבבה משרה אמנו, מרבקה, מלאה, מרחל.. שולחים אותנו ללמוד מאם הרשע, מישמעאל, למה להכניס אותנו למקומות הללו?

בספר שופטים פרק ד ב וַיִּמְכְּרוּ יְהוֹהָ, בֶּן־יִבִּין מֶלֶךְ-פְּנֵעוֹ, אֲשֶׁר מֶלֶךְ, בְּחֶצְרוֹ; וְשֵׁר-עֲבָאוֹ, סִיסְרָא, וְהוּא יוֹשֵׁב, בְּחַרְשֵׁת הַגּוֹיִם. ג וַיַּעֲקֻדוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל, אֶל-יְהוֹהָ: כִּי תָשַׁע מְאוֹת רֶכֶב-בָּרְזֶל, לוֹ, וְהוּא לָחֵץ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֶזְקָה, עֶשְׂרִים שָׁנָה.

לסיסרא – 900 רכב ברזל, והוא לחץ את בני ישראל בחוזקה 20 שנה.

האר"י הקדוש מסביר, שבכל פעם שמעלים את המילה ברזל עולה כוונה שצריך להבינה.

בתחילת הספר עם ישראל מנסה לכבוש ולא מצליח, את יושב העמק כי רכב ברזל הוא. אך תמונה, כי הכי פשוט לכבוש את זה שיושב למטה, והכי קשה לכבוש את זה שיושב למעלה, ועם ישראל כשהוא כובש את הארץ, אינו מצליח להגיע לאלה שיושבים למטה בעמק, למה? כי רכב ברזל לו".

אומר האר"י הקדוש, רכב ברזל – הוא הכח האדיר שאיתו אפשר לנצח הכל.

ברזל – ראשי תיבות של : בלחה, רחל, זילפה, לאה.

כח כל הבית – האמא. היא עקרת הבית, היא עיקר הבית. כל האור שמכניס הזכר לתוך הבית הוא בזכות האישה.

סיסרא לוחץ את בני ישראל בחוזקה 20 שנה – וכו' – רכב ברזל

האר"י הקדוש מסביר – ברזל

עם ישראל אינו מצליח לכבוש את היושבים בעמק, למטה כי יש להם רכב ברזל

כוח – שאיתו מנצחים הכל

ברזל – ראשי תיבות – בלחה רבקה רזל לאה

האישה –
עקרת הבית
עיקר הבית
אליה נכנס
האור – היא
הכלי

יעקב אבינו
מכניס את
האור לעם
ישראל דרך
אמותו
הקדושות

הנשיק –
אזודות

איש לבגלה

בעל לאישתו

קודש אברך
הוא לשכינתה

ומגד בקליפה

בעל מגלה
עמוקות
הקדוש

האביר יעקב
הקדוש

זסד=גדולה

האישה אינה צריכה להיות חכמה, נבונה,
צדיקה, שומרת תורה ומצוות או להפך –
אין לכך משמעות.

בהיותה אישה – זו בלבד, אליה נכנס
האור, היא הכלי לאור.

מי הן הנשים שאיתן מכניס יעקב אבינו
את האור לעם ישראל?

בלחה, רחל, זלפה ולאה –
אומר האר"י – ברזל.

ומסבירים לנו חכמים, אתם יודעים למה
לא יכלו לנצח ישראל את אלה שישבו
למטה? לא בגלל שהיו מצוידים בנגמשים
וחומות, אלא בגלל שהיה להם – חינוך
וגבולות, בית וחוקים, היה להם אחדות –
בין מה למה?

בין האור שזה הגבר לבין הכלי שהיא
האישה.

בין הקב"ה לבין שכינתה.

ברגע שכח זה נמצא – אף אחד לא יכל
כנגדו – זה הכח הכי חשוב.

ואותו הדבר בקליפה. מה אנו רואים שיש
לנו כאן?

כי תשע מאות רכב ברזל לו'

בא בעל מגלה עמוקות הקדוש ופותח
בפרשת ואתחנן את הסוד הגדול שיש בתוך
מספר זה, וכותב על תפילתו של משה
רבנו ע"ה – אומר משה רבנו בפרשת
ואתחנן

דברים פרק ג כג-כד
וְאַתְּחַנֵּן, אֵל-יְהוָה, בָּעֵת הַהוּא, לֵאמֹר. אֲדֹנָי
יְהוִה, אַתָּה הַחֵלּוֹת לְהִרְאוֹת אֶת-עַבְדְּךָ, אֶת-
גְּדֻלָּתְךָ, וְאֶת-יָדְךָ הַחֲזָקָה--אֲשֶׁר מִי-אֵל
בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ, אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיךָ
וּכְגִבּוֹרֶתְךָ

מסביר בעל מגלה עמוקות הקדוש –
'גודלך' – זה דבר גדול, גדולה זה חסד,
האביר יעקב הקדוש קורא לספירת החסד –
גדולה

ואנו קוראים זאת ב – 'ויברך דוד'
(דברי הימים א פרק ט)

'ויברך דוד את-יהוה, לעיני כל-הקהל';
ויאמר דוד, ברוך אתה יהוה אלוהי ישראל

אבינו, מעולם, ועד-עולם. לך יהוה
הגדולה והגבורה והתפארת, והנצח והחוד,
כי-כול, בשמיים ובארץ.

יש כאן פרוט של 7 המידות, 7 הספירות.
(גדולה=חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד,
יסוד והארץ – המלכות).

החסד נקרא גדולה – מאחר וזה דבר גדול
ומתרחב.

'אתה החילות להראות את עבדך את
גודלך' – את כל כח החסד שלך.

'ואת ירך החזקה' – את כל כח הגבורה.

כשמחברים מידות של חסד וגבורה יחד
מקבלים דבר שנקרא – מרכבה שלמה.

מרכבה שלמה טומנת בחובה את כל
הכוחות כולם, גם את הכוחות של צד ימין
וכן של צד שמאל.

אומר בעל מגלה עמוקות הקדוש – 'אתה
החילות להראות' –

להראות = 642

מרכבה שלמה = 642

מרכבה שלמה, משמע, חיבור של, מצד
אחד הירד הגדולה ומצד שני, החזקה.
כך אומר משה רבנו ע"ה לקדוש ברוך הוא.

נקודה זו, עוברת אוטומטית למה שהבאנו
בעניין סיסרא –

מסביר בעל מגלה עמוקות –

'כי תשע מאות רכב ברזל לו' –

כשמחברים אותיות אלו יחד :

ת+מ+ר+ב = 642

642 זה מרכבה שלמה.

מרכבה שלמה, של מי? של סיסרא.

לסיסרא יש מרכבה שלמה של טומאה מול
המרכבה השלמה של הקדושה,

ובתוך הדבר הזה קיימת עכשיו מלחמת
עולם בין כוחות הטומאה לכוחות הקדושה,

כך מסביר לנו בעל מגלה עמוקות, זי"עא.

מכאן, אנו מבינים שכל הנקודה במאבק

היא – הכח של הקדושה מול הכח של

זסד וגבורה
= יוזרין
מרכבה
שלמה = כל
כוזות צד ימין
וצד שמאל

בעל מגלה
עמוקות
הקדוש
642=להראות
=מרכבה
שלמה

מרכבה
שלמה של
הטומאה,
של סיסרא

זה מול זה
קדושה מול
טומאה

מאבק

הטומאה, כשכל הרעיון הוא – מרכבה שלמה.

נכנסים לשירת הים –

(שמות פרק ד כה) – וַיִּסֶּר, אֶת אִפֹּן מִרְכַּבְתּוֹ, וַיִּנְהֲגֵהוּ, בְּכַבֶּדְתּוֹ; וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם, אֲנוֹסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל--כִּי יִהְיֶה, גִּלְחָם לָהֶם בְּמִצְרַיִם.
וַיִּסֶּר אֶת אִפֹּן מִרְכַּבְתּוֹ, שׁוֹאֲלִים חַכְמִים – 'אִפֹּן מִרְכַּבְתּוֹ, צָרִיךְ לִהְיוֹת כְּתוּב 'אִפֹּנִי' (ברבים) מִרְכַּבְתּוֹ. מַה זֶּה אִפֹּן אֶחָד? תְּשׁוּבָה: אִפֹּן, מִשְׁמַע, גִּלְגַּל 1. גִּלְגַּל אֶחָד שֶׁל מִרְכָּבָה, שֶׁל ה"מִרְכָּבָה דְּטוּמְאָה".
אִפֹּן בְּגַמְטְרִיָּה (כְּפִי שְׁמוּפִיעַ בְּתוֹרָה לֵאלֹהִים הָאוֹת וְזוֹ) בְּדִוּק הַגְּמְטְרִיָּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַהוּא – ס-מ-א-ל.
אִפֹּן = 131 = ס-מ-א-ל.

שירת הים

אִפֹּן = 131 = ס-מ-א-ל

מרכבת הטומאה היא המרכבה – כנגדה כל הסיפור – מהתחלה ועד הסוף.

מרכבה שלמה = משה רבנו = האמהות

מצד אחד יש לנו את הכוח של המרכבה השלמה – והיא משה רבנו עה, היא בלהה, זילפה, רחל ולאה.

מרכבה טמאה = סיסרא

מצד שני יש לנו את המרכבה הטמאה – היא, סיסרא.

מה עכשיו צריך לעשות? לשבור אותה.

שירת המרכבה הטמאה

אומרת התורה הקדושה –

מה ששומר על סיסרא ונותן לו את הכח – יבבות אימו, היא נשקפה בעד החלון והיא מיבבת.

יבבות אם סיסרא = נותנות את הכוח

מיד אומר האר"י הקדוש, לוקחים את היבבות של אם סיסרא ומחברים זאת מיד למה שעלינו לעשות נגד היבבות הללו בתרועה של השופר.

כי מהי תרועה של שופר? יש צורך במשהו מדויק.

האר"י הקדוש

יהודים יקרים – עלינו להבין מה הולך פה, אנו חושבים לרגע שאנו חיים באיזשהי דת רומנטית ואין דבר כזה שנקרא דיוק, אנו צריכים להבין שהיבבות שלנו צריכות להיות מדויקות – כי הן מ-ל-ח-מ-ו-ת,

דיוק

מ-ל-ח-מ-ו-ת

אנו במלחמת עולם כללית מול כח הסטרא אחרא שהוא סיסרא, שאמו המיבבת היא הנותן לו את הכח.

אנו..

אנו במלחמת עולם כללית למי שמתנגד לישראל, שדמעוניה של הגר הן הנותנות לו את הכח.

לנו.. הכוח..

אזריות עצומה

אנו צריכים ללמוד לבכות – מזעזע – מחקליפות.

ללמוד לבכות

אנו צריכים ללמוד אך מיבבים – מזעזע – מחקליפות.

למה? כי אם נלמד מה זה אומר שהם מיבבים, נבין מה אנו צריכים לעשות כדי שהם לא יצליחו בדרכם.

כעלון ישראל-

יבבות האמהות

הטמאות

משמע, כל הכח שבעזרתו ישראל נכשלים, בא – מהאמהות הטמאות. מהנקודה הזו שנקראת, היבבה של אם סיסרא.

מכאן יוצא, שאם יבבת אם סיסרא נותנת את הכח של מרכבה שלמה דטומאה – אנו צריכים ללמוד מה זה אומר – לבכות, ואיך לבכות.

באות הצדיקות, וכמו שאנו ידעים, לגרום לאישה לבכות זה הדבר הכי נורא שאפשר לעשות בתוך בית יהודי. אסור בשום פנים ואופן לגרום לאישה לבכות.

שלא ירדו

דמעוניה של

עקרת הבית –

בבית היהודי

למה? אנו יודעים שהאישה היא בבחינת 'בינה ליבא ובה הלב מבין' – הלב.

בינה

ליבא

ובה

הליב

מבין

מי בונה את המשכן? חכמי לב. לא חכמי שכל ולא אדריכלים ולא ארכיטקטים וגם לא חכמי הנגרות.

בוני המשכן – ומשכן בגמטריה = קדוש(ה), בוני הקדושה – חכמי לב.

המשכן נבנה

ע"י זכמי לב

משכן = 410

410 = קדוש

חכמה זה אבא, לב זה אמא.

חכמי לב = אבא ואמא יחדיו.

כח האישה, מהו? הדמעוניה.

זכמי לב

אבא ואמא

יחדיו

כח הלב שלה הוא הכלי האדיר שמאפשר לנו לבנות משכן.

ומה עכשיו היא עושה? אך יודעים שהאישה הנמצאת בתוך הבית מילאה את חובותיה? תשובה: נכנסים אל ביתה ורואים שכל בני הבית יכולים לבכות, כל המשפחה עם לב, כולם יכולים להוריד דמעה – כולם

אישה העושה

עבודת השם

המוטלת עליה

זיכרת עבודתה

בליבות בני

הבית

מחוברים לדבר הזה שנקרא – לב. והלב זה הבית.

אנו רוצים להיכתב לחיים טובים ולשלום? כשמגיע רגע תרועת השופר, נחשוב על היבבות, נחשוב שהיבבות הללו הן מלחמת עולם כללית כנר יבבותיה של אם סיסרא.

אנו עכשיו בפעולה הזו מעלים מרכבה שלמה של קדושה כנגד, המרכבה השלמה של הטומאה.

אך עושים זאת? הכנה, הכנה עצומה, הכנה כל השנה, בתפילות, בבכיות, בשבתות, ביום-יום, בבית ספר, עם הילדים, עם השכנה, עם הבעל, עם האישה.. שערי דמעות שנפתחים.

ואיתם! עם שערי הדמעות הללו אנו ניגשים, לתפילות, לשבתות, לבעל, לאישה, לילדים, לשכנה, למלמד, לבישולים, ללימוד התורה.

וכל אלה, הקשיים, החוסרים, הכשלונות, האכזבות – הם אלה שבונים מרכבה שלמה.

הקשיים במשך השנה בונים כלי עצום שבתוכו, בתוך הכלי העצום קורים ומתפתחים מהלכים, בדומה לאבן שזורים למים ונוצרים מעגלים.. והכל מתוך קדושה, ומתוך פשטות.

היתה עוד אחת שבכתה, שחשבוהה שיכורה, חנה.

אמו של שמואל הנביא, גם היא בכתה, בכי של קדושה, ומה יצא מתוך הבכי? שמואל הנביא.

מה שאנו צריכים להבין, כשאנו לומדים תורה, אנו צריכים לשאול עצמנו, איך הדבר הזה פותח לי את הלב, הלימוד או כל דבר אחר אמור לזעזע אותי.

בחרנו להכנס לתורה בנקודה מסוימת – אנו צריכים לאמר לעצמנו – הדבר הזה, זה, חכמת לב.

לכן, כשאנו מסיימים עם ספר, אנו מנשקים אותו. לא ראינו עוד עם בעולם שלוקח ספר ומנשק אותו. אנו מנשקים את הספר כמו

נכתבים לזוים טובים ולשלום

הכנה

בכל מכל כל

מעגלים

זוהי הקדושה אמו של שמואל הנביא הקדוש

הלב נפתח

שנשק את אבינו, את אמינו, את בן א בת הזוג שלנו – כי זה לב.

אנו מנשקים את הספר כי זה לב, כי זה אמור כאן להזיז אותנו, כי זה אמור כאן לאמר לנו – אתם רואים את הדבר הזה, זה לא משהו שאתם מריצים בשכל בכדי להיות חכמים, אנו לומדים את הדבר הזה כי אנו צריכים פשוט – להיות! זה ההויה שלנו.

זה שידוע לבכות! זו שידועת לבכות! הם אלה – שרואים משהו לידם בצרה, מיד יתעוררו וישאלו – מה קורה כאן? מה אני יכול או יכולה לעשות? זה חלק ממני.

אנו צריכים להיות כאלו שמבינים שכל מה שעושה הקב"ה מולי זה בכדי לעורר את הלבבות.

הרי כולנו יודעים מה זה שופר, שופר בא לעורר את הלבבות.

מה זה אומר לעורר את הלבבות? הבכיה שלנו – זה מלחמת עולם כללית.

אך נלמד לבכות אם שנה שלמה אנו לא מעיזים לבכות.

אנו צריכים להבין שנקודת השופר (שעוד נאריך עליה רבות מכמה הבטים ורעיונות), היא הנקודה שחותמת לנו את העבודה – זו לא הנקודה שכרגע נמצאת ובוזה מסתיים העניין.

מסופר על בעל הסולם הקדוש שהכין עצמו הכנות של חודשים כדי לעלות בל"ג בעומר לרשב"י הקדוש, הכין עצמו בשיעורים, בעבודת נפש וכו' וכו'.

משהגיע סוף סוף לל"ג בעומר, הוא עלה לציון, נכנס פנימה, נמצא לערך 2 דקות ויצא – ובזה נגמר העניין.

שאלוהו סובביו לפשר העניין, שידעו את כל הכנותיו, שאלוהו, רבנו, כל השנה אתה עובד לרגע הזה, למה אתה נכנס וכבר יוצא?

ענה להם: אני הייתי שם עכשיו רק 2 דקות??? אני כבר נמצא כאן שנה...

לא להתעורר ברגע של תקיעת שופר ולאמר זה הרגע.

לנשק את ספר התורה – יוזר זשיקין עם תורתו הקדושה, עם הצדיק שכתב את הספר, עם זוי הזוים, עם האמות

שהלבבות יתעוררו

שופר – זה כבר הסוף, זו כבר הזויתמה

בעל הסולם הקדוש עולה לרבי שמעון בר יוחאי זיעא

אני כבר נמצא כאן שנה...

ברגע של תקיעת שופר אנו צריכים לאמר לעצמנו,

היכן היבבות שלנו כל השנה?

היכן הדמעות שלנו כל השנה?

היכן החיבור ללב בכל מיני מקומות כל השנה?

אומר רבי נחמן מברסלב הקדוש: **אין**

שלם מלב שבור

אם הלב שלנו שבור, לא יכל להיות

שנתחיל את היום שלנו בעזרה אוטומטית,

לא יכל להיות שנלמד בעזרה אוטומטית,

לא יכל להיות שלא נרגיש באותו היום

שלמדנו תורה, אך, השערות שלנו סומרות

מאותו הלימוד, לא יכל להיות שיעבור יום

בלי שנאמר לעצמנו – זה היום! ואין עוד

רגע מלבד היום.

אנו צריכים ביום – ולא משנה מה אנו

עושים, בעבודה הגשמית, בלימוד התורה,

בניקיון, בבישולים, בדרך, בכל מקום

ונקודה בו ובה אנו נמצאים – לאמר

לעצמנו – פה – אנו מוצאים את הלב, את

הדמעות, את הצמרור, את הקדושה, את

החיבור,

כי זה בדיוק מה שנקרא – תורת חיים.

וזה נקרא להיכתב ולהיחתם בספר חיים

טובים ושלום.

כשאנו מניחים תפילין, אנו מרגישים את

כתר המלך על ראשנו?

כשאנו אומרים בבוקר את ברכות התורה,

כמו שכותב הבית חדש – כשאנו

מתפללים,

'בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר

קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ

אנו מבינים שברגע זה אני ואת ואתה

צריכים להחליט שכל דברי התורה שלי

במשך כל היום הזה הם דברי תורה

שמכניסים אותי למושג האדיר שנקרא –

קדושה.

כשאנו מתפללים בבוקר

'בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר

בָּחַר-בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ

רבי נחמן
מברסלב
הקדוש
אין שלם מלב
שבור

זוהי

היום!
היום אם בקולו
תשמעו

זכה... נעשה לו
סם זווים

כתרא דמלכא

ב"ז – מפרש,
-קדושה-

ב"ז – מפרש,
-מנעמד הר
סיני-

אנו מרגישים בזה הרגע, כמו שכותב

'הבית חדש' – שאנו **במעמד הר סיני**.

אם נרגיש את כל אלה, נוכל להיכנס ליום

שלנו ולא להרגיש בני מלכים???

להרגיש את הלב השבור שהוא למעשה

הדבר הכי שלם!!!!

כי כשמרגישים כך אז כל הזמן קיים

החיפוש – אך אני במקום הזה מתחיל לתקן

– מה אני מתקן – אך אני עושה – אך אני

מצוות – את מי אני מחבר – אך אני מחבר

– אך אני לא מוכן לבזבז אפילו שניה אחת

מהחיים שלי.

וְזֶה לֹא מִשְׁנָה מִה אֲנִי עוֹשִׂים כִּי, לֹא עָלֶיךָ

הַמְּלָאכָה לְגִמּוּר (מסכת אבות פרק ב

משנה טז).

ישנם מבנינו שלא לומדים תורה בטענה כי

איך נעשה את הדבר הזה? יש לנו כל כך

הרבה תורה ושום דבר אנו לא נעליח

לעשות,

אף אחד לא ביקש מאיתנו לגמור את

התורה.

למדנו משפט? בוא נראה מה הקב"ה אומר

לנו במשפט הזה, אך הוא מעורר אותנו בו,

בוא נראה אך לאחר המשפט הזה אנו

יכולים להיכנס הביתה לאישה או לבעל

ולאמר – וואי, קיבלתי מתנה היום.

אנו מקבלים כל הזמן מתנות,

יבבה, זו מתנה.

דמעה, זו מתנה.

בכי, זה מתנה.

כי, עם הבכי, נחתמים לחיים טובים

ולשלום.

ועם הבכי, **שזברים את אם סיסרא**.

ועם הבכי, **אנו מבינים מה זה אומר הבכי**

של חנה.

ומתוך כך יהי רצון בע"ה שנתחבר למהות

האישה, האמא, שבונה בית. וברגע שהיא

בונה בית – הדמעות שהיא מורידה, הן כל

הזמן נמצאות,

הדמעות במקום, וברגע שהדמעות במקום,

אף אחד לא יכול עלינו, כי, רכב הברזל

הוא לא שלהם – **הוא שלנו**..

בני מלכים

לב שלם

אני אוזבר

לא עלינו
המלאכה
לגמור

מתנות

מתנות זווים

יהי רצון..

רכב הברזל
הוא שלנו

הַקִּדְמוֹת

נקודת מפנה

נקודת ראש השנה אמורה להיות נקודת מפנה בחיינו, במרוץ החיים, זוהי נקודה בזמן שבו אנו צריכים להתחבר פנימה, מאד קשה ביום הזה, העמוס בכל מה שאנו צריכים לעשות, תפילות, שופר, סימנים, יום ראשון דינה קשיא, יום שני דינה רפיא, דבר גורר דבר, קוראים בלי נדר ספר תהילים, ורצים כל כך הרבה, ואנו צריכים לעשות משהו ביום הזה שנרגיש שמהו קורה לנו בפנים.

זיכור פנימי

מה אנו עושים כששומעים את השופר? עוד נדבר, אבל, לבנתיים, אנו רוצים שמהו יקרה כאן.

ברכת השופר

'בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְשִׁמּוֹעַ קוֹל שׁוֹפָר'

כל הלימוד שהשעות והימים יתמו והלימוד לא ייתם, והכל לבסוף מתרכז במאין ברכה מוזרה של 'לשמוע קול שופר'.

לשמוע אותו..

וברגע הזה נקבע כמו שהזכרנו בניי חיי ומזונוי, נקבע הכל למשך כל השנה כולה – בכל התחומים, בכמה שניות של תקיעה,

בניי חיי ומזונוי ברגע של תקיעה

מה היינו אומרים בשניה הזו שאנו עומדים לפני המלך או לפני זה שקובע הכל ב 4.. 5.. דקות.. זמן תקיעות דמיושב למשל, קובע הכל – חיים, אושר, שמחה, פרנסה וכו'.

אנחנו יכולים להשפיע

ועוד אומרים לנו, שימנו, במספר הדקות הללו אתם שעומדים לפני המלך – יכולים להשפיע. מה היינו עושים?

אומרים לנו – לשמוע קול שופר? יופי.. מה זה אומר.. מה אני צריך לעשות אתו, אך זה משפיע, מה אנו צריכים לגייס – בכל כוחות נפשנו – דרך קול השופר – שנכנס

לאיזשהי מהות רגשית – מה רוצה מעמנו הקב"ה – מה רוצה הקב"ה שנעשה ברגע זה –

הכל נקבע

ועכשיו, בין אם אנו יודעים ובין אם לא, מוזלנו נקבע,

אז, נשאלת השאלה – אם כך, מה זה משנה אם אנו יודעים או לא? תשובה: אנו בוחרים אם לשבת עם המלך או אם לקבל את ההודעה בדואר – זה מה שברגעים אלה אנו בוחרים. ואם המלך הוא אבא שלנו – בודאי שזה משפיע.

אנו בוחרים אם לשבת עם המלך או לקבל הודעה בדואר ואם המלך הוא אבינו... הסיפור כבר עונה

אז מה אנו צריכים לעשות כדי להבין, ברגע הזה של תקיעת שופר שאנו יושבים עם המלך?

משהו אחר מכל עונה שעברה

אך נגיע השנה לתקיעת שופר וזה יהיה משהו אחר מכל שנה שעברה?

פתח לאור ודעי שיאיר

נעמוד על השאלות, וננסה בעזרת השם הטוב ובעזרת הצדיקים לפתוח פתחים לאור חדש שיאיר.

שופר

מהות תוקף השופר

נגע מעט בשופר, בצורתו הבסיסית, בכוונות עיקריות בתקיעות השופר, בעבודות נפש היוצאים ממנו.

זה עובר כל כך מהר הרגע הזה, וגם שנחשוב וגם שנכוון, אנחנו באמת לא מבינים כלום, ואנו יודעים אך חכמים היו מכינים את בעל – התוקע שלהם – כל כך הרבה זמן, וכמה דברים עשו לבעל התוקע ומה הוא צריך ללמוד – וכוונות..

בעל תוקע

נגע מעט דמעט ואפילו לא, בבעל התוקע. מי שיכנס לכוונות הרש"ש, לא ימצא ידיים ורגליים.. כוונות על כוונות על כוונות.

רבי שלום שרעבי הקדוש

ואך אפשר – בעל התוקע, בזמן התקיעה –

אך אפשר לכוון, הוא שמרגיש את כל

עצמותו נכנסת לתוך השופר, אך יכל

להתחיל בכלל לכוון בראש את הסדר? ומה

כשהתוקע תוקע הוא לא פה

נכנס ומה יוצא,

כי, כשהתוקע תוקע הוא לא פה.

וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֶת וְאֵת הַלְפִידִם
וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֵת הַהָר עֹשֵׂי וַיֵּרָא הָעָם
וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמִדוּ מִרְחָק

הרב דסלר
הקדושי -
ראיה
היא
ידיעה

איך אפשר לראות קולות?
בא הרב דסלר זצ"ל ואומר לנו:

"ראיה היא ידיעה".

זאת אומרת, כל העם רואים את הקולות,
משמע ברגע שהם שמעו את קולו של
הקב"ה הם מיד הגיעו לרמת ידיעה
מקסימלית שאנו צריכים להגיע כשאנו
שומעים משהו.
קיימת כאן נקודת הדעת.

דעת

נתבונן ב - 3 נקודות בע"ה

ראיה
שמיעה
דעת

1. העם רואים - נקודת הראיה
 2. את ה- קולות - נקודת השמיעה
 3. ואת מה שאומר לנו הרב דסלר -
נקודת, ראיה היא ידיעה.
- ואיזו ראיה היא ידיעה? ראית הקול היא
בבחינת ידיעה.

אשרי העם
יודעי תרועה

לאחר גמר התקיעות אנו קוראים במחזור
את הפסוק **אֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יִהְיֶה
בְּאוֹר פָּנֶיהָ יִחַלְכוּן בְּשִׁמְךָ יִגְלִילוּן כָּל הַיּוֹם
וּבְצִדְקָתְךָ יִרְמוּ כִּי תִפְאֶרֶת עֲזָמוֹ אַתָּה
וּבְרָצֶנְךָ תִּרְוֶם קִרְנֵנוּ כִּי לִיהְוָה מִגִּנָּנוּ וְלִקְדוּשׁ
יִשְׂרָאֵל מִלְּפָנֶיךָ**

שומעים את השופר ומחברים בסוף ליודעי
תרועה - ואנו מבינים כבר שהידיעה -
ש'יודעי תרועה' - חייב להיות קשור
לראיה.

תקיעת השופר כוללת בתוכה את בחינת
הראיה ואת בחינת השמיעה, ובכדי שנבין
את נקודת 'אשרי העם יודעי תרועה' אנו
נצטרך לחבר את שני החושים שלנו, את
הראיה ואת השמיעה.

חוש הראיה - אוטומטית קשור לשכל,

בוזין

בשניה שאנו פותחים את העיניים, אנו מיד
רואים את מה שיימצא מולנו. ז"א שנקודת
הראיה מתחברת מיד למוחין - מאחר וזה
החוש הכי גבוה שלנו.

נגע בנקודות הללו שילמדו אותנו מעט על
עבודתנו.

בעל תוקע

נבין מה רוצים מאיתנו? ננסה בכל אופן.
מה רוצים מבעל התוקע? מה רוצים
מהמקריא(אצל האשכנזים)? מה צריך הקהל
לכוון? יש כל כך הרבה כוונות.

נגלה קצה קצהו של וילון בהסתכלות מה
נמצא מאחורי מעשה שאנו - יהודים -

מוע'ה שיהודי
עושה

עושים, והמעשה נקרא - **שופר**

מכיוון, שאנו לא תוקעים בשופר בכדי
להישמע מפחדים או רומנטיים - יש לכל
דבר נקודה מדויקת, מדוקדקת, ומתוזמנת
שבגללה יהודי עושה את אשר הוא עושה.
וזה, צריך לעורר אותנו להבנה פשוטה
שאומרת, שכל דבר שאנו עושים בחיים
הרוחניים שלנו אי אפשר לשנות ואי אפשר
לזוטר, מאחר והכל מדויק בתכלית
הדייקנות.

הכל מדויק
בתכלית
הדייקנות

השפה היהודית, לשון הקודש היא שפה
מהותית - ומה שקורה, שכל נושא המצוות
קשורים במילים של המצוות ובאותיות של
המצוות.

לשון הקודש

מתוך המילה שופר - נגיע למהות המילה
- ומהמהות נגיע למצוות השופר.

שופר

אין מציאות שנאמר מילה הקשורה לענייננו
ולא קשורה במהות המצווה, ולכן בע"ה
נוכה למדוד מאוד את דיבורנו, את מה
שאנו מוציאים מפינו, ונרע לברור את
המילים.

נמדוד את
דיבורנו

ראש השנה...

ראיה ושמיעה

במעמד הר סיני, לאחר שעם ישראל מקבל
את התורה, כותבת התורה,
(שמות כ יד)

אך מו'עים
ליודעי תרועה

מה עלינו לעשות בכדי להגיע ליודעי
תרועה' בראיה ושמיעה? היכן הרמז לזה?

נקודת
התקדמות

היכן הנקודה שאותה נוכל לתפוס ומשם להתקדם קדימה?

ביום ראש השנה אנו קוראים פעמים בתורה, ביום הראשון אנו קוראים את סיפורה של הגר וביום השני אנו קוראים את סיפור עקדת יצחק ששם, יש ענין של איל ושופר וכו'.

היום הראשון נקרא – דינה קשיא, והשני – דינא רפיה, ואם כל ענין ר"ה הוא שופר, מדוע לא מתחילים עם זה קודם לכן? עם סיפוק עקדת יצחק, ביום הראשון?

ביום הראשון אנו קוראים את – סיפור הגר, וישמע אלהים את קול הנער ויקרא מלאך אלהים אל הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תיראי כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם.

סיבה 1: באשר הוא שם. משמע – היכן שאנו נמצאים – וכרגע אנו במצב של ראש השנה – עושים תשובה.

סיבה 2: מסבירים מפרשים – ישנו ענין הבכי, הגר בוכה, ליבה שבור, הקב"ה שומע לקולה.

סיבה 3: אנו מסתכלים על הקריאה במעשה הגר, הסיפור הוא סיפור קשה, אברהם עכשיו צריך לקחת את הגר ולאמר לה – החוצה!!!

הקב"ה מורה לאברהם. באה שרה ואומרת – גרש אותם, ונתאמר, לאברהם, גרש האמה הזאת, ואת-בנה: כי לא יירש בן-האמה הזאת, עם-בני עם-יצחק וירע הדבר מאד, בעיני אברהם, על, אודת בננו, (בראשית כא יא) – הוא אינו הבן של שרה, הוא הבן של אברהם.

ויאמר הקב"ה אל אברהם, ויאמר אלהים אל-אברהם, אל-ירע בעיניך על-הנער ועל-אמתך – כל אשר תאמר אליך שרה, שמע בקלה: כי ביצחק יקרא לך זרע' (בראשית כא יב).

הקב"ה יכל לאמר לאברהם, כל אשר תאמר לך שרה עשה. – אך לא, הוא אומר – שמע בקולה.

מקודם – שמע בקלה – שמיעה

כאן! במקום
ע"אנו נמצאיםבכי שכולה
למעלהמעשים של
גבורה.
מעשי דין.שמע
בקולה

לאחר מכן – ותשב מנגד ותשא את קלה ותבך – שוב קול שקשור לשמיעה. מדגישה התורה ואומרת (בראשית כא ז): וישמע אלהים את קול הנער ויקרא מלאך אלהים אל הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תיראי כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם.

ביום הראשון – ביום דינה קשיא – יש ענין שחזור על עצמו – שמיעה.

ביום השני אנו קורים את סיפור עקדת יצחק

(בראשית כב יג)

וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחו בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו.

(בראשית כב יד)

ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה יראא אשר יאמר היום בהר יהוה יראא

ביום השני – בסיפור השני – דינה רפיה – ענין של ראייה.

ראיה אותיות יראה.

אברהם אבינו, איש החסד, הוא הולך עם יצחק שאומר לו – אביו!

עונה אברהם: הנני בני! (אני עכשיו בני – אני עכשיו יצחק – אני עכשיו דין – אני צריך לקיים מעשה דין).

משמע – הוא הופך להיות יצחק (מידת הגבורה), אברהם אבינו מקבל על עצמו את מידת הגבורה אליו, ומידת הגבורה היא מדת היראה.

עקדת יצחק – היא התעסקות של יראה.

ראיה – יום השני – דינה רפיה.

שמיעה באה מאמא – בינה

ראיה באה מאבא – חכמה

וכתוב בפתח אליהו בינה ליבא ובה הלב מבין.

מכאן יוצא, בינה היא אמא – והיא ליבא – הלב, היא השמיעה – אנו מגלים אם כך שהשמיעה קשורה ללב.

ותשא את
קולה

ויענע הקב"ה

שמע הקב"ה

נקודת
השמיעה
היום הראשון

וירא

הקב"ה יראה

נקודת
הראיה
היום השניאברהם אבינו
מושג את
מוהותו כאיש
זוסד, מקבל
על עצמו את
רצון השם
ומזליף את
מוהותו למהות
של איש הדין,
יצחק.שמיעה
מוזכרת ללב

יעמיעת הקולות
במסיב

משמע, חוש השמיעה, קשור חר משמעית
לתוך הלב.
ולכן, כשאנו שומעים אדם זועק או צוחק –
אוטומטית זה מתחבר לרגש שלנו,
לכן גם קול של מוזיקה מיד מעורר רגשית.
למה? בגלל סיבה אחת ויחידה,
השמיעה קשורה לאמא, ואמא היא בינה,
ובינה היא ליבא.

זיונים כשרים
שליבנו יתמלא
ברוח כשרה
ולא זלילה
להפך

כמה שמיעת קולות מנגינה מעוררת אצלנו
רגשות (וכמה חשוב לשמע שירים ממנגנים
כשרים, כי המנגן הוא זה שמרעיד את
נקודת הלב), מצב רוח, הלויים נגנו בבית
המקדש.. כשאנו שומעים באוזננו, משהו יזוז
לנו בלב.

יענה כאן
אטימות שצריך
לעזור

עכשיו נבין כאשר אנו מדברים על 'ברוך
אתה הויה...לשמוע קול שופר' –
יש לנו כאן איתות שאומר –
יהודי ויהודייה יקרים, אתם הולכים לשמוע
עכשיו צלילים, ואלו הולכים לעשות לכם
משהו בלב.
ואם הם לא יעשו לכם משהו בלב, סימן
שאת או אתה אטומים בלב – ישנה כאן
אטימות שצריך לשחרר.
תחשבו על שנים קודמות, כמה פעמים
שמענו תקיעת שופר ולא קרה לנו כלום,
שמענו.. אם היינו נבוכים – אז הסתכלנו
קצת בסידור.. אם היינו דקדקנים – אז
בדקנו את הסטופר לראות אם צורת
השברים והתקיעות אם הם בדיוק לפי
השניות האמורות..

להסתכל
אחורנית

הכנה

איפה הלב? איפה הלב? מה קורה כאן
ללב?

יש צורך לעשות הכנה לשמיעה, אם לא
נעשה הכנה לשמיעה, אזי, כשיתקעו
בשופר – שום דבר לא יקרה לנו.

המלכת המלך

כל רעיון השופר – המלכת המלך.

עמך וישראל

כל פעם שהמליכו מלך בישראל עשו זאת
בשני דברים – שמן, ושופר.
למה שמן ושופר?

כשהולכים להתפלל אנו יודעים שהתפילה
עצמה היא בבחינת אמא, בחינת שמחה,
בחינת קטורת.

מה עושים בתפילה? מוציאים מילים מתוך
הפה, מנגנים ניגון,

למשל, ה'בן איש חי' הקדוש מורה
בתפילה, 'אנא בכח' – לאמר בניגון,
חכמים מורים, 'מזמור לתודה' אחרי 'ברוך
שאמר' – לאמר בניגון.
(ניגון = מן גן = מגן עדן).

ניגון = מן גן
גן עדן

אז כל נקודת התפילה היא – אמא.

אבא = עמך
התבטלות

האבא בתפילה – נוהגים חסידים לפני
תפילת שחרית לקחת 2 נרות, להדליקם
לידם במקום תפילתם (תמיד תראו את זה
בבתי כנסת של חסידים, אשכנזים), למה?
כי אבא הוא – שמן.
כי, שמן – זה נקודת ההתבטלות.

כתיבת הזיתים

מורסקים לו את
הצורה

ביטול

אם נתבוננן בזיתים נראה –
כמה זיתים צריך לקחת בשביל להפיק שמן
זית,
מה צריך לעולל לזית המסכן עד
שמוציאים ממנו שמן,
"מורסקים לו את הצורה"
"מעבירים אותו הכל"
מה קורה לו? הוא מתבטל לגמרי, אין זית!
מה יש? שמן.

והזכמה מאין תמצא.

תמצא –

מזהמקום

ענקרא 'אין'

כלום לא

מאיתנו

ואבא (החכמה) – והחכמה מאין תמצא.
היא תצא מנקודת האין.
ונפרט – אם עכשיו יש לי מחשבה שאני
נפלא ומה שאני מוציא מפי אלו דברים
נפלאים = פספסתי! זה לא חכמה, זה כלום.
מתי, מה שאני מוציא מפי, בכל נושא שיש
– זה יהיה חכמה? כאשר אני אבין שזה לא
ממני, לא ממני בכלל. אין כאן משהו
שקשור אליי, זה קשור אליו.

אז רק צינורות

להפך ממה שקורה בעולם הזה – צריך
לבטל עצמי לחלוטין.

זוכמת העולם
לכול
זוכמה ביהדות

בעולם שלנו הזה, מה קורה? אנו צריכים להיות חכמים.. לצבור מידע.. עוד.. ועוד ועוד ידע.

ביטול מביא
אותו להיות
צינור

ביהדות, להיות חכם = להתבטל.
מה הקשר בין התבטלות לחכמה,
תשובה – אם תתבטל, אם תתבטלי –
תהיה צינור.. תהי צינור..

הזכר, בכדי
להצליח צריך
לפנות מקום
בתוכו לקדושה
ברוך הוא ע"י
ביטול

מכאן יוצא, שתפקיד האבא בבית, באם הוא רוצה להשפיע את השפע האמיתי? הוא צריך לפנות מקום לקדוש ברוך הוא. אם נפנה מקום לקדוש ברוך הוא – נוכל לעשות את תפקיד האבא בבית. אם לא נפנה מקום לקב"ה בתוך הלב שלנו, בתוך עצמנו – לא נוכל להשפיע שפע, למה? כי זה לא חכמה וכל השפע של הגבר זה להשפיע חכמה. (והזכרנו את זה בעמוד 5 הלבן הוא צבע של ספירת החכמה "והכלה בליל כלולותיה לזבשת לבן – למה? ביום חתונתה הכלה מראה לבעל, "אתה רואה – תזכור מה אני צריכה כל חי, אני צריכה להיות לבנה, אני שחורה – לית לה מגרמא כלום", אתה צריך לדאוג שכל הזמן אהיה לבנה.")

הכלה מראה,
ע"י הלבוש
החיצוני את
העבודה
הפנימית

איך תשפיע חכמה אם לא בטלת את עצמך???

לכן, תמיד צריך לעבוד על נקודת המידות, לכן, זכרים שלומדים תורה ולא בד בבד עושים את נקודת עבודת המידות – מפיהם יוצאת חכמת גוים.

תורה ועבודה
מידות יודיו

זוכמת גוים

אך נדע שאדם מבטל עצמו? שהוא אינו מחשיב את עצמו, לא אכפת לו מה אומרים עליו, מה חושבים עליו, הוא לא מנסה לתפוס עמדה ('פוזדה'), הוא אינו פוחד לאמר 'טעיתי', הוא אינו מחפש לתפוס מעמד בין.. הוא לא מנסה לתפוס כלום.

מה הוא רוצה? רק דבר אחד, שכאן עכשיו בשיעור שהוא מעביר, במילה שהוא אומר – שאור השי"ת יכנס פנימה, ויאיר.

להאיר

אך נדע שאור השי"ת נכנס פנימה? שני סימנים עיקריים.

הסימנים ע"פראו
לנו כי אור השם
נכנס פנימה

הסימן הראשון הוא שזה שמעביר את המילים, כל אלה שנמצאים מולו מרגישים שהוא מדבר דווקא אליהם, כל אחד מרגיש "ואי הוא אמר משהו שקשור ממש אליי". הסימן השני, השומע, בשומעו את המילים – הרגש שלו מתחיל לעבוד, משהו קורה, משהו מתחיל לזוז לו, זה לא איזשהו העברת טקסט עם נתונים.

מכאן יוצא, שאבא – זה סוד ההתבטלות – זה סוד השמן.

המלכת מלך
בישראל
נעשתה בשמן
ובשופר

מכאן נבין, למה כאשר כל הנביאים נגשו להמליך מלך, המליכוהו בשופר ובשמן.

שופר – קול – לב – אבא – ה עלאה
שמן – אבא – חכמה – י
(י – ה – ו – ה).

מכאן נבין, שעכשיו שאנו צריכים להיות בנקודת השופר – אנו צריכים להתחבר ל 2 כוחות:
כוח ההתבטלות (אבא)
כוח השמיעה – קולו של השופר (אמא)

כוח ההתבטלות
וכוח השמיעה

והמהלך הוא בראש ובראשונה, לבטל את עצמי. אם נבטל את עצמנו, נוכל לשמוע קול שופר.

ואז, נוכל להיכנס לנקודה השלישית שנקראת דעת.

דעת

ונוכל להבין מה זה אומר "אשרי העם יודעי תרועה".

אשרי העם
יודעי תרועה

לפני שנכנס להבין את נקודת הדעת, נצטרך להבין מה זה אומר לעורר את החכמה ולעורר את הבינה.

מעוררים את
הזכמה ואת
הבינה

לעורר את החכמה –

לעורר את כח האבא – להתבטל, אך מתבטלים בכלל? ואך מתבטלים בשופר? מה עושים? מהי נקודת ההתבטלות?

זמן הפזוטים לפני התקיעה – הוא זמן להתבוננות.

עת שערי רצון להפתח
יום אהיה כפי לאל שוטח
(נ"א ואקרה לפניו קרבן ריח)
אנא זכור [נא לי] (לי אל) פיום הוכח
"עוקד והנעקד והמזבח"
(יהודה בן שמואל אבן עבאס)

יהודה בן
שמואל אבן
עבאס

"עת שערי רצון להפתח" –
רק שאומרים את זה – בא לבכות, ועדיין
לא ניגנו את זה. אנו יושבים בבית הכנסת,
יש לנו את השנה האחרונה שלנו, בראש,
מאזן כספי.. יש לי נכס.. אני בריא ברוך
השם..
קניתי אוטו.. ברוך השם כולם בסדר..
אני? אני גם בסדר... באמת??!!

עת שערי רצון
להפתח

"יום אהיה כפי לאל שוטח" –
אנו צריכים להתחנן לקדוש ברוך הוא
מה?
"אנא זכור נא לי" –
אה, אתה צריך לזכור לי
"ביום הוכח" –

יום אהיה כפי
לא-ל שוטח

אנא זכור נא לי

ביום הוכח

אתה מוכיח אותי, יש כאן עניין עכשיו של
תוכחה
מה אני צריך לזכור?

עוקד והנעקד
והמזבח

עוקד

והנעקד

והמזבח

אברהם ויצחק

אברהם אבינו – עוקד

יצחק אבינו – נעקד

אז עוקד ונעקד, ונגמר העניין, לממה אנו
צריכים עכשיו לאמר גם 'והמזבח'?

מזבחות? מזבחות זה המקום שעושים עליו
עכשיו את הפעולה.

מה המקום שעושים עכשיו את הפעולה?

אתה, אתה עכשיו ברגע זה, אנחנו
עכשיו ברגע זה – הולכים לעקוד אותנו,

אנחנו עכשיו ברגע זה – הולכים לקחת את
המאכלת,

אנחנו עכשיו ברגע זה – יכולים עכשיו
פשוט לשחוט אותנו,

ואנחנו לא נרגיש את זה עכשיו, כי אך
אומרים? עכשיו אנו יושבים בבית הכנסת,
ושרים שירים וכו',

אבל יש עכשיו את המאכלת, ואת המזבח,
ואת העוקד, ואת הנעקד,

ועכשיו ברגע יש פה תהליך, ובתוכו אנו
צריכים להבין שגם העוקד יודע בסופו של
דבר (וגם בהתחלה) – שהוא עוקד,

וגם הנעקד בסופו של דבר יודע שהוא
הולך להיות נעקד,

והם מוכנים לעשות את זה במקום שנקרא
– מזבח.

ז"א, מה הם עושים? הם, אנו, מוסרים
עצמנו לקב"ה ואומרים לו:

הסיפור הוא שלך, זה הסיפור שלך, אנחנו
כאן רק ניצבים בסיפור.

מי יכל לאמר דבר כזה?

מי יכל לאמר משפט כזה? 'אני רק ניצב
בסיפור' – זה הכל

'אני רק שחקן כאן'

'מי שמנהל את המשחק מלמעלה זה אתה'
לא אני, לא אני,

מי שמבטל את עצמו

עכשיו נסתכל על כל מה שהיה לנו שנה
שעברה, כל מה שהיה לנו שם, זה אנחנו?

זה אנחנו? עכשיו נסתכל אחורה ונאמר, כל
אלה שעכשיו נמצאים מאחור ולא הגיעו

ליום הזה, ליום ראש השנה, הם פשוט כבר
לא כאן, הם לא כאן,

הם לא כאן בכלל כל מיני סיבות, מוזרות,
שלא מוזרות, רחמנא ליצלן,

מה הולך להיות מחר, מחרתיים, ?

מה הולך להיות בשנה הזו, ?

הרי הכל יכל להתהפך, מכאן, לכאן, כן?
אך אנו אומרים ב'נתנו תוקף' –

"מי העני ומי העשיר?"

"מי ימות ומי יחיה?"

"מי בעיתו ומי לא בעיתו?"

מתי זמן ההתבוננות של הדבר הזה? כאן!

עכשיו? עכשיו זה הזמן!

מה עניין
המזבח

מקום עשית
הפעולה

אנחנו

אנחנו בחלום..

אנו מוסרים
עצמנו לקדוש
ברוך הוא

מי שמנהל את
המשחק כאן
זה אתה
מלמעלה, ואני
אבטל את
עצמי ואני
לאמר זאת.

שום דבר לא
ברור מאלי

עכשיו זה זמן
ההתבוננות
עכשיו
כאן
הגיע הזמן

הכל צפוי
הרעות נדונה
וכל מה
עקורה למטה
קיבל אישור
מלמעלה
לדרת

באיזה טענה
יבואו אלינו
מלמעלה

טענת הרצון
היכן היה
הרצון שלנו

במזמורים
שלפני
התקיעה הלב
כבר מתוויל
להפתח

כי, כשאנו עושים עכשיו את ההתבוננות,
אנו מבינים בנקודה הזו, שאנו בבחינת –
כלום. שום דבר.

אנו צריכים להבין דבר אחד, שחכמים
מסבירים, 'אם הכל צפוי' אז מה אתה בא
ומסביר לי 'שהרעות נתונה', (רבי עקיבא,
אבות, ג טו) הרי הכל צפוי, ואין אדם נוקף
אצבעו מלמטה, אלא אם כן מחליטין
מלמעלה (רבי חנינא במסכת חולין (ז)).

אז, באיזה טענה יבואו אלינו? מה יאמרו
לנו בכלל?

הרי בורא עולם הוא זה שקובע הכל, ואם
אתה יתברך קובע הכל, אם הוא יתברך
קובע הכל, יש לו טענה שיוכל לבוא
אלי?!!

כן !

מה הטענה ?

עת שער רצון להפתח

עת שער רצון, זה לא רק של הקב"ה
לא נרשם 'עת שער (ביחיד) רצון – משמע,
שער הרצון של הקב"ה,

אלא 'עת שער' רצון – זה גם השער שלך
ושלך ושלך ושלך...

הרצון שלנו, מה אנחנו רוצים? איפה אנחנו
עומדים?

ואם נבין שכל העניין תלוי ברצון שלנו,
איזה? איפה אנחנו עומדים במקום הזה?
אז.. נוכל.. למעשה.. לאט, לאט, להגיע
לכל מה שאנו נלך לקרוא לאחר מכן,
ושלא נדבר על מה שקוראים ביום השני.
למעשה, המזמורים שלפני תקיעת השופר,
אמורים להתחיל לפתוח לנו את הלב,
למעשה, ברגע זה אנו אומרים רגע לעשות
אתנחתא ולומר לעצמנו את הדבר הבא :

אם אני לא ארגיש ברגע, במקום שאני
עומד ונמצא, כזה קטן.. ושאני חייב וחייבת
להפנים את נקודת ההתבטלות –
אז לעולם אני, ואנו לא נוכל לעמוד
במדרגה שנקראת – חסד.

אנחנו אף פעם לא נוכל להיות אנשי חסד
אנחנו אף פעם לא נוכל להשפיע

אנחנו אף פעם לא נוכל לעמוד במדרגה
שנקראת גבורה

אנחנו אף פעם לא נוכל לעמוד על שום
דבר,
למה? כי תמיד נהיה במקום שנקרא –

אני – ואני תמיד אתן את התרועים

הפשוטים שבהם אני אוכל לאמר "מותר לי
לעשות את הדבר הזה, כי.. ואז, מיד אנחנו
מכניסים את הדעת שלנו לסיפור, ומכאן
ישר – מכשירים את השרץ.

מתי נוכל לעשות חסד אמיתי – שאנו
מוציאים עצמנו מהתמונה,
מתי נוכל לעשות גבורה אמיתית –

שאנו מוציאים עצמנו

מהתמונה

אז, אני אוכל להיות גיבור אמיתי, אז נוכל.

ואת זה אנו חייבים לרכש בנקודה הזו
שנקראת – רגע לפני תקיעת שופר,
כדי שנוכל למעשה לעמוד בניסיון שנקרא
'לשמוע קול שופר'
הלב שלנו לא יפעל אם לא נעשה את
ההתבוננות הזו ברגע התקיעה, זה פשוט
לא יקרה.

נקודת הראיה של אברהם אבינו, היא גם
נקודה של הדעת.

(הזכרנו – 'אני רואה את דבריך' – 'ראיה
היא ידיעה' כך אומר הרב דסלר זצ"ל)
אבל, אנו חייבים להבין שזה חייב לבוא עם
הלב שלנו, אחרת – זה לא ילך..

אז, יש לנו את נקודת השמיעה ויש לנו את
נקודת הראיה

שופר אמרנו יש לו קול, וקול זה אמא,
ואמא זה צד של גבורות (אמא היא בינה,
ובינה מגיע מקו שמאל – הספירות בקו
שמאל הן – בינה, גבורה, הוד)

מדרגת חסד

אנשי חסד,
המשפיעים
בגבורה

ועומדים על
הרצון

טובלי תרועים

הכשרת
השרץ –
זס ושלום

חסד אמיתי,
כשאנחנו לא
זולק
מהקבלה

רגע לפני
תקיעת שופר

עמידה בניסיון

שלא נפספס
שוב

דעת

הרב דסלר
הקדוש
שאומר כי
ראיה היא
ידיעה

כזו השופר
מגיע מכזו של
דין

קו עמאל
בספירות -
בינה, גבורה
והוד

משמע, כח השופר צריך לבוא מכח של
דין, ולא מכח של רחמים, מאחר ועכשיו
אנחנו הולכים **להמליך מלך**.
ונקודת ההמלכה חייבת לבוא מנקודת
הביטול (אבא) והלב (אמא גבורה) יחדיו.

אך, לא נפספס ונשים לב לדבר העצום -
כשאנו מבטלים עצמנו ואנו מפעילים את
ליבנו

יש לנו את כל הכח!!
למה? למה יש לנו את כל הכח?
בואו נראה,
שופר - שובר את הלב,
ובו יש את כל כוחות הדין,

עולם מלכות
העולם, עולם
המעלים את
האמות

נכנס למילה שופר

ש גימטריה 300

אל-הים במילוי יודין
אלף-למד-הי-יוד-מם
חיבור כל האותיות הללו נותן ערך של 300
-כח של דין-

שופר

ש = כוח של
דין

פ גימטריה 86

גימטריה שם א-ל-ה-י-ם
-שם של דין-
שם הויה בספירת הגבורה-

פ = גמטריה
שם אל-הים

ר גימטריה 200

אחורים דשם א-ל-ה-י-ם
א א-ל א-ל-ה א-ל-ה-י א-ל-ה-י-ם
(כמו נ נח נחמ נחמן מאומן - זה נקרא
אחוריים של שם = אחוריים שווה קטנות,
מצבי הקטנות, אחוריים = מציאות של דין)
לדוגמא :

ר = כוח של
דין

אחוריים =
קטנות

רעב

הכח הקשה של רעב נובע מ -
ר = אחוריים דשם אל-הים (כמו שהסברנו ב
ר' של השופר)
יחד עם
עב=72, שמגיע מאחוריים דשם הויה
י-ה-יהו-יקוק
רעב - מגיע מ 2 אחוריים-שהוא מצב של
דין, של 2 כוחות, אל-הים והויה

כוח הרעב
מגיע
מאחוריים

ולחפך

שבע

מגיע מכח של אל-הים במילוי יודין = כח
של דין **אבל** כח של דין של **כלי**
אלף-למד-הי-יוד-מם = 300 = **ש**
יחד עם
הויה במילוי יודין (יוד-הי-ויו-הי) - שנותן
שובע, לעומת אחוריים שנותן רעב
יוד-הי-ויו-הי = 72 = **עב**

מצינו, כי כח השופר, כולו בנוי מכח של דין
מוחלט.

כוח השבע
מכוח הכלי
שהוא השפיע
שמוגיע מוהדין

באנו, ביטלנו עצמנו בבחינת חכמה אבא,
פתחנו את הלב בבחינת שמיעה בבחינת
אמא
מה קיבלנו?
כח של כל הדינים בעולם, לעשות מה?
לערבב הש-ט-ן - כך אומרים חכמים
(ובהמשך נרחיב לפרוטות)

ערבוב
הש-ט-ן

להתערב
במה שהכוח
המקטרג
מבקש
לעשות

מה זה אומר? לערבב הש-ט-ן?
לקחת עכשיו את כל הכוחות המקטרגים
שקיימים ברגע, במה שכאן קורה -
ולתערבב !

למה הוא מתערבב? כי אנו לפתע נכנסים
לתוך הסיפור,
פתאום אני הקטנה, אני הקטן, אנו
שנמצאים בתוך הסיפור, שכבר יתפור,
מוכן ומזומן מששת ימי בראשית (הכל
צפוי), בא הקב"ה ואומר לנו, אתם יודעים
מה יקרה ברגע תקיעת השופר

אתם ברגע הזה צריכים לעשות עבודת נפש
ואתם יכולים להתערבב בסיפור !

ברגע שאנו מתערבבים בסיפור ומכניסים
את העניין של אבא, בבחינת הביטול,
ומכניסים את העניין של אמא - בבחינת
הלב שלי, אנו - מערבבים ברגע את
הש-ט-ן.

כאשר אנו
מכניסים את
הביטול והלב
אנו מערבבים
אותו,
המקטרג

זה לא משהו טכני, אנו מכניסים את
הרגשות שלנו לתוך הסיפור, אם אנו
עכשיו, רק לרגע אחד נשמע את קול
השופר, וברגע שאנחנו שומעים את הקול –
נבין שכאן מלך מלכי המלכים.
שאני כאן, היהודי הקטן, היהודיה הקטנה,
למטה עם השופר, ממליכה את הקב"ה על
כל העולמות.
אזי, מה קורה ברגע שאנו מבינים את
הנקודה הזו, אנחנו חלק ממי שכאן קובע
הכל – איזה פחד
איזה כח
איזה עוצמה
והעוצמה הזו מגיעה מזה שאנחנו צריכים
לפתוח את הלב, מזה שאנחנו צריכים
להרגיש את השערות שלנו מתחילות לסמור

אם רק נבין
את כוונתו
הכל פעולה
ופעולה
אם רק נבין
שכל פעולה –
פועלת
אין אנו
עונאברה...
הכל פועל
איזה פחד
איזה כוח
איזה עוצמה

מברכים ברוך אתה ה' אלהינו מלך
העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו לשמוע
קול שופר
למה כתוב 'קול', מהיכן הנקודה הזו של
'קול' השופר, היה יכל להיכתב, 'לשמוע
שופר' ?
כשמגיעים לפרשת הגר, אנו רואים,
'קול הנער', 'ותשא את קולה ותבך' –
התורה יכלה לרשום פשוט 'ותבכה'..

למה הוסיפו
את המילה
'קול' באמצע,
לכאורה
מיותרת

אנו לא שומעים את השופר, אנו שומעים
את קול השופר.

יום כ"ה באלול, יום בריאת העולם.
ביום זה מדליקים 5 נרות, כנגד 5 חסדים?
כנגד 5 חסדים שיש לנו ביום הראשון
לבריאה – כתוב, 5 פעמים המילה 'אור'

יום בריאת
העולם

"בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
הָאָרֶץ וְהָאָרֶץ הָיְתָה תִּהְיוּ וְבָהוּ, וַחֲשָׁךְ עַל
פְּנֵי תְהוֹם, וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי
הַמָּיִם. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים: יְהי אוֹר, וַיְהי אוֹר.
וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, וַיַּבְדֵּל
אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ. וַיִּקְרָא אֱלֹהִים
לְאוֹר יוֹם, וּלְחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה, וַיְהי עֶרֶב
וַיְהי בֹקֶר יוֹם אֶחָד."

5 נרות כנגד
5 חסדים – 5
אורות
עוקב לנו
ביום הראשון
לבריאה

וכח החסד הינו כח של י-ה-ו-ה
י-ה-ו-ה בגימטריה 26
26*5 חסדים = 130
130 = קל
קל שופר – קול אמרנו שהוא בשמיעה,
והנה אנו מגלים – קל זה בראיה של 5
חסדים בבחינת אור.
מחברים לנו את הראיה לשמיעה.

קול שיוצא מן השופר, מדובר בעת ובעונה
אחת גם על ראייה, מאחר ו 5 פעמים אור
הויה, כנגד 5 פעמים אור = קל, ואור אנו
לא יכולים לראות ללא עיניים, אור אנו לא
יכולים לראות ללא ידיעה, כי ראייה היא
ידיעה.

אזי, כשאנו מברכים 'לשמע קול שופר' אנו
מבינים, למה לא יכלנו לאמר רק 'לשמע
שופר, מאחר שאם היה נאמר כך היינו
מדברים רק על שמיעה, ולכן מברכים
'לשמוע קול שופר' – שכאן נכנסת נקודת
הראיה גם כן.

חיבור ראייה ושמיעה בעת ובעונה אחת.
אך מחברים ראייה לשמיעה?
כפי שאמרנו 5 פעמים הויה מביא ל'קל'
ללא זו באמצע,
אך אם נסתכל בסידור נראה קול עם וו,
למה כתוב כך קול ולא ללא וו?
אלא ש – נסביר מה הוא 'קול' שופר עם
וו.

אנו נמצאים במעמד התקיעות, בזמן הזה,
אנו נעלמים לגמרי, אנו כל כולנו בתוך
התקיעה, אנו כל כולנו בתוך השברים, אנו
כל כולנו בתוך התרועה – אנו בדין גמור.
מה אנו עושים כדי להגיע לנקודה הזו של
הכח האדיר הזה? רק דבר אחד – אנו
לומדים להתבטל.

מה שאנו רואים כשאנו מביטים בבעל
התוקע תוקע, זה- את התוצאה של המעמד
שאליו אנו יכולים להגיע אם רק נגיע
לנקודת החכמה, בבחינת, והחכמה מאין
תמצא, ולנקודת הבינה – בבחינת, בינה
ליבא ובה הלב מבין – בחיבור ללב שלנו.

כל יום ויום אנו למעשה מקיימים את
החיבור הזה – כל יום אנו מניחים תפילין

5 פעמים הויה
שהוא כוז
הזוסד = קל
קל= 5 זוסדים

חיבור ראייה
ושמיעה בעת
ובעונה אחת
קול ללא וו
קול עם וו

בתקיעות
נעלמים

זיכור

המתקיים יום
יום בתפילין

של יד – שהם, כנגד הלב. וכן, תפילין של ראש – שהם, כנגד המוחין.

וידוע שאסור לדבר בין תפילין של יד לתפילין של ראש, מאחר, ואנו צריכים, כל הזמן להיות מחוברים בקטע הזה, מה זה אומר להיות מחוברים בקטע הזה? שיהיו שניהם דבקים ביחד ויכולים להאיר, בבחינת 'תרין רעין דלא מתפרשין'

זיכור המאיר

(תרין רעין דלא מתפרשין –

המיוחד בזיווג או"א(אבא ואמא)

לעומת זיווג זו"ן (זכר ונוקבא – המידות

העליונות וספירת המלכות), שזיווג או"א

הוא זיווג תמידי ונקראים בזוהר – "תרין

רעין דלא מתפרשין" (שני רעים שאינם

פורשים זה מזה לעולם), ואילו זו"ן – זיווגם

הוא רק לפרקים).

זיווג אבא

ואמא – זיווג

תמידי

זיווג זעיר אנוסין

ונוקבא – זיווג

לפרקים

אם אנו נמצאים בנקודה זו, התוצאה היא

תוקף.

התוצאה היא – וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם

יְהוָה נִקְרָא עָלֵיהֶם וַיֵּרְאוּ מִמֶּנּוּ (דברים כח י).

נקודת התוקף

מכאן נבין את הדבר הבא שאנו עושים

לפני תקיעת שופר.

קוראים שבע פעמים.

לְמַנְצָח לְבַגְי־קֶרֶחַ מְזֻמּוֹר:

כָּל־הַעַמִּים תִּקְעוּ־כָף הָרִיעוּ לְאֱלֹהִים בְּקוֹל

רָנָה:

כִּי־ה' עָלִינוּ נִרְאָ מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ:

יְדַבֵּר עַמִּים תַּחְתִּינוּ וּלְאֲמִים תַּחַת רַגְלֵינוּ:

יִבְחַר־לָנוּ אֶת־נִחְלָתָנוּ אֶת גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־

אָהַב סֵלָה:

עָלָה אֱלֹהִים בְּתִרְעוּעָה ה' בְּקוֹל שׁוֹפָר:

זָמְרוּ אֱלֹהִים זָמְרוּ זָמְרוּ לְמַלְכֵּנוּ זָמְרוּ:

כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זָמְרוּ מִשְׁכִּיל:

מֶלֶךְ אֱלֹהִים עַל־גּוֹיִם אֱלֹהִים יֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא

קֹדֶשׁ:

נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹהֵי אֲבֹתָם כִּי

לְאֱלֹהִים מְגִי־אָרֶץ מָאֵד נַעֲלָה:

מזמור במלכות

המלך – 7

פעמים

– המלכת המלך בבחינת וְרָאוּ כָּל עַמֵּי
הָאָרֶץ כִּי שֵׁם הוּיָהּ נִקְרָא עָלֵיךְ וִירָאוּ
מִפְנֵיךְ'.

כשאנו מסתכלים על התוקע על אדמומיות
פניו, אנו רואים את הכח שנקרא – המלך
שולט.

אנו רואים – לא בבחינת שיפחה כי תירש
גבירתה'

אלא, את המלכת המלך בעולם.

על ידי מי? על ידינו

כי חיברנו ראייה לשמיעה לידיעה

ואז, אנו רואים את כל הגבורה הזו בחוץ

(פני התוקע שמתאדמים)

ואז,

זה נקרא לערבב הש-ט-ן

למה?

כי עשינו את העבודה

כי עשינו מהלך

ואסור לנו לעבור את רגע תקיעת שופר

ללא המהלך הזה.

כל הגבורה –

הכח של

המלך השולט

נראת בפני

התוקע

עֲרֻבֹב הַשֵּׁט-ט-ן

נכנס לרעיון –

מתי הש-ט-ן – מתבלבל? מה? הוא לא

זוכר מה היה פה בשנה שעברה? הופ..

משהו חדש.. אז הוא מתבלבל.. מה, הוא

לא למד משנה שעברה מה הולך להיות?

כמו הבדיחה: על אישה זקנה שהייתה

יושבת בעזרת נשים בבית הכנסת וכל פעם

שהייתה מגיעה הקריאה בפרשה בסיפור

יוסף הצדיק, היא הייתה מתחילה לצעוק..

מה לא למדת משנה שעברה??? לא למדת

מה הולכים לעשות לך ??? מה אתה עוד

פעם מספר לו את החלומות...?? תפסיק.. זה

עוד פעם יקרה..

הכל חוזר על

עצמו כביכול

אותו הדבר בסיפור שלנו, עוד פעם? מה הסיפור הזה? משהו מאתנו שאל עצמו את השאלה? עוד פעם ועוד פעם נכנסים לסיפור, נענה בהמשך בע"ה..

עוד רעיון שנבאר בע"ה, שבנקודה הכי גבוה שלנו בדיון מול מלך מלכי המלכים אנו מתחברים לניגון, לצלילים – צלילי השופר.

אם נדפוק עם ידינו על השולחן, נשמע צליל. כולנו נקרא לזה "טוק טוק טוק", אבל, לא! זה לא הפרוש, מה שיש פה, מה שיוצא מהדפיקה הזו על השולחן הוא – צליל.

קול יוצא ממושג שנקרא הכאה. כרגע, ישנה כאן הכאה שלנו, ויוצא קול, משמע, כח של קול הינו כח שיוצא מדיון. מחאנו כפיים, מה קרה? במפגש בין הכפיים, קיבלנו, קול. למה אנו מקבלים קול מהכאה? איך זה קורה?

למה כשאנו לוקחים את היד ופורטים על הגיטרה, יוצא קול? זאת מאחר ויש כאן עניין של כח הכאה, כח של דין שאנו עושים בעולם שמוציא החוצה את הקול.

הקול הכי גבוה שאנו מכירים (לא במוזיקה) – בת קול. י = אבא

ה = אמא (ה אלעה)

ו – בן – זעיר אנפין – ז"א

ה – בת – נוקבא – נוק. – מלכות (ה תתאה)

(כמובן, המושג בת קול הוא מורחב ולא המקום לפרט, מאיזה מלכות הוא יוצא וכו)

אבל, עכשיו אנו מבינים כי קול יוצא ממלכות. מלכות היא – דין.

בנקודה הכי גבוה אנו צריכים את הניגון

צלילים/קולות יוצאים מהכאה היא כוח על דין

בת קול מלכות

קול יוצא ממלכות מלכות=דין

ואם, מלכות היא דין, אנו רואים שמתוך דין יוצא הכאה – והכאה שיוצאת היא – קול, וזה נקרא – בת קול (באופן כללי, ברעיון)

קול היוצא מבטן התוקע

ברגע הכי גבוה שלנו בשנה מבחינת משפט – אנו עוברים על קול היוצא מפי התוקע, שחכמים מסבירים שהוא – התוקע – כרגע – בינה, בינה עילאה – מתוך בינה עילאה יוצא קול.

הקול שמגיע מבינה אלעה למלכות ויוצא אלינו..

מתוך בינה עילאה שהיא אמא יוצא קול למלכות, והקול הזה היוצא עכשיו החוצה, איתו קורים דברים, כל מיני דברים.

מה קורה? מה הדברים שקורים? מה מצב העו"ש שלי? מה הולך לי עם אשתי/בעלי/ילדיי? למה? מה זה קשור אליי? למה זה ככה? למה זה עובד בצורה כזו? למה 'בניי חיי ומזוני', בדקה אחת – נגמר העניין.

הרי יש לנו 2 ימי ראש השנה, הראשון דינה רפוא, והשני דינה קשיא – שני ימים מלאים ושלמים.

אם כן, למה במכה אחת? בניי, חיי ומזוני.. במכה אחת, בקול השופר. מה רוצים מאיתנו? מה רוצים לאמר לנו כאן?

נכון.. שנזכור איילו של אברהם אבינו ע"ה.. בסדר.. איל ?

י'ישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בפסבך בקרניו(בראשית כב יג). איל = כבש

אפשר היה לאמר י'ישא אברהם.. וירא והנה כבש – למה אייל? למה לא כבש? מה ההבדל בין כבש לאיל?

תשובה: אייל הינו כבש – זכר – בוגר, וכבש זה יכול להיות גם כבשה.

אלי שבע
אשת אהרן
הכהן
בת שבע
אשת דוד
המלך

נלמד,

ישנן שתי נשים בתורה – אלי שבע אשת אהרן הכהן ובת שבע אשת דוד המלך. כשאנו מדברים על אלי-שבע – אנו מדברים על קומה שלמה של ספירות, יש לה והיא בנויה גם מ-ג' ראשונות וגם מ-ז' תחתונות.

אותיות 'אלי' – האלף הלמד והיוד שבשמה הן אותיות שבאות כנגד ג' ראשונות – כנגד כתר חכמה ובינה.

והיא אשת אהרן הכהן שכל כולו חסד ולכן היא, ככלי לאור בעלה, כמוהו, כח של חסד.

קומה שלמה : ג"ר + ז"ת.

(ראשי תיבות: ג ראשונות, ז תחתונות)

כשאנו מדברים על בת-שבע – אנו

מדברים רק על ז' תחתונות.

והיא אשת דוד המלך שכל כולו מלחמה, איש מלחמות הוא דוד שצריך כלי (אשתו) של דין. ולכן, היא ככלי לאור בעלה, כח של דין.

אותיות א-ל-י
הינן כנגד
כתר וזכמה
בינה

האור דוד
צריך כלי
לאור-כלי
של מלחמות
ולכן לא יהיה
להם את הג'
ראשונות, את
ה אלד-למוד-
הי

עבודתם
במקומות
הנמוכים
והקשים

אברהם 'נושא את עיניו' – מה זה אומר?

תרימו ראש למעלה ושאו עיניכם

אומר, שהוא עולה כלפי מעלה,

חיבור לג'
ראשונות,
למעלה, הוא
תמיד מידוק

חיבור

, חיבור ל ג'

ראשונות.

וחיבור, ל ג' ראשונות הוא תמיד – מיתוק.

מצב של דין – הוא – ניתוק מ ג' ראשונות.

מכאן, מה אנו צריכים לעשות בראש

השנה? חיבור ל ג' ראשונות – שזה נקרא –

מיתוק.

אם היינו
מתבוננים
היינו מבינים
שיאנו
מנותקים

אז מה.. לא היה מחובר ?! .. לא!!!, לא

היה מחובר.

איך זה נקרא לא מחובר? שינה.

איך זה נקרא לא מחובר? מות.

תלוי מה מדרגת השינה,

אנו יודעים ששינה נקראת אחד חלקי

שישים ממיתה.

מכאן הבנו, אם במציאות של דין אנו

נמצאים בתוך ניתוק מ ג' ראשונות, אז מה

יעשו לנו עכשיו ברגע הדין?

יחברו אותנו ל ג' ראשונות.

איך יחברו אותנו ל ג' ראשונות? לאן אנו

צריכים להגיע? לאיל.

צריך להגיע לאיל.

צריך להגיע לאלף למד יוד, שהן אותיות

של כתר, חכמה ובינה – של ג' ראשונות.

לשם אנו צריכים להתחבר,

כדי לזכור אילו של יצחק אבינו ואברהם

אבינו ע"ה – זה מה שאנו צריכים לעשות.

לכן, אברהם נושא עיניו ורואה – איל נאחז

בסבך בקרניו – דייקא איל, למה?

הוא נושא את העיניים – יש עכשיו מיתוק

עד עכשיו היה 'אלקים' (שם הדין, בספירת

גבורה) שניסה את אברהם,

עכשיו זה כמובן מלאך הויה (שם המיתוק,

בספירת חסד) – יש לנו חסד.

מכאן, נבין, שכל הרעיון להגיע לנקודה

שנקרא – חסד.

בעזרת מי? בעזרת האיל הזה.

ואם בעזרת האיל הזה, אז עכשיו אנו נלך

לאיל,

מה נצטרך למצוא אצל? אולי את השוק

שלו או את עיינו ?

לא, קרנו.

למה צריך לעשות הדבר בעזרת הקרן שלו?

בעזרת השופר שלו.

למה אנו צריכים להגיע לשופר? מה הוא

השופר הזה? מה יש כאן?

ונענה, אנו נכנסים למקום נמוך – כשאנו

ישינים, אנו נמצאים במקום של ניתוק –

שינה = I
לשינויים
ממיתה

ברוך השם,
יש מקום
לחיבור

י-ה-ו-ה
שם של
מיתוק
של פנים
בפנים

א-ל-ה-י-ם
שם של
גבורה, דין
אזורים

האיל הוא
הכלי
שבעזרתו אנו
מגיעים
לזוסד

קרנו של
האיל –
השופר

כשאנו ישנים, ועכשיו יש עלינו להתעורר ולהתחבר.

כשאנו ערים, כשאני ער, אני מחובר, אני בשליטה, אני מבין ומבינה מה קורה, אני יכול ויכולה לבחון, אנו יכולים להחליט, אנו יכולים להתמודד.

ברגע שמסתירים לנו, או שאנו מסתירים לעצמנו מהערבובים שלנו – כל הדברים הכי נוראים, קורים.

זה מה שקורה בחיינו אנו, כשאנו מוסתרים או מסתירים לנו, אנו מעורבבים, ברגע שאנו מעורבבים, הלך הכל ומה אנחנו עושים כאן? אנו מעורבבים את הש-ט-ן

לבין מה זה לערבב אותו, מה זה אומר? ערבבו הש-ט-ן זה המיתוק.

שופר = עצם, עצם חלולה.

מוציאים את הפנים, ואז אפשר לתקוע בשופר, כי הוא חלול.

למה אנו לוקחים דוקא את זה? מאחר וזה כפי שאמרנו – ג' ראשונות – של בהמה! ישנה כאן מציאות של ג' ראשונות שנמצאת בבהמה, של מה? מה זה הקרן הזו שיוצאת מהבהמה?

שמענו כבר את ה'קרן הזו.. אצל מי?

משה, הוא יורד מהר סיני וכולם רואים "כי קרן אור פניו" – העם רואה שלמשה יש 'קרן פנים'.

מה הם הקרניים הללו שיוצאות לו? קרניים של אור מהפנים, המוחין שלו, מכילים כל כך הרבה אור, שהקופסא הזו שנקראת גולגולת, שנקראת כתר לא יכולה להכיל את האור הזה – יש יותר מידי אור.

ומה שקורה לאור הזה – הוא יוצא החוצה, כלומר, קרן פניו של משה זה המדרגה שמראה מבחינת משה על המקום הכי גבוה שהוא נמצא.

משה מלא אור והאור יוצא החוצה.

כשאנו בתוך התמונה אי אפשר לראות את אור האמת, צריך לצאת מהסרט

ערבבו זה המיתוק

אנחנו לוקחים את ה' ראשונות של הבהמה קרן

משה רבנו יורד מהר סיני ועור פניו קרן

הרבה אור

קרן עור מעיד על המקום המואר בו הוא נמצא

יופי!

מה קורה לנו, בני אנוש? לבני אנוש, אומר הזהר הקדוש –

השערות שיוצאות וצומחות מהראש, לנו בני האדם, הם מחסני חירום, מחסני חירום של האור שיש בתוך הגולגולת, ובמחסני החרום הללו יש אור – ואנו צריכים להבין, בגלל שבמחסני החירום הללו יש אור, והקליפות נדבקות לאור, אז מה עכשיו אנו עושים?

הגברים? מגלחים את השערות – חוץ מהפאות (פאה בגימטריה אל-הים עם הקשר ל י"ג תיקוני דיקנא שעליהם עוד נדבר נבאר ונסביר)

הזקן הינו י"ג מחסני חירום, י"ג תיקוני דיקנא – כנגד י"ג מידות דרחמים. כל חלק בשיער הפנים הוא כנר מידה מי"ג מידות דרחמים, והקליפות לא יכולות לינוק מהם, מדוע? הסיבה היא ששערות אלה נקראים – דינים קשים. שערות הראש הם דינים פחות קשים, ולכן אם אני מגדל את שערות הראש, חס ושלום, אני מייצר אחיזה לקליפות שיונקות משערות הראש את האור.

מה קורה לבהמה? לאיל? גם לו יש מחסני חרום. אך, מחסני החרום שלו זה לא מחסני חרום של אור – זה מחסני חרום של גשמיות, הוא כל כך מלא בעיבוי של גשם מלשון גשמיות ובהמתיות שזה פורץ החוצה מהגולגולת שלו, ומה שאנו רואים – זה את שיא השיאים של הבהמה – החומר הגרמי של הבהמה, אין יותר בהמי מזה, זה לא העין שלו, ולא השוק שלו, ולא הבשר, ולא השרירים – זה העצם. המקום שמראה את ההבדל הנינו לבנו. לנו יוצא אור ולו יוצא בהמתיות.

כלומר שאנו תופסים את השפר ביד, אנו תופסים את שיא השיאם של הדין של הבהמה.

הזהר הקדוש מסביר אך האור שלנו יוצא החוצה

היכן עיש אור – יש קליפות הקליפות מוזפלות לינוק מהאור בכדי לקבל את הכוז אליהן ולגדול

מוזסני האור של הגבר, בזקנו. מבואר בזהר הקדוש יג מידות של רזומים המתלכשים בג' זלקים המרכיבים את שיער הפנים של הגבר

לבהמה יש מוזסני זרוע של בהמתיות

עצם הוא המקום הכי זומרי של הבהמה

שופר – שיא השיאים של דין הבהמה

משה רבנו, שיא השיאים של האור של מלאך הויה צב-אות, קרן.

ועכשיו עם השופר – שיא השיאים של הבהמתיות,

ועכשיו, אנו הולכים לעשות את הפעולה המדהימה, משיא השיאים של הבהמתיות למקום הכי גבוה של האור, שיצא עכשיו, ממנה? מניגון.

סקשור לאיזה אבר בגוף? אוזן.

ואוזן, איזה חוש זה? שמיעה.

ושמיעה בבחינת אבא או אמא? אמא.

ונפרט מעט בעניין, אבא – שמיעה, אמא – ראייה.

נקודת הראיה – אן אפשרות לראות בלי אור, חייב אור בשביל לראות, וראיה היא ידיעה, וכשמדברים כרגע על שורש האורות, שורש האורות באות מספירת החכמה – וחכמה (כפי שכבר הזכרנו) זה אבא, כנגד האות י' בשם י-ה-ו-ה.

כל ראייה, שורשה חכמה. ומה מייחד את הזכר מול הנקבה – שלזכר יש זרע קודש – זרע קודש הוא אור – חיים – שפע, שיורד מהמוחין דרך חיי חוליות שידרה ליסוד, לעטרת היסוד, ומשם למלכות = פרי.. פירות.. חיים.. אור – זכר – אבא – חכמה ולכן ראייה זה אבא וזה חכמה.

נקודת השמיעה – ב "פתח אליהו" : בינה ליבא ובה הלב מבין.

מה הלב מבין? מיד באים חכמים ואומרים – הלב, הלב, זה העניין של הרוח, הלב זה העניין של הרגש. היכן אנו רואים את הנקודה הזו? בדיבור.

למי נתנו את כח הדיבור? לאישה, למה לא לגבר? כי היא בינה ליבא – ובה הלב מבין.

איך קשור הדיבור ללב? התשובה היא, אך אנו אומרים את הדברים, לא מה אנו אומרים, אלא, איך.

כשאנו אומרים את דברנו, אנו אומרים בדיוק את מה שאנו חושבים. אפשר לאמר את אותו משפט – ובאותו המשפט, או להרוג או להחיות, או לנתק או לחבר – ואנו נאמר בדיוק את אותן המילים. אישה תמיד תחפש את הניגון – וזה מה שהבעל בד"כ איננו מבין.

ניגון זה הפנימיות – ניגון זה אמא – כי זה הלב. וכשאני אומר מה שאני אומר זה מראה, היכן אני יושב, היכן אני מונח. קריאת התורה – בטעמים – בניגון. טעמי המקרא, טעם = סיבה. סיבה תלויה בניגון – אומרת התורה הקדושה, סיבה תמיד תלויה בניגון.

ונשוב,

לכן יקחו אותנו ביום הדין שלנו, ביום שאנו צריכים לקבוע הכל – למקום אחד – לניגון.

למה? כי החכמה מאין תמצא. אנו בחיים לא נוכל להיות ולהגיע למקום הנכון – דרך החכמה. אבל בינה – בינה, זה לב.

והחכמה שאנו חיים בה בעולם הזה, היא חכמה תתאה, של ניתוחים, וחשבונאות, וכראיות, ורווח והפסד, ודברים שרואים מכאן לא רואים משם,

ואומר הקב"ה – אם נהיה בחשבונאות הקטנה החכמה שלנו, יודעים מה יקרה? אנו ניקח את האסור ונאמר עליו – מותר, ניקח את המותר ונאמר שהוא – אסור... אנו ניקח את סימן הקריאה שכל כך אחזנו בו, ופתאום נפתח ונפתח אותו ונהפוך ונהפוך,

וכולם, וכולנו עושים זאת. וכך אנו רצים את החיים – ואפילו איננו שמים לב שאנו עושים זאת, מוכרים את עצמנו כל הזמן.

באה התורה הקדושה ואומרת לנו – אני אומר לכם עכשיו שאפילו הקול שאנו מוציאים מפינו – מאוד מאוד מוטה אחר גחמת ליבנו.

נקודת הראיה
ראיה=
אבא=
זכמה=
האות י' בשם
הויה

ראיה שורשה
זכמה

זרע קודש =
טיפת אור
היורדת דרך זוי
וזוליות שידרה
ועוברת
למלכות דרך
היסוד, עטרת
היסוד.

נקודת השמיעה
שמיעה=
לב=
בינה=
רוח=
ניגון=
רגש, שבא לידי
ביטוי בדיבור

צורת הדיבור

ניגון הלב
היוצא דרך
הדיבור
משקף באיזה
מוצא נמצא
האדם

משנים לנו את
הכיוון מזה
שהלכנו בו
כל השנה
לכיוון אחר.
לניגון.

ע"ד שמואל
יעקב אבינו
ומלמדנו
להפסיק
לשזוק
בשזוקים,
מלמדנו
אמת.

יצחק הינו
מרכבה
לספירת
הגבורה - קו
שמואל - דין

יצחק עומד
את הניגון
הפנימי

את
השמים
ואת
הארץ

שם א-ה-ו-ה
במילוי אלפין,
המקום הכי
גבוה של
הדעת שאליו
אנו מוזכרים
את כל
הבהמות
שלנו, את כל
המקומות
הנמוכים

אחד לימדנו שהוא איננו מסוגל לעשות את הדבר הזה - יעקב אבינו ע"ה.

הוא "משחק אותה" עשיו, אך, הוא לא משחק אותה טוב, כי הוא שכח שיש ניגון. הניגון שלו, נשאר, הניגון של יעקב.

ויצחק מיד מזהה את זה. למה? כי יצחק בא מקו שמואל - קו שמואל הוא הקו של הגבורה - הוא הקו של הדין, אבל,

הוא גם הקו של הבינה. בינה נמצאת מעל לגבורה, בינה עלאה - אמת עלאה. ובינה זה עולם השמיעה - אזי זה ניגון.

וכך, אם עכשיו יצחק שהוא מרכבה לספירת הגבורה נמצא מתחת לבינה והוא מקבל ממנה את ההארה של השמיעה ואת ההארה של הניגון - כשיעמוד מולו יעקב ויאמר לו את שייאמר - במקום הזה, יצחק לא שומע את עשיו, הוא מרגיש את יעקב, כי יעקב מחובר לניגון הפנימי,

ומחפשים אצלנו את הניגון הפנימי,

ולכן ניתן לראות - 'לשמע קול שופר'

קול בגמטריה 136

136 = א-ה-ו-ה - שם הויה בספירת דעת

(את השמים ואת הארץ) במילוי אלפין -

אלף-הא-ואו-הא = 136 = קול

כשאנו, שומעים את קול השופר, אנו למעשה לוקחים עכשיו את הגרמיות של הבהמה ומחברים אותה למקום הכי גבוה של הדעת שאנו יכולים להגיע אליה, לאן? לניגון.

וזה הקול הפנימי, זה מה שמחפשים אצלנו את הקול הפנימי, לא את המשחק החברתי שמופיע בכל מקום.

למשל, בבית הכנסת, מי קונה יותר.. וכמה.. מי יושב איפה.. ולמה.. למי יש שם מאחורי הכסא.. ולמי אין..

מי שמחליט שהוא צריך לתת ציונים לכל מי שנמצא בבית הכנסת.. שהחזן כן או לא מוצא חן בעיניו.. שצריך כאן הערות,

מתי נלמד שאנו נכנסים לתוך בית הכנסת - כל מה שאני רואה ממולי (עפ"י הבעל שם טוב הקדוש) זה אני. נקודה.

אנחנו רואים תפילה טובה? הקב"ה מראה לנו - מתוקים שלי - זה אתם, זה מה שקורה לכם בפנים.

אנחנו רואים תפילה נוראית לידנו? הקב"ה מראה לנו - מתוקים שלי - זה אתם..

ומכאן אנו מגיעים..

שופר, אנו חייבים להשתפר, אז אם אנו טעונים שיפור, נבוא לשופר, שיעזור לנו להשתפר,

ראינו שהשופר בנוי מכוחות של דין.

ראינו שהשופר בא מהעצם הגרמית של הבהמה,

והבנו שאלה צריכים להביאנו לניגון הכי גבוה, למקום הכי גבוה בתוך תוכי שזה הניגון האמיתי שלי.

הניגון האמיתי שלי זה אומר, דבר מאוד פשוט, למה את או אתה שחקן? למה אנחנו מציגים? למה אנו ושים העגות? למה אני לא אני? למה אנחנו צריכים לשמור? על עצמנו? למה אנו צריכים להיות ב'פוזזה'? מה אנחנו עושים בחיינו בשביל להיות בזאת - ה'פוזזה'?

תשובה : מה אנחנו לא עושים בחיינו בשביל להיות בזאת ה'פוזזה',

איזה בגד אקנה.. איזה כיסוי ראש אשים.. איזה כיפה אשים.. אתה רוצה את הכיפה הזו? לך על זה ! מה אכפת לך... זה עושה לך טוב.

הדבר היחיד שיגרום לך לא ללכת על זה - זה, אם אשתך תאמר לך לא !

מגיעים לעניין הקולות, שאנו מוציאים החוצה מתוך השופר, הפעולה שיוצאת מלחץ אויר, אנחנו צריכים להתאמץ, נכון? יש לנו כמה פעולות שאנו צריכים לעשות : לקחת את השופר, לשים אותו בשפתיים, השפתיים צריכות להיות מקווצות, אסור שייצא אויר, כי אם יוצא אויר, לא נצליח לתקוע, הכל צריך להיות מכוונן לתוך פי השופר הצר וזה צריך לצאת מהרחב, יש בזה עניין? ודאי.

תורת הבעל
שם טוב
הקדוש.
כל מה שיש
בזיון יוצא
בזיון ומלמד
אותי בזה עליו
לתקן ולהפך

שופר -
להשתפר

פעולות
שיעושים עם
השופר

לוקוזים את
הכוזות
הפנימיים
ומוציאים
אותם אלינו

עכשיו צריך, לקחת את כל הכח הפנימי
מתוך ההבל שלנו, הנשימה שלנו, ולהעיק
את זה החוצה,
את הכח של מה? את הכח של הנשימה
שלנו. כל כח התקיעות זה כח של נשימה.
המילה הזו נשימה, היא נשימה, שיש בה
את האות י' (יוד), נשימה+י = נשימה, וזה
עובר דרך הקול.

והנה, אנו מתחילים לחבר את הכל יחד.
אנו הולכים כאן להוציא את זה החוצה, כי
אנו צריכים לעבור עכשיו מהלך, המהלך
הזה צריך להיות אתי עכשיו ברגע הזה של
התקיעות.

ואילו קולות אוציא? אוציא תקיעה, אוציא
שברים, ואוציא תרועה – בכל מיני צורות,
הגמרא תבוא ותלמד אותנו למה הצורות
האלה מבחינת ההלכה (אך אנו לא נפרט
מאחר וזה לא עניינו במקום הזה).

הקולות שנשמיע –

תקיעה שברים תרועה תקיעה
תרועה שברים תקיעה
תקיעה תרועה תקיעה
תקיעה גדולה
תרועה גדולה

זה מה שאנו צריכים להשמיע.

מה ההבדל בין כל הקולות הללו?
תשובה :

תקיעה – קול התקיעה הינו קול מתמשך,
קול שלא מפסיקים אותו.

בלשון חכמים, כל נקודה של התמשכות
נקראת – חד אריך,

כשפתח אליהו מסביר לנו על מבנה
הספירות, הוא מדבר על קו ימין, קו שמאל
וקו אמצע.

קו ימין נקרא – חד אריך, מאחר וכל

הספירות שבקו ימין הן ספירות של שפע :
חכמה – אין לה סוף, חסד – אין לו סוף,

נצח – אין לו סוף.

חכמה, חסד, נצח (ספירות מקו ימין) – הכל
מתמשך וזה נקרא – חד אריך.

כנגד, כח ההמשכה, כח השפע הזה, יש לנו
את ה – תקיעה.

תקיעה – קול אחד שאנו מוציאים מתוך
פינו , קול אחד שאנו מוציאים מתוך
הנשימה שלנו.

תקיעה – קול
מתמשך, חד
אריך, קו ימין
בספירות
קו החכמה,
החסד והנצח.

פתח אליהו –
קו ימין, קו
שמאל וקו
אמצע

זוהי, נקודה אחת שאנו רצים איתה בחייו
– כח ההמשכה, החסד, החכמה, הנצח – קו
ימין, נתינה, אהבה, חיבוק.

שברים – קו שמאל – חד קצר

חד קצר, מהו? יש לו כאן גבול. לא
ממשיכים. עוצרים. כנגד, שברים.

בשברים, הופ! עוצרים אותך! רוצה להוציא
את התקיעה ו.. הופ! עוצרים אותך, שוב
עוצרים אותך – שברים זה – תקיעה שעצרו
– כח של דין.

ותרועה, מהי? ערבוב.

לקחנו את התקיעה המתמשכת ועכשיו אנו
עושים תקיעה, אבל עושים אותה במיליון
שברים, משמע, אנו נמצאים במצב של
תקיעה ובמצב של שברים בעת ובעונה
אחת.

אנו נמצאים עכשיו במקום שנקרא – חסד,
גבורה ורחמים. אנו מחברים את קו החסד,
קו הגבורה וקו הרחמים – שזה התרועה,
דרך השופר, אך, הפלא, שאפשר לראות
זאת גם במספרים.

המקסים, הוא שכל זה יוצא בגמטריה.

הזכרנו כאן תהליך פשוט, בכח השופר אנו
למעשה עם התקיעה הולכים על החסד, עם
השברים הולכים על הדין ועם התרועה
הולכים על הרחמים.

כשנקח את המילים הבאות :

חסד = 72

גבורה = 216 (כוונות רי"ו שעוד נרחיב
עליהם)

רחמים = 298

תקיעה(חסד), שברים(גבורה),

תרועה(רחמים).. עם השופר.

שופר = 586

חסד72 + גבורה216 + רחמים298 = 586

שופר = חסד+גבורה+תפארת

כלומר, שאנו תוקעים, במספרים אנו

נמצאים בדיוק ב-חסד גבורה ורחמים.

מסבירים חכמים, כל זה אנו עושים בשביל
לערבב את ה-ט-ן. עם מה מערבבים

שברים-קו
שמאל, גבול,
עצירת הדין

שברים –
תקיעה
עקומים,
עקומים –
כח של דין,
כנגד קו
שמאל –

בינה, גבורה
ונצח

תרועה –
ערבוב
קו אמצע –
כתר, תפארת,
יסוד, מלכות.
רוזמים

זיכור
שלושת
הקוים
במספרים

במספרים
השופר עולה
לשלושת
הקוים
בספירות

בעזרת
התקיעות אנו
מגיעים למקום
של חסד
גבורה
ותפארת, עזה
המקום
שמערבב את
הש-ט-ן

אותו? לערבב אותו משמע, להכניסו
למשהו שהוא מתערבב איתו. למה הפכת
אותו? לסופגניה? מה אנו עושים איתו?
מה זה לערבב...?

והחסבר המדהים הוא, לערבב זה נקרא
להמתיק.

אנו לוקחים כוס תה, מוסיפים לו סוכר,
ואנו רוצים להרגיש הסוכר, מה אנו עושים?
מערבבים, למה? מה קורה? כל הסוכר
עולה למעלה, מהחום של המים הוא נמס,
נמצא עכשיו בתוך המים.. יופי, יש לנו
עכשיו כוס תה טעים, כמו שצריך.

ערבוב =
המתקה

חכמים באים ואומרים, אנו - אנו
מערבבים את הש-ט-ן.

שורש של מערבבים הוא - ע-ר-ב-ב
(שורש מרובע, להבדיל משורש רגיל
שבד"כ 3 אותיות)

ערבב בגמטריה = 274

274 = רב חסד

הגימטריה של המילה - מרדכי

וכן עם לוקחים את המספר 274 באותיות
הפשוטות שלו, נמצא -

200 = ר

70 = ע

4 = ד

ערבב =
מרדכי - רב
חסד = רעד

ונעשה סדר,

מרדכי הוא כח הקדושה וכח הקדושה שאנו
לומדים עליו בפורים, כל הכח של הקדושה
בפורים זה לעמוד מול עמלק, לעמוד מול
אגג ולאמר לו "לא שם עליך" "אתה לא
מנהל" "אני לא פוחד ורועד ממך" "אני לא
קורע" "אני לא משתחוה" - אני לא נמצא
במשחק הזה כלל, ומאחר ואנו לא במשחק
הזה - אנו מנצחים.

מרדכי - כוז
הקדושה

אנחנו לא
משחקים את
המשחק.
אנחנו לא.

אך אנו מנצחים? מה נצחנו של מרדכי?
נצחנו הוא, שאותו העץ שהיה מיועד
לתליית מרדכי, באותו העץ דייקא, תלו
את המן. לא הרגו אותו בחרב ולא בכתת
ירי ולא זרקוהו מצוק. מה עשו? באותו
העץ.

נקודת ההמתקה נקראת ונהפוכו. נהפוכו
זה לא אומר שאתה לוקח עכשיו את העץ,
בורח ממנו, ושם משהו אחר במקומו.
ונהפוכו אומר - שאתה לוקח את אותו אחד
שהיה לא, אתה הופך לכן.

אנו נפגשים בדבר הזה בבראשית
(בראשית לג כה-כח)

וַיִּתֵּן יַעֲקֹב, לְבִדּוֹ; וַיֹּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ, עַד
עֲלוֹת הַשָּׁחַר. וַיֵּרָא, כִּי לֹא יָכַל לוֹ, וַיִּגַע,
בְּכַף-יָרְכּוֹ; וַתִּקַּע בֶּף-יָרֶךְ יַעֲקֹב, בְּהֶאֱבֹקוֹ
עִמּוֹ. וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי, כִּי עָלָה הַשָּׁחַר; וַיֹּאמֶר
לֹא אֲשַׁלַּחְךָ, כִּי אִם-בִּרְכָּתִנִּי. וַיֹּאמֶר אֵלָיו,
מִה-שָּׂמָךְ; וַיֹּאמֶר, יַעֲקֹב. וַיֹּאמֶר, לֹא יַעֲקֹב
יֹאמֶר עוֹד שָׂמָךְ--כִּי, אִם-יִשְׂרָאֵל: כִּי-שָׂרִיתָ
עִם-אֱלֹהִים וְעִם-אֲנָשִׁים, וַתִּזְכָּל.

הס"מ בא להרג את יעקב והוא אינו יכול
עליו, ויעקב היה צריך לומר לו - טוב..
בסדר.. סיימנו את הקרב.. לך הלאה.. רק
שיהיה כתוב בליגת האלופות שניצחתי
אותך..

אך, לא, יעקב לא אומר לו כך, אלא
לא אֲשַׁלַּחְךָ, כִּי אִם-בִּרְכָּתִנִּי, למה יעקב
צריך לקבל את הברכה מהס"מ, משרו של
עשיו, למה - הוא - צריך לתת לו את
הברכה.

הוא - זה שנתן לו את השם, וַיֹּאמֶר, לֹא
יַעֲקֹב יֹאמֶר עוֹד שָׂמָךְ--כִּי, אִם-יִשְׂרָאֵל
הס"מ - הוא - נתן לו את השם, הוא היה
הצינור לתת ליעקב את השם ישראל - כי
זה נקרא המתקה.

זה תפקידנו כאן בעולם - לא לברוח, לא
לברוח, אלא לקחת את המקום שאנו, שאני
נמצא בו, והמקום שאני נמצא בו, זה יהיה
המקום שאני אפרח בו - זה נקרא

המתקה.

לא לברוח, לא לפרק, לא לאמר - זה לא
הולך כאן... אז אני אלך עכשיו לשם..
מה אנחנו עושים? אנחנו כל הזמן הולכים,
וזה פשוט הולך איתנו,
כל פעם בסיפור אחר, למה? כי אנו לא
עושים המתקה. אנו לא מגיעים לנקודה
הזו.

זוהי נקודת
ההמתקה. ויש
לקוות ממנה
מוסר העכל
גדול לכל דבר
קשה עינינו
עוברים.

הנקודה שאסור
לנו לנסות
ולברוח

מהקשיים אלא
מהם מגיעה
ההתהפכות
לטובה. ויש
ללמוד.

מאבק יעקב
אבינו עם
המלאך, עם
שרו של עשיו.

הוא נלחם איתו
- הוא עזותן לו
את העליה
בסופו של
דבר.
מיקב השם
למטה של
המלחמות
לישראל השם
למעלה

הכנעה
הבדלה
המתקה

דרך שאבותנו
מלמדים
אותנו, והיא
הדרך שאנו
צריכים
לעבור בה.

יש לנו עכשיו דרך –
הכנעה – הבדלה – המתקה
יש לנו כאן דרך, ואבותנו מלמדים אותנו
את הדרך הזו,
אברהם מלמדנו את נקודת ההבדלה.
יצחק מלמדנו את נקודת ההכנעה.
יעקב מלמדנו את נקודת המתקה.
ואנו צריכים להבין שזו הנקודה שלנו,
בעניין שאנו נמצאים בו בתקיעת שופר אנו
רוצים להגיע לנקודה שנקראת נקודת
המתקה.

יש את זה אצל מרדכי? בודאי.

רגע, אבל.. מרדכי זה קדושה, ומצד שני
הפרדה.
"הרי את מקודשת לי" – מופרשת ומובדלת
ונפרדת משאר הזכרים.

ואז,

בעקבות זה שאנו שומרים על הקדושה,
אנו יכולים לבוא ולקחת את הטומאה הזו
ולתפוס אותה לקדושה. בגבולות ובדרך
התורה והמצוות.

(ויקרא ט זיז)

יִכְפֹּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ וּבְעֵד כָּל קָהָל
יִשְׂרָאֵל. – כולם, אין אחד שהוא לא מכפר
עליו – אין מציאות כזו.

אך זה יכל להיות? מי יכל לכפר על ההוא
ששם.. כן ! אנחנו יכולים להכיל אותם, כן !
את כולם.

יום הכיפורים

אנו מזהירים
להתפלל את
העבריינים

מוכיחים, מיום הכיפורים, כשפותחים
בתפילת 'כל נדרי'

בְּיָשִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה וּבִיָּשִׁיבָה שֶׁל מַטָּה
עַל דַּעַת הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא
וְעַל דַּעַת הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה
אֲנַחְנוּ מְתִירִין לְהַתְפַּלֵּל אֶת הָעֵבֶרִיִּים

יש לנו עכשיו עמדה כזו שאנו בה יכולים
להתיר להתפלל את העבריינים, מה זה
אומר? שכאן כרגע הולך להיות מהלך.
ברגע הקדוש הזה אנו ה'קטנים' קובעים
קביעה, והיא – שאנו יכולים לצאת ממקום
– להיכנס מעבר לזמן – לשכח את מה

לצאת מהזמן
ומהמקום

שהיה בעבר – לחזור חזרה לכאן ולהחליט
שעכשיו כל מי שנמצא כאן – נקי . כולם
נקיים, מי? העבריינים.
מתיכן הכח הזה?

יעקב אבינו
ע"ה

המתקה – עוד
ועוד ועוד חסד

כח זה מגיע מהכח של יעקב אבינו כי זה
התפקיד שלו (וכולנו.. בני יעקב)
התפקיד שלו זה להגיע לנקודת המתקה,
ואנו לומדים זאת, מאותו מרדכי הצדיק
שמוגיע למדרגת – רב חסד (עוד ועוד חסד)

זוהר מפורש
על ראש
השנה

זוהר מפורש על ראש השנה שבו כתוב –
שביום ראש השנה יצחק (שהוא מידת הדין)
קורא לעשיו המקטרג ואומר לו –
'צֵא הַשָּׂדֶה וְצוּדָה לִי צִידָה [ציד] וְעֵשָׂה לִי
מִטְעָמִים כְּאֲשֶׁר אֶהְיֶה וְהִבִּיֵּאָה לִי וְאֶכְלָה
בְּעֵבֹר תִּבְרָכְךָ נַפְשִׁי בְּטָרֶם אָמוּת' (בראשית
כז ג-ד).

משמע, אומרת מידת הדין למקטרג (זה
מידת הדין – זה יצחק – זה צדק – זה
משפט) צא החוצה ועכשיו, תמצא את
החטאים והעוונות ותביא לי אותם ואני
אעשה מהם מטעמים.
מהם המטעמים האלה? יש כאן נפילות,
מידת הדין אומרת, זה משפט עכשיו..! זה
מה שקורה.

אבל – יש את רבקה,
ורבקה באה וקוראת לבנה הקטן, יעקב –
ואומרת לו : אני שומעת שאביך (מידת
הדין) מבקש מעשיו מטעמים כדי שיברך
אותו.

היא קוראת ליעקב ומורה לו מה לעשות,
קודם כל שתדע – 'עֲלִי קָלְלָתְךָ בְּנִי
(בראשית כז יג) – אל תפחד, הקללה עליי.
אין את יכולה לאמר דבר כזה? הרי

עליי קלילתך
בני – יש לה
את הכוח כי
היא יודעת את
עם המשוקק

בסיפורו של יעקב שעוזב את לבן עם כל
רכושו, ומגיע לבן ליעקב ושואלו היכן
הטרפים שלו שנגנבו, עונה לו יעקב :
(בראשית לא לב)

עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת-אֱלֹהֶיךָ, לֹא יִהְיֶה
ויעקב איננו יודע כי רחל גנבה את הטרפים
ועליהם היא יושבת,

כמה צריך
להזהר
בדבורנו

ומה קורה לרחל? היא נפטרת (כי אמר
יעקב ללבן – אם תמצא את הטרפים, אם
תמצא את אלהיך, מי שתמצא אצלו – לא
יחיה). כי צדיק גוזר והקב"ה מקיים,

אז אך רבקה אומרת 'עליי קללתך בני'.

רבקה – אותיות – 'הקבר'

רבקה יודעת את שם המשחק.

רבקה יודעת שבשביל זה אנחנו פה, בשביל המקום הזה, שהוא : כולם נופלים, כולם חוטאים, כולם מעוותים... כולנו מפספסים אין אחד שלא.

ורווקא אלה שנראה אותם מסתובבים סביבנו במן 'התחסדות' כזו – כאילו הם, לא קורה להם כלום – יש להיזהר..

וכשנכנסים לגדולי החסידות, ורואים מה הם כתבו על עצמם בהקדמות של הספרים שלהם – אנו לא נאמין את אשר כתבו על עצמם. הם לא הרגישו לרגע שהם צדיקים או חסידים או משה כזה, הם כל הזמן חשבו שהם, כלום, ושהם נופלים, שהם אינם שווים – כי זה מה שהם הרגישו באמת, כי שם הם היו. ולמה הם היו במקום הזה? הם לא הבינו אך זה יכל להיות שהם לא קשורים בכל רגע ורגע לחיי החיים, לקדוש ברוך הוא – וזה מבחינתם היה נפילה.

אין יכל להיות שאני חושב או מחליט משהו שלא קשור אליו יתברך, זה לא יכל להיות.. ואם אני נמצא במקום הזה, שלא קושר אותי אליו יתברך, אז אני לא במקום הנכון, ואז.. ואיי.. ואיי.. כמה אני עוד צריך ללמוד – זה המקום שהם היו.

באה רבקה ואומרת – החטאים האלה שאנו עכשיו רואים אותם – זה הכל היצוניות, זה לא פנימיות.

אין אדם שהוא מקולקל בפנימיות שלו, אין אישה שמקולקלת בפנימיות שלה, הפנימיות היא נשמה טהורה, נקיה – מחופשת.

יש לה תחפושת – ולא משנה מה כרגע הסיבה לתחפושת, הנקודה היא, שהנפילה היא נפילה בגלל – התחפושת.

אם היינו, מחוברים לפנימיות שלנו – זה לא היה קורה !!!

זה, שזה קרה, זה מראה שפשוט שכחנו את הפנימיות שלנו, זה הכל.

רבקה יודעת
מה קורה
בעולם הזה

עטרת ראשו,
מהם צריך
ללמוד דרך

כל רגע ורגע
צריך לקשר
הכל לבורא כי
הוא הפועל
בעולם

הכל זה
בזיוצניות

בפנימיות –
נשמה שזאת
בי טהורה

הנפילה היא
בגלל
התחפושת ולא
בגלל הנשמה
הטהורה
שיעומדת מולנו

אומרת רבקה עכשיו ליעקב, בוא ותלמד את הדבר, תבין את העניין, אתה, תלך לאביך ואתה, תראה לו, מה אנחנו.

מה אנחנו? בחיצוניות – עשו.

תראה לו שאנחנו עשו, אבל

ב-ח-י-צ-ו-נ-י-ו-ת, לא בפנימיות.

וברגע שתעמוד מול אביך, הוא יצטרך

להגיע לנקודה הזו לבד, לנקודה

שהפנימיות היא קול – הניגון הפנימי

האמיתי שמראה רק דבר אחד – שאתה

טוב.

שאנו טובים – שאנו מחוברים – שאנו

יודעים מה שם אבינו – מה שם אמנו – מה

שם המשחק – רק פשוט שכחנו.

לכן, הזכרים שמם 'זכרים' – כי אנו הזכרים צריכים כל הזמן לזכור.

לכן, כשאנו לומדים תורה – אנו לא

לומדים דברים חדשים, אנו פשוט נזכרים,

נזכרים במה שלימדו אותנו.. , וזה, כל

הזמן חיבור, מתוך העולם שמעלים,

להתחבר.

בניסוח אחר : הגענו מנותקים ואנחנו כל

הזמן פשוט מחברים 'פלגים', עוד פלג..

ועוד פלג.. ועוד פלג.. עוד מצווה.. ועוד

מצווה.. ועוד מצווה.. ככל שאנו מחברים

יותר, אנו פתאום נבין היכן אנו עומדים.

אומרת רבקה ליעקב, תבין, זה מה שאתה.

"תציג", תתחפש!

ליעקב אומר לה : רגע, אבל, 'אולי ימשני

אבי'

(בראשית כז יב)

אולי ימשני אבי והייתי בעיניו כמתעתע

והבאתי עלי קללה ולא ברכה

"ימושני" – אנו נתקלים במילה הזו,

במצריים, במכת חושך, ששם נאמר 'ימש

חושך'

(שמות י כא) : ויאמר יהוה אל משה נטה

ידך על השמים ויהי חשך על ארץ מצרים

וימש חשך.

רש"י הקדוש מפרש – ויחשיך עליהם חושך

יותר מחשכו של לילה, חושך של לילה

יאמיש ויחשיך עוד. ז"א – שיא השיאים של

החושך.

רבקה מלמדת
את יעקב את
סודות העולם
הזה

אנו טובים, רק
פשוט שוכחים
לעיתים,
והטובים –
יזכירו לנו ולא
יכעסו וכו'

הזכרים –
כשימם כך
עבודתם

למדנו הכל
בזמן היותנו
בבטן אמנו,
השכיח

מאיתנו בעת
יצאתנו
מהרומם,
ועבודתנו

להשיב את
עאיבדנו, את
שישכחנו, כל

השבה היא
בבזיונת זכרון,
כל השבה היא

בבזיונת
מציאה. מציאת
אבירה.

רש"י הקדוש

איך זה מתחבר למילה שלנו כאן?

אבי, נמצא עכשיו במצב ל " ויהי כִּי־זָקֵן
יִצְחָק וַתִּכְהֶינּוּ עֵינָיו מִרְאֵת" (בראשית כז א)
יש כאן עכשיו 2 דברים :

1. תכנה עיניו

2. מראות

הראשון זה, שהוא לא רואה – ראייה
חיצונית. השני זה, הקב"ה מסלק ממנו גם
את הראיה הפנימית,

אין כלום, אין נבואה, אין ראייה, אין כלום
מאחר ועכשיו אתה נכנס לתוך נקודת
ניסיון, ומתוך הניסיון הזה אומר יעקב –
אבל, הוא נמצא במקום של חושך, ואם הוא
נמצא במקום של חושך – קללה תגיע, ולא
ברכה.

אומרת לו רבקה : עלי קללתך בְּנִי, אל
תדאג.. לך על זה.

רבקה אומרת הדברים הללו כי היא יודעת
מי זה יצחק.

יעקב מגיע עכשיו מול מידת הדין, ומולו,
הוא עושה כך –

הוא מביא תפוח בדבש, הוא מביא סלס
ורוביה, גם קרע .

הוא מביא יין והוא שם 3 טיפות מים בתוך
היין..

הוא מביא ראש של כבש...

הוא מביא לאביו מטעמים...

מה? הוא לא יכל לברכו ללא כל ארוחת
הגורמה הזו שהוא מביא, ? מה העניין?

אומר, הזוהר הקדוש,
מה עושה יעקב ברגע שמגיע לנקודת הדין?
לנקודת המשפט? עושה – חפלה.

עושה אוכל. פותח שולחן. יושבים אוכלים.

הכל בסדר. לבושים יפה. שרים..

מה? למה? למה כך?

כי אני יודע, טוב מאוד אני יודע, הפנימיות
שלי זה – אני טוב. 'אלוקיי נשמה שנתת בי
טהורה' היא (ברכות השחר)

אנו מתחברים לנקודה הזו.

יצחק נמצא
ב2 מהויות
1. ראייה
גשמית של
זוהר הראיה
2. ראייה
פנימית

ברגע שמוגיע
הניסיון,
משמים
לוקחים לנו
את הדעת,
את ההבנה.
יש להבין
את.

לרבקה יש
ראיה נכונה.
דעת נכונה.
לכן היא
מנצחת הכל.
היא לא
מפחדת את
האמת והיא
לא נופלת
למה
שהעולם הזה
מנסה לעייר

הזוהר
הקדוש

ראיתם את כל החיצוניות – נפלתם, אבל
זה חיצוניות, זה בגד, אתם.. אנו.. יכולים
לפשוט, להוריד את הבגד, לשים אותו בעד
ובזה נגמר הסיפור.. זה הכל..

זה רק בגד. זה רק בגד.

אה.. זה רק בגד ?

כן. זה רק בגד.

לוקחים.. לובשים על הידיים, לובשים על
הצוואר, אתה נראה עשיר, יופי, אך
בפנימיות, אתה יעקב.

וכשאנו עומדים ביום ראש השנה, אנו

עומדים בכח הפנימיות שלנו, וכח הפנימיות
שלנו זה כח של הקדושה והטהרה שלנו,
בפנימיות.

חשוב להבין שאין זה נותן לנו את האישור
חס ושלום רחמנא ליצלן, לחטוא,
זה נותן לנו נקודה אחת – כשאנו עומדים
עכשיו מול מידת הדין – אנו יודעים
שבפנים זה 'הקול', קול יעקב'.

וזה, מה שקורה בשופר.

לכן, שאנו תוקעים בשופר זה לשמוע 'קול'
שופר, כי, זה הקול של יעקב שבה מבפנים,
זו נקודת הקול – קוף זו למד

מלדכי הצדיק, עומד מול המון, והמון מזרע
עמלק, ואנו יודעים שמלדכי, כוחו הוא רב
חסד (מלדכי = 274 = רב חסד).

כלומר, אנו הולכים על קו ימין – המקום
הכי גבוה של החסד,

חסד הכי גדול שיש – זה – רב חסד –

הרבה חסד.

חסד – כבר במהות של חסד זה הרבה, זה
יותר ממה שצריך, היינו צריכים לקבל 1

כפי המציאות וקיבלנו 2 – עשו עמנו חסד.
זה חסד, קבלנו מעבר למה שאנו צריכים

לקבל ולהפך, נתנו מעבר למה שאנו

צריכים לתת.

רב חסד – זה עוד ועוד ועוד.

בתקיעות – רב חסד – זה התקיעה הגדולה.
(בסוף ה-30 דמיושב), והוא עומד, מול,

המקטרג, מול המון – הוא השליח הנוראי

הזה, ומה הוא עושה – תקיעה גדולה,

למה? כי הוא מתחבר לפנימיות ולא

לחיצוניות. החיצוניות לא משחקת לו כלל.

זוהר ושלום אין
להכשיר את
העירין ולעבור
ולו על פסיק
מתורגמו
הקדושה, על
כל פניה

לשמוע את
הקול, את מה
עושה בתוכו,
את האמת
שמכסה בכל
קווי העולם
הזה והמגנות,
לשמוע את
האמת
שנמצאת
מתחת להמון
זוהר ועטיפות
וקליפות
שעטפנו אותה
שלא ברצון

שתי האמונות
רוזל ולאח
שהן כנגד שני
ימי ראשי
השנה, שוות
בגמטריה
למורכבי

והדבר המדהים, שאנו נמצאים בשני ימים
של ראש השנה,
היום הראשון – דינה קשיא, כנגד – לאח,
היום השני – דינה רפיא, כנגד – רחל,
כשמחברים בגימטריה את רחל ולאח –
רחל 238
לאח 36
= 274

בדיוק כמו מורכבי ששווה 274, כי מורכבי
זה האור, והכלי שלנו הוא, רחל ולאח.
ועכשיו, אנו תוקעים בשופר, גם ביום
הראשון וגם בשני – כדי למתק את הדין,
והכל כנגד – עמלק, שהוא כל הזמן מנסה
לטמטם אותנו, ולכן, המילה 'ערד' שזה גם
המילה 'ערד' וגם 'לאח' ורחל' וגם 'מורכבי'
וגם 'רב חסד', וגם המילה 'ערד',
'ערד'?

מורכבי = רב
זוסד = רוזל
ולאח = ערד

אנו לומדים בפרשת במדבר (במדבר כא א):
'וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עֶרֶד יֹשֵׁב הַנֶּגֶב בֵּי בֶּאֱ
יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב
מִפְּנֵי שָׁבִי.' (האתרים = גוגל.. וכו').

ערד – מלכו
הוא עמלק

רש"י הקדוש כותב במקום: הכנעני מלך
ערד, זה לא מסתדר, הכנעני לא יכל
להיות מלך ערד מבחינה גאוגרפית, אלא,
אומר רש"י הקדוש, שהם לא היו כנענים
כלל.

מי שהיה מלך ערד הוא – עמלק, אלא,
שעמלק התחפש לכנענים.
ולמה, החליטו להראות כמו כנענים? אומר
רש"י הקדוש, שעמלק היה מאוד חכם.
עמלק אמר לעצמו, שאם הוא מתחפש
לכנעני ועכשיו הכנענים באים נגד ישראל,
אז, עכשיו עם ישראל יתפלל שהכנענים
'יגמרו', אבל, הוא לא יתפלל שעמלק
'יגמר'. איזה יופי?!.. עבדתי עליהם
בעיניים.. ישראל יתפללו שיצליחו לנצח
את הכנענים כשלמעשה, בכלל, זה לא
כנעני מולם, זה – עמלקים מולם.
לכן כתוב, 'וישמע הכנעני מלך ערד' –
שהוא התחפש לכנעני שלמעשה הוא
עמלק.

עמלק מנסה
להשמיד
אותנו
הוא מתחפש

כל הזמן
בזיזים שלנו
הוא מתחפש
במלא
תופעות

אך, פנימיות הסיפור –
עמלק בחיינו, מתחפש. הוא יבוא אלינו
הרבה פעמים בתחפושת. (מישהו מהקהל
אומר "תהיה צדיק".. זו אחת התחפושות
שהוא צועק לנו במח)

נכון, משיב רבי יעקב יוסף הי"ו, עמלק
יבוא אליך ויאמר, תהיה צדיק.. מה זה
אומר? מה זה התחפושת הזו?
בסדר.. אני רוצה להיות צדיק! אז ככה זה
אומר: "אני עכשיו צדיק, אז אל תפריעי
לי, אני מצטער, עכשיו.. אחרי שהייתי
היום ב 5 שיעורים, אני צריך ללכת לעוד
שיעור..."

כן, אבל.. אתה צריך להביא סופר.. אומרת
עקרת הבית.. עיקר הבית. האישה.
מה זאת אומר "להביא סופר"? אני ???
אני אחיה עכשיו בהבלי העולם הזה? יש
לי עוד שיעור של הרב הזה.. ועוד שיעור
של הרב הזה.. תעזבי אותי בשקט! אני
עכשיו רוצה להתקדם.
זה נקרא הכנעני מלך ערד.

מכלכלים
אותנו לגמרי.
והכל בותעויות
לעיוות אזור
גדול

שימות לב
לעמלק בזיזנו,
הוא תמיד יהיה
צדד אזור
קדימה מאיתנו,
ויפתיע אותנו
במשהו שלא
ציפינו אליו. אם
נזהר מוזזזזים,
ונתפלל על זה
כל הזמן –
נצליזזזז לשום
לב כשהוא
מזיזזזז..

אנו צריכים להבין מה מטרת חיינו, היכן
אנו צריכים להיות, אנו כל הזמן צריכים
להיות ב'קונטרול', למצוא אותנו, הוא מאוד
מאוד מתחכם.

בכל הסיפור הזה, מי שעומד עכשיו מול
כל הכח הזה – מורכבי, מורכבי זה רב חסד,
זה קדושה.

רבקה, מראה ליעקב שכל הנפילות שלך..
זה חיצוניות, זה לא פנימיות, אין מציאות
עכשיו שמישהו יאמר שזה משהו פנימי
שלו.

זה לא נותן כלל וכלל חס ושלוש את
התירוץ לאמר " זה לא חיצוניות.. זה
פנימיות.. אני עכשיו הולך לשחק קלפים –
לא. כי על כל דבר ודבר הקב"ה מעמיד
במשפט.

אבל, צריך להבין כשרוצים לצאת
מהמשחק, אז, באים ואומרים לנו –
שמעו.. זה לא הפנימיות שלכם, בפנימיות
שלכם אתם בני מלכים, בן מלך מוחלט!
בת מלך מוחלטת! פשוט.. שכחתם.. לא
ראיתם.. התבלבלתם.. עכשיו בוא ונעזור
לך למצוא את הדרך.. עכשיו בוא ונעזור
לך למצוא את הדרך.
וזו הנקודה – וכך מתחילים את תקיעות
שופר.

מלך רוזום
וזזזזז, אך, גם –
מלך אוהב
צדקה ומשפט

שיעור הכוונות
הארי הקדוש
הרמזול הקדוש

ואמר ר"ש בן לוי יצרו של אדם מתגבר עליו
בכל יום ומבקש המיתו שנאמר (תהלים לז,
לב) (צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו
ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו שנאמר
אלהים לא יעזבנו בידו תנא דבי ר' ישמעאל
בני אם פגע בך מנוול זה משכחו
לבית המדרש אם אבן הוא נימוח
ואם ברזל הוא מתפוצץ
שנאמר (ירמיהו כג, כט) (הלל כה
דברי כאש נאם ה' וכפטיש יפוצץ
סלע אם אבן הוא נימוח
שנאמר (ישעיהו נה, א) (הוי כל צמא
לכו למים ואומר (איוב יד, יט) (אבנים
שחקו מים:

יש לנו עכשיו תאוה לו.. , אנו לא עכשיו
משתגעים, בסדר.. יש את התאוה.. חכי
רגע בעד.. אני עכשיו צריך לדבר עם
התומך שלי.. דברתי איתו.. אני מכניס את
עצמי לפוקוס.. ברוך השם.. סבבה.. אפשר
להמשיך הלאה"

"רק היום אני לא אוכל שוקולד.. מחר?..
אני אפציץ בשוקולד, אבל היום – לא! אל
תדאג.. אני אומר לו.. אל תדאג, אני איתך
– את כל השוקולד בעולם שיש, אני אוכל
(שוקולד בגימטריה = 446 = מות).. היום,
לא אוכל, מבטיח לך.. מחר.. אבל היום
לא..
מה עכשיו אנו עושים איתו? ריקוד

ציצית – חם לי.. לא נעים לי.. לא טוב..
אתה יודע מה – היום אני אשים.. מחר,
כבר לא נראה לי שזה הולך להיות. נקודה.

כלומר – אנו לא בורחים ממנו, אנו לא
מנסים לנעוץ אותו – כי אם ננסה, לא נצליח
עליו, כי, הוא "מלאך קדוש".
מה כן? ריקוד. ללמוד לרקוד.
הוא חושב שזה מאבק,
ואנו אומרי לו "מי נלחם איתך.. אנחנו
חברים.. אני אוהב אותך.. הכל בסדר..

וכן על זה הדרך, בכל דבר.

ממשיכים חכמים בשער הכוונות, וכן זה
כתוב אצל הרמח"ל הקדוש, ואומרים :
יש לנו – 3 כוונות עיקריות בתקיעת שופר

1. ערבוב הש-ט-ן – מהו הערבוב, זה
אומר שאנו כרגע מכניסים את
המהות שלו לתוך החיים שלנו.
אומרים לו : "תקשיב.. תקשיב.. אתה נמצא
פה ? טוב.. הכל בסדר.. בוא.. בוא לבית
מדרש.. בוא איתי.. אל תדאג, אני לא בורח
ממך.. בוא איתי לבית מדרש"
(תלמוד בבלי – גמרא)

משלי ז, ד (אמור לחכמה אחותי את וגו'
ואומר (משלי ז, ג) (קשרם על אצבעותיך
כתבם על לוח לבך ואומר (תהלים קכז,
ד) (כחצים ביד גבור כן בני הנעורים
ואומר (תהלים קכ, ד) (חצי גבור שגונים
ואומר (תהלים מה, ו) (חציך שגונים עמים
תחתך יפלו ואומר (תהלים קכז, ה) (אשרי
הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבושו
כי ידברו את אויבים בשער מאי את אויבים
בשער אמר רבי חייא בר אבא אפי' האב
ובנו הרב ותלמידו שעוסקין בתורה בשער
אחד נעשים אויבים זה את זה ואינם זזים
משם עד שנעשים אוהבים זה את זה
שנאמר (במדבר כא, יד) (את והב בסופה אל
תקרי בסופה אלא בסופה:

ת"ר (דברים יא, יח) (ושמתם סם תם נמשלה
תורה כסם חיים משל לאדם שהכה את בנו
מכה גדולה והניח לו רטיה על מכתו ואמר
לו בני כל זמן שהרטיה זו על מכתך אכול
מה שהנאתך ושתה מה שהנאתך ורחוץ בין
בחמין בין בצונן ואין אתה מתיירא ואם אתה
מעבירה הרי היא מעלה נומי כך הקב"ה
אמר להם לישראל בני בראתי יצר הרע
ובראתי לו תורה תכלין ואם אתם עוסקים
בתורה אין אתם נמסרים בידו
שנאמר (בראשית ד, ז) (הלל אם תטיב שאת
ואם אין אתם עוסקין בתורה אתם נמסרים
בידו שנא' לפתח חטאת רובץ ולא עוד אלא
שכל משאו ומתנו בך שנאמר ואלריך תשוקתו
ואם אתה רוצה אתה מושל בו שנאמר ואתה
תמשל בו ת"ר קשה יצר הרע שאפילו יוצרו
קראו רע שנאמר (בראשית ח, כא) (כי יצר
לב האדם רע מנעוריו אמר רב יצחק יצרו
של אדם מתחדש עליו בכל יום
שנאמר (בראשית ו, ה) (רק רע כל היום

אם פגע בך
מנוול זה משכחו
לבית המדרש

שם המושזוק "
ריקוד
זויבים ללמוד
לרקוד,
זהו תנאי
לעבור את
העולם הזה
בשלום.
צריך ללמוד
לרקוד

חטפנו עכשיו בומבה, השפילו אותנו,
חטפנו מכה שעכשיו ריסקה אותנו..
מה נעשה? אז ככה : אם עכשיו אנו מבינים
שהגיע סוף העולם, אז למעשה, הגיע
עכשיו סוף העולם.
ואנו יודעים בדיוק בדיוק מה הולך לקרות..
או שנתרסק, אוו שנתפרק, או שנחליט
"להחזיר ציוד" או שנחליט להרוג את מי
שפגע בנו.
אם אנו כרגע נבין שזה ריקוד, אז, נאמר
לעצמנו את הדבר הבא,
רק שניה אחת.. אני נושם.. וואלה.. אך
הרגו אותי. וואלה.. איי הרגו אותי עכשיו..
אך הרגו אותי עכשיו.

מה אני עושה עם הכאב הזה? ואלה,
עכשיו אני נזכר.. עלה לי פתאום, במקרה,
פרצוף של משהו מבית הכנסת שהוא היה
מעוך בדיוק באותה מידה, ואני זוכר, שלא
הלכתי אליו.. לא שאלתי אותו אפילו פעם
אחת : תגיד, מה הולך איתך? מה קורה
איתך? אה.. מה העניין?..
ולא. לא שאלתי ולא נגשתי.. מה ? מה
הפוזזה שלך? אולי לא היה לך נעים? אבל
מה איתך?! אולי הוא היה צריך, אולי היה
לו צורך באיזו מילה טובה.

יש סיבה לכל
דבר. רק
להתבונן. לא
להיבהל.
להפך להיות
מסוקרן
ולחפש למה
הדבר הכואב
הגיע. בדרך
הזו, כל הכאב
יהפוך להיות
אכזבה טובה
ומרגליות
בוזיזו

למה? תפתח, תפתחי

למה אנחנו כאן? למה מגיע אלינו הפציינט
הזה? האיש ההוא? הילד הזה? וכו' זה לא
סתם, יש כאן משהו, מה רוצים ממני.
אז אנחנו מתחילים לגלות, לראות, מה
קורה כאן.

וזה כל הזמן כך – אנו רק צריכים לשאול
את השאלה. ברור שזה לא סתם. ופתאום
אנו רואים שהערך המוסף שאנו כרגע
מכניסים לתוך הסיפור הזה – זה, הריקוד
שמחפשים, זה הריקוד שרוצים שנרקוד כאן,
זו הנקודה.

ופתאום החיים נראים נורא מעניינים. ואז
אנו מגלים לפתע פתאום שיש לנו כל מיני
כוחות שאנו יכולים לעזור איתם. פתאום
אנו מגלים שיש לנו מרץ, שיש לנו רצון..
וואו.. זה לא סתם.

לפתוח את
הראיה
המנומנמת
ממני ומטה
אלו ועוד אלו

ותבינו.. המלאכים מסתכלים מלמעלה
ואומרים, נו.. נו.. הנה, הבאנו אותך
לכאן..
ואז הם רואים אותנו יושבים ככה.. עם
הפרצוף למטה.. אוף.. ידיים משולבות..
ועוד אוף אחד.. חייב. ועוד אוף של למה
אני כאן.. כמה זמן.. אני משתגע.. ואז,
מגיע תורנו – חותמים. צ"ק. ביי.
ולמעלה עושים – "אויייייי, עוד פעם הוא
פיספס"

ככה זה עובר. ככה זה עובר.

וזה – לערבב הש-ט-ן.

אז, 3 דברים : ונתחיל מהסוף

1. ערבוב הש-ט-ן כפי שבארנו
2. מיתוק הדינים
3. החזרת המוחין

ולפיכך, מה שאנו עושים –

מחזירים את המוחין
ממתקים את הדינים
ומערבבים את הש-ט-ן

אלה שלושת הדברים שאנו עושים למעשה
עם השופר.

כשהשופר עצמו מצד אחד, צר ומצד שני,
רחב.

אומרים חכמים – זה, כמו הזקן, הזכרנו כי
הזקן הוא י"ג תיקוני דיקנא, הוא קשור אל
שלוש-עשרה מידות דרחמים
(1)א-ל (2)רחום (3)רחמן (4)אֶרֶךְ אֲפַיִם (5)וְרַב
חֶסֶד (6)נְאֻמָּת (7)נֶצֶר חֶסֶד (8)לְאֵלָפִים
(9)נִשְׂא (10)עֵז (11)נְפֶשֶׁע (12)נְחֻטָּא
(13)נִנְקָה (שמות לד, ה-ז).

(1)א-ל, בזקן, זה האזור מקו העצם של
הלחיים למעלה לכיוון מטה.
(2)רב חסד – ההתרחבות של הזקן.

אומרים חכמים, כשאנו מדברים בתקיעת
שופר על הצד הרחב, הוא נקרא, רב חסד,

השופר, מצידי
האזור צר
ומצידי העני
רחב

זכמים
מסבירים את
הזלוקה של י"ג
מידות דרחמים
בזקן הקדוש
של האיש.

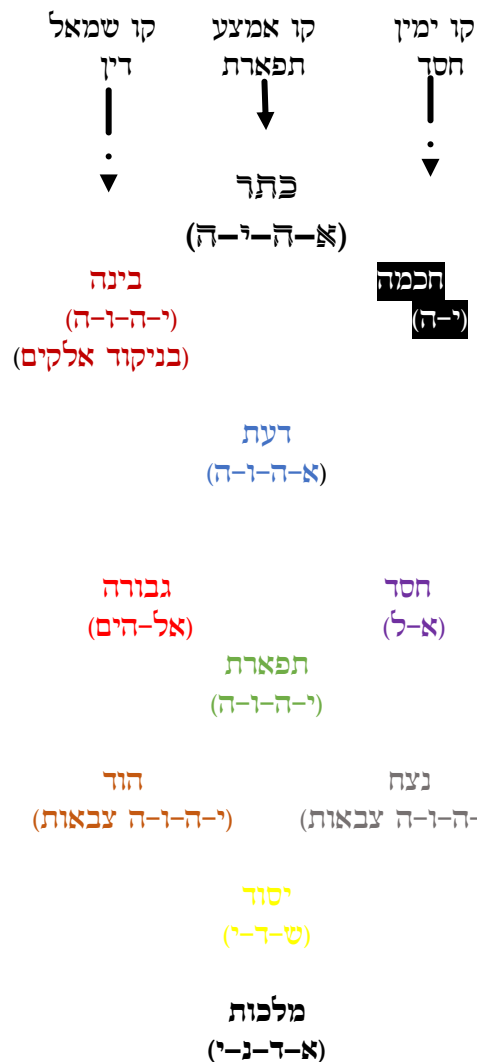
זכמים
מסבירים

מועבר ליותר
ויותר חסד

הסבר בזנים
כללי, בפשיטות
לענין הספירות
ושמות הויה
בספירות

כמו שהסברנו, רב חסד, כוחו של מרדכי,
של הקדושה שגורם לש-ט-ן להתערבב.
אז, הצד הצד של השופר נקרא, א-ל
והצד הרחב של השופר נקרא, רב חסד.
כלומר, בזמן שאנו עושים את התקיעה אנו
למעשה עוברים מעבר מהמקום הצד שזה
א-ל - שזה חסד (א-ל = שם הויה בספירת
חסד), והרי, אנו רוצים להגיע לרב-חסד,
ולכן עוברים, מהצד הצד, לצד הרחב של
השופר שנקרא, רב חסד.
ניתן הסבר פשוט לענין שמות הויה
והספירות. לכל ספירה יש את שם הויה
ששייך לה.
כל שם מציין אופן שבו הבורא מתגלה
בעולם.

10 ספירות הבנויות מ- ג ראשונות ו-ז'
תחתונות. ספירת הדעת לא נספרת כאשר
סופרים את הכתר ולהפך.

ספירות ושם
הויה בספירות,
צבעם - כל
ספירה והצבע
שלה.
כתר-שקוף
זכמה-לבן
בינה-ארגמן
געת-תכלת
זוסד-
סגול.כוזול
גבורה-אדום
תפארת-ירוק
נצח-אפור
הוד-זום
יסוד-צהוב
מלכות-שחור

2. מיתוק הדין

מיתוק הדינים זה בעצם - התקיעה.
ברגע שאנו תוקעים אנו ממתיקים את
הדינים.
למה? מאחר ומתחברים לקול,
שיוצא - מהבהמה, מהחלק הגרמי שלה.
אנו עושים כאן את מה שאנו עושים בעולם
הזה.
אנו באים למקום הכי מקולקל ומעלים
אותו למקום הכי גבוה, ויש להבין את
העבודה המדהימה הזו, זו לא עבודה של
מחשבה, זו עבודה של רגש.

3. החזרת המוחין

כשנכנסים להאר"י הקדוש - מדברים הרבה
בענין של שינה, נכנסים לענין שינת הזכר
לפני רגע הנסירה. (ענין בריאת האדם
מחובר גב בגב זכר ונקבה - הרדמת האדם
- נסירת האישה - והפיכתה אליו פנים
בפנים - ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם
ויישן, ויקח אחת מצלעותיו ויסגד בשר
תחתונה. ויכן ה' אלהים את הצלע אשר
לקח מן האדם לאשה, ויבאה אל האדם
(בראשי ב יח-כד)

החזרת
המוחין.
התעוררות
בשינה

כוונות הנסירה
ביום ר"ה ועד
כיפור הקדוש

מיום ראש השנה ועד ליום כיפור הקדוש,
לאנשי קבלה, יש את 'כוונות הנסירה'.
כוונות הנסירה זה אומר - כל יום אנו
מפרידים עוד חלק מהזכר ומגדילים את
הנקבה.

ביום כיפור
הקדוש ועד
סוכות -
הגדלה של
הנקבה

תהליך הקורה מיום ראש השנה ועד יום
הכיפורים.
אח"כ, מיום הכיפורים ועד לסוכות -
קיימת הגדלה.
מסוכות, מתחילים להתקרב לחתונה ולזיווג
שמחת תורה, זיווג.
כלומר - תהליך.

שמונת תורה -
זיווג

התהליך, מתחיל ב-שינה, כדי לבצע את
הנסירה.

למעשה, מה שקורה בזמן ראש השנה – יש שינה, ואנו צריכים להחזיר את האדם לערנות, להתעורר – זה נקרא – להחזיר את המוחין.

החזרת המוחין זה, ע"י – התשר"ת (תקיעות התשר"ת)

התשר"ת מוזכר
את המוחין

כלומר, כשההבל כשההבל עף החוצה מהצד הרחב של השופר – ברגע זה – מתפרס עלינו, אנו היושבים בבית הכנסת, אור של רב חסד, הוא "רק" תוקע ו – רב חסד באויר... רב חסד באויר... רב חסד באויר... מא-ל נהיה רב-חסד, דרך השופר, דרך הגרמיות של הבהמה.

עוטף אותו אור
של חסד

מכאן, ראינו כי, בכוונות התקיעה אנו צריכים למתק הדינים, לערבב הש-ט-ן ולהחזיר המוחין.

משמע, כשאנו אומרים שהשופר צריך לעורר אותנו, אז נאמר... אבל אנו ערים !!! לא. אתה לא ער. אתה ישן. ונמשיך לאמר, אך זה יכל להיות? מה צריך לקרות?

אנו צריכים להבין את הדבר הבא. כשעכשיו יש את הקולות 'המוזרים' שנשמעים בבית הכנסת, הם מדברים רק לנקודה אחת, הם מדברים לנשמה שלי, והנשמה שלי, מכוסה.

הכל'התקול
מודבר אלינו,
אבל זייבים
להבין שברגע
הנשמה שלנו
מכוסה. וזוהי
להבין מה זה
אומר למעשה

כשמשח יורד מהר סיני – כתוב 'כי קרן אור פניו' (שמות לד כט) : 'וַיְהִי בְּרִדַּת מֹשֶׁה מִהָרַר סִינַי וַיֵּשֶׁב לְחַת הָעֵדֻת בֵּין מֹשֶׁה בְּרִדְתּוֹ מִן הָהָר וּמֹשֶׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו בְּדִבְרוֹ אֵתוֹ'.

קרן עור פניו
של משה רבנו

למה? מה? אתה כולך מאיר יורד למטה, אף אחד לא יכל להסתכל עליך, אתה לא מרגיש את זה?!

יש להבין את הנקודה, הרבה אנשים עוברים משברים ברגעי החגים כי הם לא מרגישים כלום "אין אין..

לא הרגשתי כלום.. עבר עליי כזה יום ראש השנה.. כלום לא הרגשתי" אומרים לנו – יקיריי, לא הרגשתם כלום, אז, לא הרגשתם כלום. הכל בסדר. האמינו, שעמדתם במקום, תקיעת שופר הייתה וקבעה לנו הכל, הכל בסדר גמור. אתם יודעים מה כן אנו צריכים להרגיש, כן צריך להרגיש את השמחה, כן צריך להרגיש את הפשטות, כן צריך להרגיש אהבה, כן צריך להרגיש זכות, זכות שאנחנו לא...

צריך להבין
שהדברים
קורים גם אם
אנחנו לא
מרגישים,
הרגש הוא
לא זה שצריך
להזכיר לפיו
את המושך
מעשינו.

אז, כשאנו נמצאים בתוך העולם שלנו, אנו צריכים לאמר קודם כל, בערך מיליארד פעם, – תודה.

תודה שיש לנו כיסוי ראש, תודה שיש לנו צניעות, תודה שיש לנו תורה, תודה שיש לנו מודעות.. מודעות.

תודה שאנו יודים שהדבר הזה רע, תודה שאנו יודעים שהדבר הזה לא טוב.

תודה שאתה מראה לנו מראות כדי שנוזי עצמנו ונבין שאנו צריכים להתפלל על הדברים, או לעשות מעשים מתאימים

זו זכות, חשוב שנבין.

אלה, צריך להרגיש בראש השנה. בראש השנה אנו צריכים להרגיש אך הקב"ה בא ואומר לנו, בניי, בנותיי, את היום הזה אני נותן לכם כיום של מתנה, אני אבא שלכם ואני המלך שלכם ואני גם דן אתכם, ואתם, יכולים לצאת מזה, בשמחה רבה, תפתחו שולחן! ותהיו במקום אחד, תהיו בשמחה! לא בעער.

להיות
בשמחה
להבין שיש
פה זכות

שהיום הוא
יום של זכות

איזה זכות, איזו זכות ענקית.

ובמקום זה, אנו – לא. אני לבד.. לא הזמינו אותי.. למה.. יכלו לבוא ולא באו.. אה לא.. אה כן.. אה, זה יכל להיות אחרת.. אה, התפילה.. ככה אנחנו. לא רואים הטוב. לפתוח העיניים ולראות את הטוב.

שאנו מתעוררים.

ונבין שהסוף הזה יכל להיות עכשיו –
תתעוררו..
תתעוררו..
תתעוררו..
אתה צריך להתעורר,
את צריכה להתעורר
חייבים להתעורר, כי אם לא נתעורר, אז,
מה עשינו.

וזוהי בדיוק משמעות התקיעות, שנתעורר.
אנו לא יכולים שוב להיות בתוך הריצה
המשוגעת שלא לוקחת אותנו לשום מקום,
במקום שאנו חוזרים על אותם שטויות, שוב
ושוב ושוב, וקונספציות שתוקעות אותנו
כל החיים, חייבים להתעורר,
וזה כלל לא משנה היכן אנו נמצאים,
בארץ.. בחו"ל, זה לא משנה,
היכן שאנו נמצאים פה קיים המשחק שלנו
– ויש להתעורר במקום הזה, אין אפשרות
להמשיך אחרת. אין.

מה זה אומר להתעורר?
זה אומר, רגע, מי אמר שאני לא יכל
לשנות?

מי אמר שאני לא יכל להשתנות?
אף אחד!!! התפיסה הזו, היא מן תפיסה
שאנו מכניסים לעצמנו לתוך הראש, ואנו
אומרים לעצמנו, ככה אנחנו... .
לא, אנו לא כך, ואפשר לצאת מהסיפור,
וההזדמנות, בתקיעת שופר.

מלאחר, ואחת הסיבות שהזכרנו – להעיר
את זעיר אנפין,
זעיר אנפין הוא האות וו
(י(אבא)–ה(אמא)–ו(ז"א)–ה(מלכות)),
הוא ההשפעה, מעוררים בו את ההשפעה,
הכח לשינוי, הכח להתעורר, הכח להתקדם,
לעשות דברים, הנה – זה הזמן.

אומרים לנו, אתם רואים את התקיעות..
עכשיו, בתקיעות שופר – הנה, זה הזמן.
אתם שומעים את השופר, תחשבו,
וואו, אני יכל להשתנות, אני שם מהר סימן
שאלה על כל מקום בחיי בו שמתי סימן
קריאה, סימני קריאה שתוקעים לי את

ומכאן, נגיע לתקיעות – המכוונות כנגד
עניינים מסוימים.

תשר"ת – מכוון לזכר, לזעיר אנפין, שיטון.
צריכים עכשיו להעיר אותו, וצריכים למתק
את דיניו.

וַיִּפֹּל יְהוָה אֱלֹהִים תְּרַדְמָה עַל הָאָדָם וַיִּיטָן
וַיִּקַּח אֶחָת מֵעֲלֵתָיו וַיִּסְגֹּר בָּשָׂר תַּחְתָּנָה
וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הַצֶּלַע אֲשֶׁר לָקַח מִן
הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבָאָהּ אֶל הָאָדָם. וַיֹּאמֶר
הָאָדָם זֹאת הַפֶּעַם עֵצָם מַעֲצָמִי וּבָשָׂר
מִבְשָׂרִי לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִשׁ לָקַחָהּ
זֹאת'
(בראשית ב כא–כג)

הקב"ה מפיל האדם אינוהוא מתעורר?
תרדמה על האדם בכדי לנסר את האשה
ממנו, השלב הבא הוא זיביאה. היה נראה
כי צריך לאמר כי הקב"ה מעיר את אדם,
או בכל צורה אחרת כי האדם מתעורר ואז
הוא רואה את חוה. אך לא כתוב כך, אלא,
ישר זיביאה, הוא מביא אותה וכלל לא
מעיר אותה, וזאת כי

הוא בגלות, כי הוא בחלום.
הוא יתעורר בסוף. בקץ. בקץ הימים.
לכן קוראין לקץ – קץ. מלשון יקיצה.
הסוף זה שאנו מתעוררים.

ועכשיו מה שאנו צריכים לעשות בתוך
החלום כולו?
אנו צריכים כרגע בפנים אתנחתא

היום. יום ראש השנה. זה היום שבו נוצרת.
זה היום שבו נוצרנו, זה היום שהאיש קיבל
את אשתו, זה היום שהפילו עלינו תרדמה,
ואנו עם זה, צריכים –
להקשיב לקב"ה, כי הוא, אומר לנו
אני מוציא אותך – אני עושה לך POSU
חכה שניה אחת, אני עוצר רגע את הסרט!
תעצור. תעצרו,
בואו, בואו,
בואו נתקע בשופר,
אתם יודעים למה? כי עכשיו אני לוקח
אתכם – לסוף הסיפור.
מהו סוף הסיפור? שאנו מתעוררים.

התקיעות
מכוונות כנגד
עוונות וזוטאים
מסוימים ונכנס
להבין מה
כנגד מה

מתעוררים
בקץ הימים.

ועכשיו יש לנו
את האפשרות
לקפוץ לשם

כי יום ראש
השנה, זהו יום
בריאת האדם,
ואפשר
להתעורר

ונבין שהסוף
הזה יכל להיות
עכשיו

צריך להבין.
כל השנה אנו
זוהלים
ומבקשים
שהכל יתקן.
זה הזמן! זה
הזמן!
רק נקיים
להנהגות
עוזכמים
בזמנים אחרים
ונקיים
בפשיטות
ובתמימות
ובאמונה
שלמה

קבל
רינת
עמך
שגבנו
טהרנו
נורא

זה המקום
לזיכרון על מה
שמייצר לנו,
שמפריע לנו.
שימו פתחים
בסידורים..
תכתבו..

החיים. עכשיו אנו שמים סימן שאלה
ויודעים שאנו יכולים לשנות את הסרט.

בכל הכוונות – מי שיכנס לסידורים יוכל
לראות כי העבודה היא על –
'קבל רינת עמך שגבנו טהרנו נורא'
גם לבעל התוקע ישנן הכוונות הללו
הפסוקים שאנו מתחילים לרעוד בשומענו,
לפני שבעל התוקע, תוקע

קולי שמעתי אל תעלם אָנָה לְרוֹחֲתִי
לְשׁוֹעָתִי. (איכה ג נו)

רֹאשׁ דְּבָרָה אֲמַת וְלַעוֹלָם כָּל מִשְׁפָּט צִדִּיקָה
(תהילים קיט קס)

עָרַב עֲבָדָה לְטוֹב אֶל יַעֲשֶׂקֶנִי יָדַיִם. (תהילים
קיט קכב)

שֹׁשׁ אֲנִי עַל אֲמֶרְתָּה כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב.
(תהילים קיט קסב)

טוֹב טַעַם וְדַעַת לְמִדָּנִי כִּי בְּמִצְוֹתֶיךָ
הָאֲמֵנָתִי. (תהילים קיט סו)

לְדַבּוֹת פִּי רִצָּה נָא יְהוָה וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמִדָּנִי.
(תהילים קיט קח)

קָבַל רִנַּת עַמְּךָ שִׁגְבָנוּ טְהַרְנוּ נוֹרָא (שיר בן
7) שורות הכלול בסידור התפילה ומיוחס
לרבי נחוניא בן הקנה)
מן המצר קראתי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה.
(תהילים קיח ה).

"מן המצר קראתי יְהוָה" – במקום הזה,
כשבעל התוקע קורא – כל אחד שיחשוב
על המייצרים שלו. פה זה מקום המייצר –
נסתכל עליו – זה חסד. המייצר שאנו
תקועים בו ולא מצליחים לצאת ממנו וכל
פעם מחדש אנו מטיחים את הראש בקיר
עליו – זה חסד, חסד להתגדל.

מן המייצר – קראתי. תקראו לי, אל תהיו
פלאקט, אל תהיו 'טפט', תתחילו לצעוק,
תתחילו לבכות, תתחילו לזוז, תתחילו
להשתולל. אנו רואים עוולה? שלא נעבור
לסדר היום, לא משנה היכן, יש עוולה?
שנעצור אותה, שלא נקבלה!

לא ! אתה צריך לנער בן אדם, תגיד לו.
רואה שהוא תקוע, רואה שקהילה תקועה –
תאיר את עינייה.. תאמר.. שניה, מה אתם
עושים..

'קבל רינת עמך שגבנו טהרנו נורא'

קרע שטן, בגמטריה 729
המדהים הוא,
יעקב וישראל (עם זו החיבור) ביחד – 729
כלומר –
יעקב, הוא מי שנמצא כאן בשטח, עושה
את העבודה, רץ, מכוסה, מתעסק בלכלוך,
עובד בלמטה, נופל ומתלכלך – כל הזמן.
ישראל – שם של מלאך.

קבל רינת עמך שגבנו טהרנו נורא –
חיבור.

זיכור

כאשר בעל התוקע, תוקע – כשאנו
מתפללים את הקטע הזה – כשאנו רואים
שכל התפילה הולכת סביב 'קבל רינת עמך
שגבנו טהרנו נורא' – נחשוב על החיבור
של המקומות שאנו נופלים עם החיבור של
הנשמה הטהורה שלנו שנמצאת למעלה.
עכשיו, כרגע, במקום הזה, אנו נכוון בדיוק
על זה.

אנו, גם יעקב וגם ישראל עם זו החיבור,
ועל זה אנו צריכים לחשוב, במקום הזה.

והמדהים הוא, כשמגיעים לברכה 'לשמע
קול שופר'
לשמע קול שופר בגימטריה
729 עם הכולל(חיבור לכתר)

729 עם הכולל = 730, וזה כוונה של
הרמ"א מפאנו שנותן את הכוונה הזו
בקורבנות.

בקורבנות, שאנו קורים את 'קורבני לחמי
לאישי ריח.. קיימים שם 3 מילים
שמתארים את הקורבנות.
'תמימים שנים ליום עולה תמיד את הכבש
הראשון תעשה'.

מדובר, על, קורבן התמיד.

730=ישראל ויעקב (עם הכולל)

730=קבל רינת עמך שגבנו טהרנו נורא
קרבן התמיד – הוא עושה פה את המתוק.
ואומר, קורבן התמיד, שניים ביום, אחד
בבוקר, אחד בן הערביים.

קרע שטן =
729 =
יעקב
וישראל=
לשמע קול
שופר

תעשו עבודה,
שימו פתחים
במקומות
הנכונים
ותרשמו בהם
את המקומות
שאתם
צריכים
זיכור. שזמן
המתאים
בתפילה,
תזעזעו על
הדברים
ברעת
ותרגישו את
הרעיונות בלב

הרמ"א מפאנו
הקדוש

מכאן יוצא, שבמשך השנה יש 365 קורבנות כמספר הימים, כפול, 2 קורבנות ליום – $730 = 2 \times 365$.

730 קורבנות סה"כ היו כמנין תמימים שנים ליום, ת+ש+ל=730. במקום הזה, כשאנו קוראים מכוונים על מיתוק.

נוסיף כאן במקום מקצת כוונות התקיעה – כוונות כלליות.

מהתקיעה הראשונה ועד התרועה הגדולה – לא מדברים. אנו נמצאים במהלך של עליה כלפי מעלה. ניתוח כרורגי של הפנימיות שלנו – לא מדברים מתחילה ועד סוף.

תקיעה – כנגד אברהם – כנגד חסד. כל תפקידה לפתוח את הספירות של קו ימין – חכמה, חסד ונצח. ולפתוח, חסדים בעולם.

שברים – כנגד יצחק – כנגד גבורה. גבורה אומנם בא מצד הדין והיא דין, אך תפקיד השברים לא לתת דינים, אלא, לחסום, לעצור, את כח הדינים שבאים מצד שמאל ומכאן להגיע לביטול הדינים בעולם.

משמע, כששומעים השברים, צריכים אנו, בדעת שלנו – צריך לעבור לנו בדעת – עצרנו את הדין! עצרנו את הדין! עצרנו את הדין! רפואה – רחמנא ליצלן, זוגיות, פרנסה – יש בעיות? תעצור את הדין! תעצור את הדין – ככה בראש !! בכוונה הפשוטה – עצירת הדינים.

תרועה – כנגד יעקב ודוד – כנגד תפארת יסוד ומלכות.

התרועה מעוררת את קו האמצע ששם למטה החיבור של קו ימין וקו שמאל, החיבור של חסד וגבורה.

תקיעה גדולה – כשמגיעים לתקיעה הגדולה, לפי חכמים – היא, כנגד משה רבנו ע"ה, שהוא מרכבה לספירת הדעת, וזה, מעורר את הרחמים.

התקיעה בסוף – היא זו שמחזירה הכל כלפי מעלה.

לדוגמא: תשת תשת תשת ת=זו המעלה בסוף.

תרת תרת תרת ת=זו המעלה בסוף.

הבה, ונתבונן במהלך הנבנה בתקיעות. יש לנו, 30 תקיעות דמיושב, אח"כ מחזירים את ספר התורה, עומדים בתפילת לחש, בה יש לנו 30 תקיעות, מגיע חזרת שליח ציבור שבו יש עוד 30 תקיעות, ולאחר מכן 10 תקיעות – סה"כ, 100 תקיעות, ולבסוף – תרועה גדולה.

תקיעות דמיושב – תקיעות של עולם העשייה.

תשרת תשרת תשרת – בשלושתם אנו נמצאים במלכות דעשיה, וזה נקרא תיקון המעשה.

במקום זה אנו צריכים לבטל את כח הכעס, הגאווה, והעבודה זרה מהלב – במעשה וכמובן, את הכח של איבוד השפע (זרע לבטלה) – במעשה

תשת תשת תשת – עולים ממלכות דעשיה – ליסוד ותפארת דעשיה, וכאן נמצאים באותם הכוונות – ביטול הכעס, הגאווה והעבודה הזרה – אך כאן, בדיבור וברגש.

תרת תרת תרת – עולים עכשיו לבניה. בבניה מתקנים את הכעס, הגאווה והעבודה הזרה – שבמחשבה.

לסיכום :

ב-תשרת – תיקון המעשה

ב-תשת – תיקון הדיבור והרגש

ב-תרת – תיקון המחשבה.

ואז מגיעה תקיעה גדולה בסוף 30

התקיעות דמיושב שמעלה את כל האור של עולם העשייה שעבדנו עליו כרגע, לעולם הנמצא מעליו – עולם היצירה.

כמובן שנגיע למלכות דיצירה, כי היא הספירה התחתונה בכל עולם.

ונעבור בעולם היצירה לעבודה בעמידה.

קורבנות
2 קורבנות
ביום
730 קורבנות
בשנה

מקצת כוונות
התקיעות

לא מדברים
בזמן התקיעות

תקיעה כנגד
אברהם. כנגד
החסד.
פתילות חסדים
בעולם.

שברים כנגד
יצחק. כנגד
גבורה – מצד
– הפסקת
הדין.
עצירת
הדינים. עו

תרועה כנגד
יעקב ודוד.
קו האמצע

תקיעה גדולה
כנגד משה
רבנו –
מעוררת
רחמים.

התקיעה
האזרונה
שמעלה הכל
כלפי מעלה

כל התקיעות
והתפילה זה
מהלך אחד
שלם – אחד.

תקיעות
דמיושב –
תיקון הכעס,
הגאווה,
העבודה
הזרה.

ובזמן השפע
עולם העשייה

בדיוק כמו שעבדנו בעולם הקודם, כך נעבוד גם פה.

עשר תקיעות אחרונות (לאחר קדיש תתקבל)

בעולם הראשון, שעכשיו סיימנו להסביר, עולם העשייה, עבדנו על ביטול – כעס, גאווה, עבודה זרה, וכמובן – איבוד השפע. בעולם הבא – נעבוד על תיקון גילוי עיריות.

תקיעות בתפילת הלחש, תפילת העמידה – בעולם היצירה. בעולם זה אנו מתקנים – גילוי עריות. ביטול הכח של גילוי עריות ואיבוד השפע. ב-תשרת – גילוי עריות במעשה. ב-תשת – גילוי עריות בלב. ב-תרת – גילוי עריות במחשבה.

תקיעות בתפילת הלחש תיקון גילוי עריות

ואיבוד השפע עולם היצירה

ואז, מגיעה תקיעה גדולה, בסוף 30 תקיעות דמיון (לפני 'דעה') – שבה, האור עולה לעולם הבריאה. האור מגיע למלכות דבריהא.

בשלב הזה, ממתינים לחזרת שליח הציבור. 30 תקיעות בחזרת שליח הציבור – עולם הבריאה.

תשרת – ביטול כח שפיכות דמים מהלב ובמעשה. ש. דמים? הלבנת פנים.. אדם שהחליט כי הוא 'חוסך' שבטו שונא בנו, מכות.. – זה הזמן לתקן.

תקיעות בחזרת שליח ציבור תיקון שפיכות דמים עולם הבריאה

תשת – יסוד ותפארת דבריהא – תיקון שפיכות דמים מהלב.

תרת – בינה דבריהא – שפיכות דמים במחשבה.

ואז מגיעה תרועה גדולה, בסוף 30 של חזרת השליח ציבור שמעלה את האור של עולם הבריאה לעולם האצילות. מלכות דאצילות.

תשרת תשת תרת – התקיעות שנמצאות בעולם האצילות, במקום הזה אנו מתקנים את כח לשון הרע שמתבשל לנו בפנים – בליבנו, ובתקיעות הללו אנו עובדים במכה אחת על רצון – מחשבה – רגש – דיבור – מעשה – על הכל יחדיו במכה אחת. אנו נמצאים בעולם האצילות – הכל אצלו – הכל בנקודה אחת.

ב 10 התקיעות הללו, בעל התוקע, תוקע, ללא כל כוונה בתוך הראש – מאחר והוא נמצא בתוך עולם האצילות.

ואז מגיעה, התרועה האחרונה – שמסלקת את האור ומעלה אותו ל – מלכות דא'ק. מלכות של עולם שנקרא אדם קדמון ((ציטוט רבי במקום)) יוזה לא הוא מהמערות. זה האדם העליון הרוחני, כלומר, האורות הרוחניים שבגללם אנו נראים כמו שאנו נראים היום. למעלה כמובן אין דמות".

ומכאן, עליה עד אין סוף ברוך הוא

הסתיומה התפילה – וממתינים לרגע התרועה הגדולה. התרועה הגדולה משלימה את סך כל התקיעות ל – 101. ברגע שהשלמנו הכל ל – 101, אנו מגיעים למקום שנקרא – ערבוב הש-ט-ן. למה? כי במקום הזה אנו הגענו למהות הכי גבוה שאנו יכולים להגיע. ואז, מה שקורה לו, הוא פשוט איתנו בכל הסיפור, אנו, פשוט, רקדנו איתו – אנו מגיעים למקום הגבוה.

בכל 100 הקולות שתקענו יש 900 תורמיתין- כמספר – ש-ד-י מלא ו- אל-הים פשוט.

10 תקיעות אחרונות תיקון לשון הרע

עולם האצילות

תקיעה אחרונה שמעלה את האור לעולם העליון

תרועה אחרונה – תרועה גדולה

101 תקיעות ערבוב הש-ט-ן

עין דלת יוד
אל-הים

ש-ד-י מלא = שין-דלת-יוד – ובמקום הזה
נכוון : לשבור כוחות הדין דשם אל-הים
בכח שם שין-דלת-יוד.

בסידורים שלנו כתוב –

שין דלת יוד אל-הים,
ואז אנו אומרים, שבכח של השד-י מלא,
אנו שוברים את כל כחות הדין.
נשאלת השאלה, שד-י – הרי הוא שם של
שפע, שם י-ה-ו-ה בספירת יסוד, אז אך זה
יכל להיות שבשם של שפע אנו שוברים את
הדין?

ע-ש-י-ו ס-א ש-ט-ן – באים מצד
שמאל, מצד הדין, אנו עכשיו לוקחים את
כל הכח הזה – מצד שמאל – מצד הגבורה
– מצד הדין – ובונים איתו כלי לשפע.

כך אנו מסיימים את התקיעות – בכלי
לשפע.

זו הנקודה – לסיים את התקיעות בכלי של
שפע, וכשכך אנו מסיימים, בכלי של שפע,
הוא צריך לבוא אלינו ולאמר לנו 'שלחני
כי עלה השחר', ואנו אומרים לו 'לא לא
לא.. ברוך אותנו'.

למה תברך אותנו? כי לקחנו את כל
הכוחות שלך והפכנו אותם לכלי, ומאחר
והפכנו אותם לכלי, נשאר רק דבר אחד –
להכניס את האור.

והאור – לא יקרא שמך עוד יעקב כי עם
ישראל
מה זה האור? ברגע ששברנו את כוחות
השדין (ש-ד-י מלא ואל-הים פשוט), הבאנו
כלים.

לדוגמא : מה יש לי בבית? קמח, שמן,
תביאי. תביאי את הכלים, רק תביאי את
הכלים, רק תביאי את הכלים, אל תעשו
יותר מזה כלום.
אנו, בעולמנו, לא מושכים אורות, אנו לא
חולבים אורות. מה אנו עושים? רק דבר
אחד – מכינים כלים.
להכין כלים – זה מה שמבקשים מאיתנו.

זה מה שכתוב שם : יכוון לשבור כוחות
הדין בשם ש-ד-י מלא(שין דלת יוד).

לוקחים את
הכח של צד
שמאל ובונים
איתו כלי
לשפע

סיום התקיעות
= כלי של שפע

הגיע הזמן
לאור

זה מה שאנו צריכים לעשות, ברגע ששברנו
אותו – הפכנו אותו לכלי,
וברגע שהפכנו אותו לכלי – אנו צריכים
רק לשבת בשקט.. זה הכל.
זה מה שאלישע הנביא מבקש מהאישה
השונמית, תביאי כלים – לא יותר. תביאי
כלים. מהיכן אני אביא כלים? מכאן.
מהכוחות של הדין שעכשיו סובבים אותך.

מה זה אומר? למד לרקוד
למדי לרקוד

למדנו לרקוד – הפכנו את הדין לכלי.

כלל חשוב
מאוד. אנו לא
חולבים אורות.
אנו בונים
כלים.

לשמע קול שופר – פרשת האזינו –

'לשמע קול שופר' – חכמים מדייקים בכל
מילה, והבנו מדברי חכמים קודמים שכל
עניין ברכת השופר הינה בדגש על הקול.
נכנס להבין נקודה מתוך פרשת האזינו
ומתוכה נפתח את המילה הראשונה
בברכה.

אומרת לנו הפרשה :

'הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ
אֲמַרְי פִּי' (דברים לב א)

פרשת האזינו נקראת בשם פרשת השירה.
מה זה שירה? שירה זה נקבה של השיר,
שיר זה זכר ושירה זה נקבה.
אם זה שם של נקבה – השירה הזו היא כלי
(זכר=אור, נקבה=כלי), ופה נכנס הרמז
הראשון.

משה רבנו אומר לעם ישראל – אני הולך
לתת לכם כלי, והוא : הזימרה. השירה. כל
שירת האזינו.

עם כלי זה אנו צריכים לעשות משהו.
דבר שני – מה זה שיר? שיר משמע –
לוקחים מאמר, מתמצתים אותו למילים

נקודת הקול
מתוך פרשת
האזינו

פרשת השירה

השירה
הזימרה היא
הכלי

מדויקות, כותבים אותו באיזשהו קצב מסוים, ברעיון מסוים, חושבים על כל מילה ומילה – וקיבלנו שיר.

אך, למה קוראים לו שיר? מה הקשר בין זה לבין שיר? והתשובה מדהימה. למעשה, הדרך היחידה שלנו כרגע להיכנס לתוך שיר זה רק ע"י התבוננות. למה הוא התכוון? נכנסים לשיר וישנם כל מיני משפטים, שאנו צריכים להבין מה הוא רוצה מאיתנו.

בדרך כלל שיר הוא דבר שלא כל כך מובן.

נכנסים לשיר השירים אשר לשלמה, שאומר לנו רבי עקיבא כל השירים קדש ושיר השירים קודש קודשים.

אמר ר' עקיבא: חס ושלום לא נחלק אדם מישראל על שיר השירים שלא תטמא את הידיים! שאין כל העולם כלו כדאי כיום שניתן בו שיר השירים לישראל, שכל כתובים קדש, ושיר השירים קודש קדשים. (משנה ידיים ג, ה)

מלה זה ומה שכוחו של שיר, או של שיר השירים, להעלות אותנו למקום שנקרא – קודש קודשים. אם נביט בפשט של שיר השירים – ננסה להבין מה רוצה לאמר לנו,

פְּתַחְתִּי אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי חָמַק עָבַר נִפְשִׁי יֵצֵאָה בְּדַבְרוֹ בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאָתִיהוּ קָרָאתִיו וְלֹא עָנֵנִי. (שיר השירים ה ז) – מה אתה רוצה לאמר לי
אֲנִי חִבְּצֵלֶת הַשָּׁרוֹן שׁוֹשְׁנֵת הָעֵמֶקִים. (שיר השירים ב א)

כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין חֲחוּחִים כֵּן רַעִיתִי בֵּין הַבָּנוֹת. (שיר השירים ב ב) – ה אתה רוצה לאמר לי?

עַד שְׁיִפּוֹת הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים (שיר השירים ד ו) – מה?

גַּן נָעוּל אֲחֹתִי כָּלָה גַּל נָעוּל מַעְיָן חָתוּם. (שיר השירים ד יב) – מה זה? מה אתה רוצה לאמר לנו כאן?

ונענה, אנו מקבלים עכשיו קובץ. בשיר יש קובץ, יש צופן, וצריך לקחת את הצופן הזה

ולפתוח אותו, ובכדי לפותחו, צריך לדעת אך?.

למה אנו מקבלים את השיר בקובץ? מאחר, ויש בו כל כך הרבה כח שכאשר אנו נפתח אותו, אנו נעוף למעלה. ברגע שנעוף למעלה – אנו עולים ממדרגת בהמה למדרגה של אדם. מעלה אותנו כלפי מעלה. עד כדי כך.

ומאחר, ושיר מעלה את האדם כלפי מעלה, משמע, מנתק אותנו – מרחיק אותנו ממדרגת הבהמה שלנו ומכניס אותנו למדרגת האדם שלנו – בבחינת 'אדמה לעליון' – אזי, לאותו כח קוראים, שיר.

למה? כי זה כמו הקולר, שנמצא עכשיו סביב הבהמה, וסוחבים אותה לכל כיוון.

הדבר הראשון שאומר משה רבנו ע"ה בתוך שירת האזינו –

'הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אֲמַרְי פִּי.'

יש לנו כאן 2 כוחות.

1. שמים

2. ארץ

נתבונן בפעולת השמים והארץ.

השמים – מאזינים, והארץ – שומעת. ויש הבדל בין שמיעה להאזנה.

רש"י הקדוש מביא רמז קטן, וכותב לגבי עניין האזינו השמים – 'שאני מתרה בהם בישראל ותהיו אתם עדים בדבר שכך אמרתי להם, שאתם תהיו עדים וכן ותשמע הארץ.'

נקודת האזנה – קשורה לדין, וכן-תשמע הארץ. מתוך הדין הזה, אחר כך, תשמע הארץ.

מלה הקשר בין האזנה לבין דין? מה רוצים לאמר לנו בדבר הזה? בכדי להבין זאת, אנו צריכים להבין מה זה שמיעה? מה זה לשמוע?

אומר רש"י הקדוש – משה אמר, האזינו השמים, שאני מתרה בהם בישראל ותהיו אתם עדים בדבר (עדות = דין) שכך אמרתי להם שאתה תהיו עדים וכן, ותשמע הארץ.

ז"א – שהרישא של רש"י הקדוש מכוון לשמים ולארץ, אך בעיקר לשמים, כי הוא אומר לנו בסיפא – וכן, ותשמע הארץ.

שיר השירים
אשר
לשלמה

2 כוחות
בשירת
'האזינו'

כוח השיר –
כוח מעלה

שיר = קולר
מאין הקולר
שמועך את
הבהמה

ז"א – שהאזנה, נקודת האזינו השמים זו נקודה של כח של דין.

כשנכנסים לפרשת יתרו- לקבלת התורה, אנו יודעים שבקבלת התורה עם ישראל עומד בהר סיני והוא – שומע את הקב"ה. בואו נכנס לרגע לפרשה – עם ישראל מגיע למדבר, חונה סביב ההר, הכל מתחיל להתרכז סביב מעמד הר סיני, ובמעמד זה אנו קוראים את הדברים הבאים :

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיט הַבָּקָר וַיְהִי קֶלֶט וּבָרְקִים וַעֲנָן כָּבֵד עַל הָהָר וְקֹל שֹׁפַר חֹזֵק מְאֹד וַיַּחֲדָד כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחֲנֶה. (שמות יט טז) – יש לנו כאן קול שופר חזק מאוד ויחדר כל העם אשר במחנה.

עם ישראל נכנס ללחץ מאחר ויש כאן 'קול' שמפחיד אותם. העם שומע את הקול וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מְאֹד מִשָּׁה וַיְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹלִי (שמות יט טז). ממשיכים, ומגיעים למעמד הר סיני עצמו, הקב"ה נותן את עשרת הדיברות, בסוף המעמד –

וַיֹּאמְרוּ אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֵתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאַל יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן נָמוּת. (שמות כ טז).

למה הם אינם אומרים : דבר אתה עמנו – ונאזין.. ? למה דווקא עניין של לשמע? ואל ידבר עמנו אל-הים פן נמות. משה מרגיעם ואז הכתוב בא ואומר את הדבר הבא – וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת וְאֶת הַלְפִידִם וְאֶת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת הָהָר עֹשֵׁן וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנְעֻזוּ וַיַּעֲמֵדוּ מֵרָחֵק (שמות כ יד). ז"א, העם בא אל משה רבנו ע"ה ואומר לו – אם אתה תדבר איתנו, אנחנו נוכל לשמוע. אל-הים? פן נמות.

פחדים מלשמוע את דיבור הקב"ה. לא, מלהאזין לדיבור הקב"ה – מלשמוע.

העם רוצה שמשה ידבר איתם. וכשהעם עומד עכשיו מול הדברים הגדולים – לא כתוב לנו, שהעם 'שומעים' את הקולות, אלא, כל העם 'רואים' את הקולות.

2 כוחות קיימים כאן – ה1 ראייה, וה2 שמיעה.

רואים (ראייה) את הקולות (שמיעה). ומתגלה לפנינו כאן דבר מוזר – שאת הקולות אפשר לראות.

אבל? קולות שומעים? קולות אי אפשר לראות. ומיד כפי שכבר הזכרנו קודם לכן בעמודים הקודמים, בא הרב דסלר ב'מכתב מאל'הו' ומסביר – ראייה היא ידיעה.

וכל העם רואים את הקולות, באיזה ראייה מדובר – בידיעה. נקודת הראות זה – לדעת.

ובאמת, נקודת הראייה היא תמיד כח של ידיעה.

פְּרוֹשׁ, ברגע שאנו רואים משהו, אנו מיד מגיעים למסקנה – מה זה הדבר הזה. ואם, לא נגיע למסקנה, נצטרך לנחש, מה זה אומר לנו? מה זה מזכיר לנו?

מה קרה כאן? המוח מגיע למסקנה מהראייה – וזה נקרא – ידיעה.

וכל העם רואים את הקולות – בשנייה שעם ישראל שמעו את הקולות הללו, הם מיד התחברו לנקודת הידיעה האמיתית.

2 כוחות, ראייה ושמיעה, האחד קצר והשני ארוך.

הראייה הוא הכח הארוך, והשמיעה הוא הכח הקצר.

אנו יודעים, שאפשר לצאת החוצה ולהרים את העיניים לשמים ולראות כוכבים הנמצאים במרחק, מכאן מבינים שראייה יכולה להתבטא לתווך ארוך, והשמיעה – התווך הוא הרבה יותר קצר.

כאשר נתרגם זאת לכח רוחני, נמצא, כי: הראייה – כח ארוך – כח מתמשך – ולכן כח של חסד. החסד הוא דבר מתמשך, ומתפרס, ומתפרץ, ולא נגמר. אהבה. השמיעה – כח קצר – כח מפסיק – ולכן כח של דין.

וכך הלבשנו את כוחות החסד והדין לראייה ולשמיעה.

הראייה השורשית היא חסד, גדולה, טוב, חיבור לטוב. אם הראייה הופכת לראייה רעה, בשפתנו – עין הרע – משמע, שמישהו מאיתנו כאן עכשיו, הרס את היוצרות. לא כך נבראנו. אנו נבראנו עם

ראיה שכוחה חסד, כח של עין טובה, או כלשון הגמרא 'טוב עין'.

מכאן יוצא שראיה בקו הימין, ושמיעה בקו השמאל (ספירות קו ימין-ספירות החסד. ספירות קו שמאל-ספירות הדין. ספירות קו אמצע - ספירות הרחמים, תפארת. אברהם יצחק ויעקב).

הכח הכי גבוה בעד ימין, הראש, הוא - החכמה, וראש קו שמאל הוא - בינה. ומכאן מחברים את חכמה לראיה לאבא, ושמיעה לבינה לאמא.

"אצל רבי נחמן מברסלב הקדוש המהלכים הללו נקראים בחינות. מי שקורא את ספרו לקוטי מוהר"ן ימצא את המהלך הזה בשתיים וחצי מילים - הכל בחינות.

סיכום -

חכמה-מח	בינה-לב
אבא	אמא
ראיה	שמיעה
חסד	דין-גבורה
כח ארוך	כח קצר
קו ימין	קו שמאל

בינה, לב, שמיעה. לב זה רגש (ולא שכל), וכל דבר שקשור לרגש ומשפיע על הלב - עליו אנו מדברים.

מנגינה, משפיעה על הלב. כשאנו מדברים, הניגון של דברינו הוא המנגינה את הדיבור. אפשר לאמר משפט בטון של אינפורמציה, של עובדה. ואפשר לאמר את אותם הדברים עם רגש, עם לב, עם רצון, עם דאגה - עם רגש, עם לב, עם ניגון.

בשמיעה - אין לנו את 'מה' שאמרנו, אלא את 'אך' שאמרנו. נקודת ה'אך' היא זו שאנו נכנסים אליה כשאומרים - תקיעת שופר.

מזוהי=עובדות, וכאשר מדברים על עובדות, אפשר לקחת דף, לכתוב את כל העובדות ולהגיע למסקנה.

כשרשיי הקדוש מדבר על 'האזינו השמים', מיד הוא מכניס את ענין המשפט, מאחר והאזינו זה לשמוע את העובדות, בפשט.

לשמוע מה יש לאמר, לא אך, מאיין תצהיר. בתצהיר אפשר לכתוב - אני אוהב אותך - תצהיר, נתונים, עובדות הקיימות בשטח.

זה הנמצא כרגע מולנו ומתחבר לתוכן הדברים הוא 'מאזין'.

אדם יכל להאזין לחברו, איש יכל להאזין לאשתו ולהפך, יכל לחזור על כל מילה שאמרה - אך הוא לא שמע כלום, ממה שהיא אמרה. ולמה? כי רק לקחנו את העובדות שכאן רצות. לא הבנו שישנה מנגינה, פה. לא הבנו שיש לב, פה. אם אין לב, אין את הנקודה הפנימית. ואם אין את הנקודה הפנימית, כלל לא התחברנו.

והיבור = חיים.

משמע, אם לא התחברנו לפנימיות, אנו בבחינת - מתים.

וכלנו נכנסים לראש השנה בבחינת - מתים. מכאן, אנו מבינים מדוע חכמים אומרים שהשופר צריך להעיר אותנו. להעיר? בגלל הדיצבליים הגבוהים מהתקיעה שמפריעים לנו לישון. לא. נמצא כאן עניין אחר לחלוטין -

זה, שאנו צריכים להבין מה קרה לנו השנה. ומה שקרה הוא - שמתתי. מתנו. אפשר להבין מכאן הסבר אחד למילה אחת שאנו אומרים ארבע פעמים ביום 'שמע ישראל י-ה-ו-ה אל-הנו י-ה-ו-ה אחד' מסבירים חכמים 'שמע' הבן. כך כתוב בסידורים. הבן=בינה.

כשאנו אומרים 'שמע ישראל', אנו צריכים להבין שעלינו כרגע לשמע את המנגינה (הבן=בינה. בינה=לב -לפי פתח אליהו 'בינה ליבה ובה הלב מבין'. לב=ניגון. ומהי המנגינה? י-ה-ו-ה אל-הינו י-ה-ו-ה אחד.

אלה לא עובדות פשוטות, ישנה כאן מנגינה, פה בנקודת 'שמע ישראל' הלב חייב להיפתח כי אנו מתחילים את הפסוק ב'שמע'. לא כתוב 'הבן ישראל' ולא כתוב 'למד ישראל', אלא, שמע. ואם כתוב 'שמע' יש לפתוח את הלב, כי אם אין פתיחת לב - אין מציאות של אחדות עם הקב"ה.

רבי נחמן מברסלב הקדוש

זיבור = זיזים

כולנו כבזוינת מתים

'שמע ישראל'

יש עובדות וישנה מנגינה

מה ההבדל לאמר 'שמע ישראל' בעובדה, או, 'שמע ישראל' בלהבין?

עובדה, משמעותו, הויה הוא האלקים והויה הוא אחד.

להבין, משמעותו, רגע. פה צריך לעצור.

כי בכדי להבין מה זה אומר לאמר 'שמע ישראל' עם הלב יש להתבונן מתי יהודי אומר את המשפט הזה –

כשיהודי מוסר נפשו על קידוש השי"ת, הוא אומר 'שמע ישראל'. ולקחו את היהודי – והעלו אותו על המוקד – רחמנא לילן – והוא צורח 'שמע ישראל' הויה אלקנו הויה אחד. כשהכניסו את אחינו לתוך תאי

הגזים, הם צעקו 'שמע ישראל' הויה אלקנו הויה אחד. כשאנו עומדים מעמד, בנקודה בתפילה שאומרים 'שמע ישראל' – המעמד נקרא ברגע זה 'קבלת' על מלכות שמים'.

על = משהו כבד, הולכים לקבל על עצמנו משהו כבד, וזה משהו ש'פרעה' פה

בעולמנו לא מסכים, שנקבל על עצמינו דברים כבדים. ופה 'שמע ישראל' זה –

מסירות נפש. אין דבר אחר חוץ מזה.

אך אנו מגיעים למקום הזה? יש יהודים

שלא קיימו תורה ומצוות, אך ברגע

הניסיון, לא ויתרו על 'שמע ישראל'. כי זה

נקרא מסירות נפש. כי זה לא עניין של

שכל, זה עניין של לב. אני כרגע עם

הקב"ה כי הוא אבא שלי. כי אני קשור

אליו. כי אין שום דבר אחר חוץ מזה – ואם

לרגע אני אחשוב אחרת? אני מת. אני לא חיי.

אנו רוצים להגיע לנקודת החיות – אנו

צריכים לפתוח את הלב. אם לא נפתח לא

נהיה שם. אם לא נשמע לא נהיה שם.

מה קורה לנו בסליחות. נכנס לסליחות

המוניות, נראה שם חבר'ה שלא נראים כלל

בכיוון של, כיפה, ציצית, מצוות וכו'. רק

שרים 'אדון הסליחות' – הם משתגעים..

מתנועעים.. זועקים את התפילה.. אך? הם

בכלל לא במקום הזה?

זה המנגינה שקורעת להם את הלב.

וברגע שיש את נקודת הלב יש את נקודת המשכן.

אלה שבנו את המשכן – חכמי לב

וְאַתָּה תְּדַבֵּר אֶל כָּל חֲכָמֵי לֵב אֲשֶׁר מִלֵּאֲתֵינוּ

רוּחַ חֲכָמָה וְעָשׂוּ אֶת בְּגָדֵי אֶהְרֶן לְקָדְשׁוֹ

לְכַהֲנֵנוּ לֵ"י" (שמות כח ג)

כָּל אִשָּׁה חֲכָמָה לֵב בְּיָדֶיהָ טוֹו וַיָּבִיאוּ

מִטָּוָה אֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאַרְגָּמָן אֶת תּוֹלַעַת

הַשָּׁנִי וְאֶת הַשֵּׁשׁ: וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לָבָן

אֶתְנָה בְּחֲכָמָה טוֹו אֶת הָעֵצִים" (שמות לה

כה-כו).

וְנָתַתָּ לְעֹבְדֶךָ לֵב שִׁמְעַ לְשַׁפֵּט אֶת עַמֶּךָ

לְהָבִין בֵּין טוֹב לְרָע כִּי מִי יוּכַל לְשַׁפֵּט אֶת

עַמֶּךָ הַכֹּבֵד הַזֶּה" (מלכים א ג ט)

משכן בגימטריה קדוש

אנו רוצים קדושה – צריך לב.

'האזינו השמים ואדברה', 'זתשמע הארץ'.

מה זה הארץ? מלכות.

שמים – שם מים, זה למעלה, זה המקום

שממנו יש השפעה, הם לא כאן, הם שם

למעלה – וזה העניין שנקרא האזנה.

מה זה אור? : יש דין ויש דיין.

החנות פתוחה, והחנוני מקיף, והפנקס

פתוח, והיד כותבת, (משנה אבות ג טז). אין

כאן ענין של איש הישר בעיניו יעשה. יש

כאן עניין של דין ויש כאן עניין של חשבון.

וזה האזינו השמים ואדברה – ענין של דין.

לעומת, הארץ, שנמצאת כאן למטה – מה

מחפשים בארץ? את הלב. אנו כאן בארץ

נהיה מחוברים לנקודה שנקראת לב. לבינה

ליבא ובה הלב מבין – נבין מה זה אומר

'שמע ישראל'. זו לא אוטוסטרדה של

מילים. אנו כרגע אומרים 'שמע', שמע זה

הבן-זה בינה-זה לב-יש כאן מנגינה שאני

צריך לשמע.

עוצרים אותי, מהיום – היום כרגע נעצר.

הלו.. עצור! 'הויה אלקנו' – לך תלמד מה

זה אומר? הויה אלקנו.. הויה אחד.

אין אפשרות לאמר ללא לימוד מה רוצים

מעמנו, מה אומרים לנו במקום, וצועקים

לנו את הדבר הזה. צריך להפנים. צריך

להכניס פנימה לתוכנו. אנו לא אומרים את

המשפט כמשפט שכלתני, אלא, כמשפט

שקורע לנו את הלב. הוא קורע לנו את

הלב.

התבוננות –

מתי יהודי

אומר 'שמע'

ישראל'

קבלת על

מלכות שמים

המנגינה –
הופכת אותו

העומים –
למעלה. דין.

הארץ –
למטה. לב.

זכמי לב

בונים את

המשכן

הוא קורע לנו את הלב בקורבנות, ובשמע של ערבית, ובשמע שעל המיטה.

במקומות הללו זה קריעת הלב שלנו. אנו צריכים להיות שם עם לב שבור.

לב שבור = אני משתוקק להיות שם באמת.

והעולם הזה בא לבלבל אותנו, זה כל הרעיון שלו. עולם מלשון העלם, הוא בא לבלבל לחלוטין עד כדי כך שגם אם נכנס לנקודת הרוחניות ולא נהיה בכללים הנכונים, פתאום, נתחיל לדמיין לעצמנו דמיונות ונכנס לכל מיני מקומות בהם נחליט כל מיני החלטות..

הלו.. הלו.. לאן אנחנו הולכים? יש כלים - ואיתם צריך לעבוד. והכלים הללו אומרים שמצד חד יש ראייה ומהשני, שמיעה. ישנו זמן שצריך להיות בראיה, וישנו כזה שצריך להיות בשמיעה, וישנם זמנים שצריך להיות בראיה ושמיעה יחדיו. כך הדברים עובדים.

וביום ראש השנה, שהוא החודש השביעי (מניסן).

האם ראש השנה, הוא לא ראש השנה? ראש השנה הוא ניסן, אז אך אנו אומרים שראש השנה, הוא, ראש השנה.

אלא, שהכוונה - ראש השנה בבחינת - עיקר השנה.

ראש הוא העיקר - ואנו עכשיו עומדים בעיקר השנה.

בעיקר השנה - אנו הולכים לקבוע מה הולך להיות הלאה. וכרגע אנו מתים. אומנם אנו חושבים כי אנו חיים, אך אנו מתים.

למה מתים? כי מגיע ראש השנה וישנם כל הסימנים, קריאת התורה ותקיעת השופר, שבים הביתה ואסור להרדם עד חצות היום, וצריך לאמר את ספר תהילים, ותשלך, והיום השני, וקוראים את עקדת יצחק ותקיעת שופר, ושוב סימנים..

ומה שקורה כאן - מצוות אנשים מלומדה. עושים, שוב ושוב, ומה זה אומר - זה אומר שאנו מתים. אנו לא חיים כלל, מאחר ואנו לא מרגישים שמה שכרגע מתרחש כאן, זה מה שהולך לתת לנו את כל החיות - לכל השנה.

היום הראשון-דינה קשיה, והשני-דינה רפיה, עם התקיעות - זה מה שהולך לקבוע הכל. אנו מבינים את הנקודה הזו? אנו מפנימים אותה?

האם אפשר להפנים כל זאת ביום ראש השנה? אם לא נעבוד על כל זאת לפני, לא נפנים את זה ביום ראש השנה - זה לא יהיה.

ולכן, כל נקודת הלימוד וההכנה בחודש אלול, היא בכדי שכשנגיע ליום ראש השנה - ברגע שרק נשמעת הברכה באוזנו -

אנחנו כבר מפורקים.

למה? כי זה לשמוע קול שופר.

ברוך את הויה אלוקנו מלך העולם - לא לתקוע! המצווה היא לא לתקוע! המצווה היא לשמע.

כי, המציאות מחייבת שליבנו יפתח.

אך פותחים? את הלב? פשוט.

הזכרים נקראים כך - זכרים - כי יש עליהם את הצורך לזכור. לזכור לפתוח את הלב.

שאותו פותחים על ידי מעשה.

קורה לנו משהו, יש להיות בהתבוננות,

למה זה קרה? אין סתם.

כמה פעמים אנו מפספסים את זה בחיים שלנו, אנו צריכים לשים לב..

למה אומרים לשים לב, ולא, לשים שכל. כי לשים לב זה אומר - תשמע את הניגון.

אשתך ובעלך מדברות איתך. אם לא שמענו את הניגון - לא שמענו כלום.

והוא רוצה לשמוע את הניגון שלך, כמו שאת רוצה לשמוע את הניגון שלו, ובכל אחד מאיתנו יש מח ימין ויש מח שמאל - וכן יש לב.

רבי נחמן מברסלב הקדוש כל הזמן מדבר על ענין ש-לכל רועה ורועה יש לו ניגון משלו..

רועה- הוא מנהיג,

ולכל עשב ועשב יש לו ניגון - יש לו לב, ואנו יכולים לחשוב שהפטרוזליה, והנענע,

והעשב, הם כולם אותו דבר, הם כולם

עשבים ירוקים - לא! לכל אחד יש את

הכיוון שלו.

המציאות
מוזיבת
שליבנו יפתח

רבי נחמן
מברסלב
הקדוש

לקוטי מוהר"ן תניינא סג

דע, כי יעקב אבינו, כששלח את בניו עשרת השבטים ליוסף, שלח עמם נגון של ארץ ישראל. וזה סוד: "קחו מזמרת הארץ בכליכם" וכו' (בראשית מג) בחינת זמר ונגון ששלח על ידם ליוסף. וכמו שפרש רש"י: "מזמרת" לשון זמר וכו'. כי דע, כי כל רועה ורועה יש לו נגון מיוחד לפי העשבים ולפי המקום שהוא רועה שם, כי כל בהמה ובהמה יש לה עשב מיוחד, שהיא צריכה לאכלו. גם אינו רועה תמיד במקום אחד. ולפי העשבים והמקום שרועה שם, כן יש לו נגון. כי כל עשב ועשב יש לו שירה שאומר, שזה בחינת פרק שירה, ומשירת העשבים נעשה נגון של הרועה. וזה סוד מה שכתוב (שם ד): "ותלד עדה את לבל, הוא היה אבי ישב אהל ומקנה; ושם אחיו יובל, הוא היה אבי כל תפש כנור ועוגב". כי תכף כשהיה בעולם רועה מקנה, היה תכף כלי זמר כנ"ל. ועל כן דוד המלך, עליו השלום, שהיה "ידע נגון" (שמואל א ט"ז) על כן היה רועה (שם) כנ"ל. וגם מצינו באבות העולם כלם, שהיו רועי מקנה. (ושעיה כ"ד) "מקנה הארץ זמרת שמענו", הינו שזמירות ונגונים יוצאים מקנה הארץ, כי על ידי העשבים המדלים בארץ נעשה נגון כנ"ל. ועל ידי שהרועה יודע הנגון, על ידי זה הוא נותן כח בהעשבים. ואזי יש לבהמות לאכל. וזה בחינת: (שיר השירים ב) "הנצנים נראו בארץ, עת הזמר הגיע"; הינו שהנצנים גדלים בארץ על ידי הזמר והנגון השדך להם כנ"ל. נמצא, שעל ידי הזמר והנגון שהרועה יודע, הוא נותן כח בעשבים ויש מרעה לבהמות. גם הנגון הוא טובה להרועה בעצמו, כי מחמת שהרועה הוא תמיד בין בהמות, היה אפשר שימשכו ויורידו את הרועה מבחינת רוח האדם לרוח הבהמיות, עד שירעה הרועה את עצמו, בבחינת (בראשית ל"ז): "ויילכו לרעות את צאן אביהם" וכו', ופרש רש"י: שהלכו לרעות את עצמן. ועל ידי הנגון נצול מזה, כי הנגון הוא התבררות הרוח, שמבררין רוח האדם מן רוח הבהמה. בבחינת (קהלת ג): "מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה, ורוח הבהמה הירדת היא למטה"; כי זהו עקר הנגון ללקט ולברר הרוח טובה, כמבאר במקום אחר. ועל כן על ידי הנגון נצול מרוח הבהמיות, כי נתברר רוח האדם מרוח הבהמה על ידי הנגון כנ"ל. ויש חלוקים רבים בנגינה כי יש נגון שלם, ויש נגון שהוא בכמה בבות, ויכולים לחלקו לבבות וענגים. ודע, שהמלך יש לו כל הנגון כלו בשלמות, אבל השרים אין להם רק איזה חלק בנגון, כל אחד לפי מקומו. ועל כן אמר דניאל לבוכדנצר (דניאל ד): "אנת הוא אילנא וכו' ומזון לכלא בה". כי בוכדנצר, שהיה מלך ויש לו כל הנגון, על ידו נמשך כל המזון, כי המזון נמשך על ידי הנגון כנ"ל. ועל כן יעקב אבינו, אף שלא היה יודע אז שהוא יוסף, רק כפי מה שספרו לו השבטים הנהגותיו של יוסף, שלח לו נגון השדך לשם כמותו, כפי מה ששמע מבניו דרכיו והנהגותיו, כי יעקב רצה לפעל אצלו על ידי הנגון מה שהיה צריך, על כן שלח לו אותו הנגון של ארץ ישראל. וזהו שאמר לבניו: "קחו מזמרת הארץ בכליכם"; הינו שיקחו בחינת הנגון הנ"ל, שהוא בחינת זמרת הארץ כנ"ל, בכלים שלהם. "והורידו לאיש מנחה, מעט צרי ומעט דבש, נכאת ולט, בטנים ושיקדים" – הם בחינת

משקולות ומדות הנגון, כי הנגון נעשה מגדולי הארץ כנ"ל.

לכל אחד יש את היחוד שלו, נשים לב מה קורה פה. נפתח את לבנו. אם לא נפתח, לא נשמע קול שופר.

יש להבין כי תחילת העבודה בשנה זה לשמע, לא להאזין. ואם נשמע – אזי, מפה, אולי אפשר יהיה להבין מה זה קול ומה זה שופר.

ולכן, הברכה חייבת להתחיל ב'לשמע' – כי לשמע זה אמא, זה בינה, זה ליבא.

הרמ"א הקדוש כותב על זה 4 מילים: 'כדי להצילו מן המזיקים' – כדי להצילו מן המזיקים.

משמע, אם יש דין למטה, אין דין למעלה. אזי, האשה, אחת המשימות הקשות שלה זה לעשות דין למטה לבעל כדי שלא יהיה עליו דין יותר חריף. ומהדין שהיא עושה עליו – הוא יודעזע ויתחיל להתעורר.

מה תפקיד הבעל כרגע – לומר, מה עכשיו קורה כאן? זאת היא שעושה עכשיו את הסיפור? לא. זו לא היא – זה הנחש שהתלבש עליה, כי הוא יודע שהאור נמצא אצלם – אצל הכלי – בארץ. ובגלל שהאור אצלם – אז הנחש לא יבוא אל האדם, הוא יבוא לאישה וכרגע שהאישה נותנת לבעל את ה'בומבות' – שהוא חייב לחטוף – ממי ה'בומבות' מגיעות? מהנחש. כי הנחש רוצה להפריד בין הזכר והנקבה. הוא לא רוצה דבר שנקרא ביחד, הוא רוצה לבד.

הגמרא בקידושין מדברת על – האם אפשר לקדש אישה ע"י שליח? ותשובת הגמרא – כן. כמו שאפשר לגרש אישה רחמנא ליצול ע"י שליח כך גם להפך.

והגמרא הקדושה, כאשר רוצה להביא דוגמא לעניין, היא נותנת פסוקים מספר דברים, ויציאה מפיתו והלכה והיתה לאיש אחר. (דברים כד ב) אומרת הגמרא –

ויצאה=גירושין, והייתה=קידושין.

יצאה ע"י שליח, והייתה ע"י שליח.

הרמ"א הקדוש
– כדי להצילו
מן המזיקים

אם יש דין
למטה, אין דין
למעלה.

הגמרא
הקדושה עולה

יקוק=
קידושין

והייתה' לאיש אחר – גירושין, משמע הוא, הגמרא קוראת לגירושין הויה – הייתה זה הויה. הויה = יקוק
י-ה-ו-ה זה קידושין.

הבעל והאישה במחלוקות איומות, אך, אנו.. יחד.. = י-ה-ו-ה וכל המחלוקות, זה כי הסיטרא אחרא לא מוכנה שיהיה כאן את ה – י-ה-ו-ה, היא רוצה להפריד את האותיות.

הסיטרא
אזרא רוצה
להפריד את
האותיות
וליצור זורבן

ולכן, יש להבין שאנו רואים את הצד השני של 'לא במיטבו', יש להבין, זה לא הוא. זה הנחש. אנו מפרידים בין השליח לבין המקור שהוא הגיע אליו. זה רק שליח – הנחש הוא השליח. הבעיה שלנו היא שאנו חושבים כי זה ממולנו הוא השליח.

ודווקא הגורם השלישי שנכנס לעשות כאן בלאגן – זוהי ההוכחה שיש פה אור ענק. כך הדברים עובדים.
ואת כל אלו אפשר לראות רק אם אנו רואים את הקולות.

כשמגיע זמן התקיעה, אנו מבקשים מריבונו של עולם שיפתח לנו את הלב (כמה פעמים שחזרנו על כך...), שנהיה כל הזמן בתשומת לב מה קורה איתנו. אבא. פה. במקום הזה. אני מוצא אותך.
אם נבקש, תמיד נמצא, וזה נקרא חיות, לא לפספס את הרגע הזה.

אם נבקש
תמיד נמצא

נקודת הקול, בפרשת תולדות, יעקב הולך לקבל את הברכה מיצחק (וכבר בארנו מעט את עניין רבקה ויעקב), זוהר מפורש, המדבר על יום ראש השנה ומדבר על תקיעת שופר – והזוהר הזה מסביר על מה שקורה במפגש בין יצחק לבין עשיו. שמגיע יצחק ואומר לעשיו – לך תביא לי ציד 'צודה לי ציד' בבחינת – מידת הגבורה(יצחק) שבאה עכשיו ומבקשת מהכח המקטרג(עשיו), לך תביא עכשיו את העוונות.

נקודת הקול
בפרשת
תולדות

מגיע יעקב, עומד מול אביו, מעמד נורא, אדם עומד מול אביו, שהולך למות – יעקב אבינו ע"ה, איש תם, אמת, ישר, רך, עדין, צריך עכשיו לעמוד מול אביו ולעבוד עליו בעיניים (בפשט של הפשט) לאמר לו, אני עשיו. למה? כי אני צריך ברכה.

מה מרגיש יעקב באותו הרגע? איזו בושה.. בגלל שאמא שלך אמרה, בגלל שאתה צריך לקבל את הברכות.. מה הולך כאן? כשמגיע רגע הברכה, אומר יצחק ליעקב: 'ויאמר יצחק אל בנו מה זה מהרף למצא בני ויאמר פי הקרה יהוה אלהיך לפני'. (בראשית כז כ).

ויאמר יצחק אל יעקב גִּטָּה נָא וְאִמְשָׁךְ בְּנִי הָאֵתָה זֶה בְּנִי עָשׂוּ אִם לֹא. (בראשית כז כא). כשאבא אומר לבן שלו 'בני', זה שובר את הלב – זו מילה של חיבוק – של.. אתה הבן שלי. ונשים לב כמה פעמים יצחק אומר לו 'בני'.

וַיִּגֶשׁ יַעֲקֹב אֶל יִצְחָק אָבִיו וַיִּמְשְׁהוּ וַיֹּאמֶר הֲקֵל קוֹל יַעֲקֹב וְהַיִּדִים יָדִי עָשׂוּ. (בראשית כז כב) – יש פעמיים 'קול'.

קול ראשון כתוב ללא וו, והשני, עם וו. מה העניין? וכן, לשמע קול שופר, עם וו? בלי?

עצם השינוי מעיד כי יש חשיבות לדבר. במקום נוסף, בפרשת ויגש, יוסף מתוודה לאחיו

'וַיִּנָּשֶׁק לְכָל אָחִיו וַיִּבְכֶּן עֲלֵיהֶם וְאַחֲרֵי כֵן דִּבְּרוּ אִחָיו אֵתוֹ וַיִּהְיֶה נִשְׁמָע בֵּית פְּרָעָה לֵאמֹר בָּאוּ אֲחֵי יוֹסֵף וַיִּיטֵב בְּעֵינֵי פְרָעָה וּבְעֵינֵי עֲבָדָיו (בראשית מה טו טז). הקל – ללא וו.

מה הרעיון? פרעה שמת, מאחר ובפסוק הצמוד שמגיע, פס יז-יח,

'ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעיךכם ולכו באו ארצה פנעו וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב הארץ' –

מרגע זה אנו העבדים, ופרעה המצווה. יוסף שהיה משנה למלך, הופך לעבד, פרעה נותן מעכשיו את הציוויים ליוסף 'ויאמר פרעה אל יוסף'..

וזה אומר – עכשיו כל הניצוצות נמצאים אצלי(פרעה). הם הגיעו אליי. מרגע זה עכשיו – אביך יורד לכאן – כולם יהיו פה – אתם תאכלו את חלב הארץ.. הכל טוב ויפה.. אבל – אתם בידיים שלי.

וַיִּהְיֶה נִשְׁמָע בֵּית פְּרָעָה לֵאמֹר – קל ללא וו.

יעקב מול
יצחק

קול עם וו
לעומת קול
ללא וו.
יש זשיבוות
לדבר

ידוע כי אין
אות ביוזרת
בתורה
הקדושה וכל
אות יש בה
אמת לאמתה

פרשת ויגש –
יוסף והאזנים

קול ללא וו –
לא מבשר
טובות בפרשה
הזו

כל ניצוצות
הקדושה(יעקב
והעבדים)
אצל פרעה,
אצל הסטרא
אזרא
(במצריים)

קל עם הכולל
= ס-מ-א-ל

קולו של הס'מ

מסבירים חכמים, קל בגימטריה 130 – עם הכולל = 131 ס-מ-א-ל
הקול שמדובר עליו בפרשת ויגש הוא הקל של הס-מ. הוא נמצא כאן בסיפור. הוא יודע שעם ישראל.. בני יעקב.. עכשיו בידיים שלו. לא ליום, ולא ליומיים.. אלא ל- 120 שנה – לעשות שם את עבודת הפרך עד הסוף.

קל = עין (130)

קל זה שמיעה, ועין בגמטריה – קל.
וכל העם רואים את הקולות – כמה יפה החיבור של ראית הקול והגמטריה השווה בין הקול ובין העין.
הכל מדויק. רק כדי שנבין ונלך בדרך הסלולה ומוכנה רק שנבוא לצעוד בה.

קל = עין
בגמטריה
וראיה
מתחברת
לקולות

קל = 130 = עין

עין = 5 פעמים שם י-ה-ו-ה (130=5*26).
בכל סידורי המקובלים שלנו הקדושים, (רש"י, רמח"ל, רבי שבתאי סופר הבעש"ט) זכותם תגן עלינו, לדוגמא – כשעושים קידוש, מתבוננים בין שבכוס הקידוש, יש לראות בהסתכלות 5 פעמים שם י-ה-ו-ה בניקוד של : סגול שוא חולם חיריק וקובוצ. כל שם הויה מקבל ניקוד אחד מתוך אלה.
מאחר ואלה הניקודים הם כנגד חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד בשמות י-ה-ו-ה –
5 פעמים שם י-ה-ו-ה = עין. (130)
ו-קל = ס-מ-א-ל. (130)
וזה לעומת זה.

קל ללא וו =
עין = 5 פעמים
שם י-ה-ו-ה

י-ה-ו-ה בניקוד
סגול
י-ה-ו-ה בניקוד
שוא
י-ה-ו-ה בניקוד
חולם
י-ה-ו-ה בניקוד
חיריק
י-ה-ו-ה בניקוד
קובוצ

זה חייב להיות אחד מול השני בדיוק מוחלט.

5 הויה מול ס-מ-א-ל.

(כמו נחש (358) אל מול משיח (358)).

וענייננו לעמוד על מה שקורה בתקיעת שופר, למה 'הקול' הוא עם זו. נראה כי ה – זו הורסת לנו את כל התרשימים שהזכרנו למעלה.

הבנו את
משמעות הקל
ללא וו
עכשיו נבין את
משמעות קול
עם וו – כי זהו
הקול הנמצא
בשופר

לפני שנענה,

אמר יצחק ליעקב – הקל קול יעקב. כל הסיפור של יצחק עם יעקב מתחיל 'ויהי פי

זמן יצחק ותכהיו עיניו מראת (בראשית כז א) – הוא איננו רואה. אך כשהוא מסתכל עכשיו על יעקב הוא אומר 'הקל' – קול יעקב, מה שאומר, שכרגע יצחק מתחיל לראות.
הוא מתחיל לראות 5 הויות 'הקל קול יעקב' – 'הקל' הראשון הוא 5 הויות (130=5*26). ללא זו והקל שאני כרגע נמצא הוא 'קול יעקב' – קול עם זו.

התורה אומרת
על יצחק כי
עיניו כהו – אך
הקל מסביר
לנו כי הוא
מתחיל לראות
– ראייה רוחנית

כשיצחק רוצה עכשיו לברך את יעקב, הוא רואה.
מה הוא רואה? רש"י הקדוש במקום – 'וירח את ריח בגדיו' – מלמד שנכנס עמו ריח גן עדן.

רש"י הקדוש
מסביר – מריח
ריח גן עדן

נשים לה מה זה אומר שנכנס עמו ריח גן עדן. יעקב אבינו ע"ה איש תורה, יושב לומד תורה כל הזמן, איש תם יושב אוהלים. כשהוא נמצא עכשיו בנקודה הכי חשובה שלו, של יצחק, מה עכשיו כרגע פועל בשטח? פועל – ריח. 'מלמד שנכנס עמו ריח גן עדן'.

וראיה – ויהי פי זמן יצחק ותכהיו עיניו מראת – משמע, שיש עוד ראייה לאדם. ראייה רוחנית.

ראיה רוחנית היא זו שאומרת שאנו יכולים להסתכל על אדם ולראות אותו רוחני, לא לראות אותו חומרי. מה אנו רואים באדם? מה אנו יכולים לראות בו? צריך להיכנס לזה! אנו מחליטים מה לראות! יצחק מקבל ברגעים אלה את כל הסימנים בעולם שלפניו נמצא עשיו.

הוא חושב שזה עשיו, הוא יכל לחשוב שזה עשיו, הוא מריח את ריח הבגדים, וריח הבגדים הוא של העזים והכבשים ומה שנמצא בשדה, והשדה אין בו גבולות, ועשיו הוא זה המסתובב בשדה. וזה עשיו.

אבל יצחק אבינו ע"ה בוחר לראות משהו אחר לחלוטין, משהו אחר לגמרי – הוא רואה את ריח גן עדן, הוא רואה ראייה של 5 הויות. והוא אומר לנו נקודה חשובה –

אתם בוחרים מה אתם רואים, אתם בוחרים לראות את מה שקורה מולכם, וברגע שאתם בוחרים לפרש בדעתכם את מה שקורה ממול, אתם חושבים שאין לכך משמעות והשפעה, אך, ישנה השפעה.

יצחק מלמד
אותנו סודות
עצומים לזיינו

ישנה בזירה
ולבזירה, אף
שהיא
מתבטאת
בתוך הראש
ישנה
השלכה
עצומה על
מציאות זיונו

גם לראיה יש
ניגון

קהלת
שלמה המלך
הקדוש

הבל הבלים
אמר קהלת
הבל הבלים
הכל הבל

7 כוזות
הפועלים
בעולם
מבזיגת
העבודה
שלנו איתם -
7 תזונות
ספירות
המעשה

אם אנו נחשוב רע על האדם שנמצא מולנו
- האדם שנמצא מולנו יהיה רע. ואם
נחשוב עליו טוב - הוא יהיה טוב.
מה זה אומר: שלאדם הנמצא מולנו אין
בחירה? ודאי שיש לו בחירה, אבל, אנו
נותנים לו את היכולת להיות כאן או כן.
למה? כי האדם שממול כלל לא קיים
(הבעש"ט). מי קיים? אנחנו. אני. רק אני
קיים.

אנו מחליטים מה לראות, אנו בוחרים
כרגע מה לעשות עם הדברים שבאים
מולנו.

אלה הבאים מולנו הם עובדות - ואנו
בוחרים את הניגון.

משמע,
גם לראיה יש ניגון.

אנו יכולים לבחור ניגון טוב וניגון רע.
ואם אנו בוחרים ניגון טוב, אז יצחק אומר
'הקל קול יעקב'.
הידיים בחוץ עשוי, בפנים - יעקב אבינו
ע"ה.

'אשר קידשנו במצוותיו וציוונו לשמע קול
שופר'

אומרים חכמים ומסבירים - אמר קהלת -
קהל א - פסוק ב
הבני קהלת, בן דוד מלך בירושלם:
ב הבל הבלים, אמר קהלת, הבל הבלים,
הכל הבל.

ס"ח 7 הבלים-

הבל (1) הבלים (2 כי זה ברבים) אמר קהלת
הבל (1) הבלים (2) הכל הבל (1),
 $7=1+2+1+2+1$. 7 הבלים.

יש לנו 7 הבלים, מאחר ועולמנו בנוי
מבחינת עבודתנו כאן בתוך העולם על 7
כוחות - חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד,
יסוד, מלכות. ז' תחתונות. והם באים
משורש - השורש נקרא - הבל.

7 הבלים מבחינתו של קהלת, שבעת אבני
הבניין, התחלתן מגיעה מכח הנקרא הבל.
ובאמת, ההבל הוא התחלת הקול, שמעביר
אותנו לדיבור, ומדיבור - ישנה בריאה.

הרי, הקב"ה ברא הכל מאמדות (בבחינת
ויאמר-ויהי.. ויאמר-ויהי..) הוי אומר -
הכל מתחיל - בהבל.
ונשכיל להבין גם את אמירתנו השכיחה
בפשט העניין, כי הבל הבלים זה - כלום
ושום דבר.
מה זה אומר שהבל הבלים זה כלום ושום
דבר, זה אומר שאנו צריכים להבין שני
דברים, להבין כי שורש העניין הוא הבל,
שממנו הכל מתחיל, ולהבין כי מה שקורה
סביבנו זה רק - סרט, שבא ללמדנו דבר
מסוים.
סרט שבא לומר לנו - מהנקודה הזו תפעל.
תעשה משהו. בכל דבר..
(לדוגמא) לא כשאתה כבר בציון של רבי
נחמן.. ולא כשאתה כבר בדקת תקיעת
השופר.. בכל דבר, בכל מקום. בכל מקום
אנו צריכים למצוא אלוקות ובכל מקום אנו
צריכים לשאול, למה.
למה? כי זה נקודת ההבל. יש כאן סיבה.
אנו לא עוברים את חיינו בכדי להגיע
למקום שנקרא - עכשיו אני לומד תורה.
לא. לימוד התורה הוא כרגע חלק מכל
הסיפור. וכל הסיפור כולו - זה לימוד
תורה, מהתחלה ועד סוף.
הצדיק קורא לנו..? המסע מתחיל מרגע
הקריאה, לא מרגע הנחיתה בציון. מרגע
שהצדיק אומר לי לבוא, מכאן המסע
מתחיל.
על אותו עקרון.
המסע שלנו מתחיל ברגע שאנו פותחים את
העיניים בבוקר ואומרים 'מודה אני'. הקב"ה
בא ואומר לנו, הנה, המסע שלכם היום
מתחיל. הנה הוא מתחיל.
מה זה אומר לנו? תתעוררו. תתעוררו.
תהיו עכשיו בזכרון. תהיו בשימת לב. תהיו
בשמיעה. תהיו בניגון. זו הנקודה.

גמטריה הבל = 37

7*37 הבלים = 259

וזהו אשר אנו נכנסים אליה, תורה של
הרמ"א מפאנו הקדוש.

7 הבלים זהו מספר שעליו גם האר"י
הקדוש מדבר וגם המהר"ח.
והם, חכמינו אומרים כך,

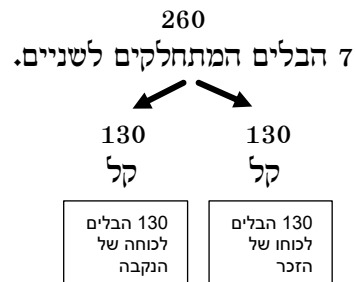
תורה של
הרמ"א מפאנו

259 עם הכולל (עם הכולל, אומר 'אביר יעקב' זהו חיבור לכתר, סופרים את כל הרעיון עוד פעם) = 260
260 הבלים – עליהם אומר קהלת קיים הכל, ונבין.

כל דבר הבנוי בעולם שהוא אחד, הוא תמיד בנוי מאור וכלי. וכדי שנעשה את העבודה מחלקים את האחד לאור וכלי. מכאן נגרם געגוע. האור מתגעגע לכלי, והכלי מתגעגע(ת) לאור.

וכשהשנים מוצאים האחד את השני ישנה שמחה גדולה, וזה נקרא שמחת החתונה שמחת החתונה היא שהאבדה נמצאה. כשאנו מוצאים אבדה – אך אנו שמחים.. כשמפתח הרכב נעלם – דיכאון, כשנמצא – אנו רוצים לשחוט כבש..

כהאור והכלי, כשהשניים, מוצאים האחד את השני, מתקיימת אחדות – הם חוזרים לאחד. אנו חוזרים לאחד. כאשר הנקודה השורשית היא תמיד כח של אור וכלי. כח הזכר (כח האור) וכח הנקבה (כח הכלי). מסביר הרמ"א מפאנו הקדוש:

בשם הויה – י-ה-ו-ה הסברנו כי י(אבא) ה(אמא) ו(בן, זכר, ז"א) ה(בת, נקבה) מכאן, לענייננו, אות הזכר היא ו' ואות הנקבה היא ה' (כל דבר שאנו נרצה להפוך לנקבה נוסיף את האות ה'). למשל, יש כל ויש כלה.

כל – אומר הזוהר הקדוש זהו כינוי ליסוד, וכלה – זהו כינוי למלכות, מאחר וזהו היסוד שהולך למלכות. והחיבור ביניהם יחד זה 'כלכלה'. כלכלה היא איננה מילה מתמטית. כלכלה זה החיבור בין היסוד למלכות. ובאמת בחיננו, כלכלה זה – שפע. שפע אדיר. חתונה.

מסביר הרמ"א הקדוש, מכון שיש לנו עכשיו 130 הבלים שמגיעים לזכר, ו 130 הבלים שמגיעים לנקבה, אזי, לאות של

הארי
הקדוש
המורו
הקדוש
האביר יעקב
הקדוש
זכותם תגן
עלינו

שמונה
גדולה שמונה
זוהנה
מציאות
האבירות

260 הבלים
המתחלקים
לזכר ולנקבה

כל/כלה
כלכלה

הזכר – לאות ו' אנו מחברים את ה130 הבלים, את ה130 אורות. מכניסים את ה ו' לתוך ה 'קל' – ומקבלים את המילה 'קול'.

מה זה קול? (שאלנו קודם לכן, לאחר שבארנו מהו קל ששווה 5 חסדים ופתחנו את התמיהה ל'לשמע קול שופר' מהיכן הגיע ה ו' פנימה. ועכשיו נענה).

קול עם זו זה אומר – כח ההבלים, כח ההשפעה שבא מצד הזכר. כל ההשפעה. שפע אדיר – וזה קול עם זו.

כשאנו נתקלים ב'קול' עם זו זה אומר = שפע אדיר של חיות – של בניי חיי ומזוניי אהבה שמחה נחת רוח רוגע יופי שקט נוחות וכו וכו וכו. זה קול עם זו.

בנקבה – בדיוק אותו הדבר. יש להוסיף את האות הנקבית (ה) ל (קל) – כשמחברים – מקבלים – קלה. ועל זה אומרים חכמים 'דעת נשים קלה'. מה זה 'דעת נשים קלה'? אנו חשבנו, וואלה.. נשים.. לא יודעות לחשוב מי יודע מה.. לא כמונו.. הגברים.. וכו.

'נשים דעתן קלה' זה אומר – כל אור ההבלים שיוצרים את מציאות הכלי, שזה הרבה הרבה יותר חזק מ'קול' עם זו. הקול עם זו זה השפע, אך, אם אין את הכלי – אין את השפע (יהיה במקום שפע – פשע), אין כלום. יש בזבז נוראי. ובמקום אור יש אור (עם שורק בו ולא כמו האור עם החולם בו). נשים דעתן קלה, כח אדיר אדיר של כלי.

ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו לשמוע קול שופר: קודם כל לשמוע, בבחינת הלב והניגון, כי אמרנו שלשמע זה לב, ניגון, איף.. איף = סוד החיבור בין הזכר לבין הנקבה. אפשר להאזין (אנפורמציה) ואפשר לשמע (אך..), לשמע=הלב נפתח=השערות סומרות. כשלומדים גמרא, השערות סומרות, כשתמימים זה שמחה אדירה, כשנכנסים

קול = כוז
ההבלים, כוז
ההשפעה
שבאה מצד
הזכר

קלה = כוז
ההבלים, כוז
ההשפעה
שבאה מצד
הנקבה

'דעת נשים
קלה'

לתפילה ולא מרגישים מתים ביציאה, כי לא היה שם לב. מהתפילה צריך לצאת שכולך אש – מוטענים. הרב שלי, הרב סטבסקי אומר כשהוא נופל, הוא לא יודע אף לחכות לתפילה, כי כשהוא נכנס לתפילה – זה הבטריה שלו ומזה הוא נטען. הוא אומר: אני נכנס לתפילת שחרית ונטען בבטריה של החיים שלי.. אור.. ואז אני יכול להחזיק מעמד עד מנחה.. עד שמגיעה מנחה.. נו.. נו.. ערבית.. אור.. עכשיו יש לי כח לחצות.. מגיע חצות לילה לומדים בחצות הלילה.. זה הבטריה – זה מה שמכניס את החיות" לא להיכנס לחיים מתים. ופתאום אנו מגלים שהנה הגיע גיל 50 ו.. מה עשיתי בחיים שלי? כל הזמן. איפה החיות. לברר. לשמע קול. הרגע הזה. בגלל שפתחנו את הלב ואנו מחפשים את המנגינה ואנו מחפשים את ה'אך, אז הקב"ה אומר לנו, אתם יודעים מה הולך לקרות עכשיו, אתם הולכים לקבל את הכל/קול. את הכל עם כף, אבל, את הקול. הקול עם הוו. למה? כי זה שם הזכר – זה כל השפע של הזכר. ע"י מה? ע"י שופר. ע"י כל מה שהסברנו מאותיות השופר, דרך גרמיות הבהמה, ונוסיף מעט-

כל הזמן
לשמוע קול
(עם וו)
ואז.. מקבלים
הכל.
וכל זה ע"י
השופר

בעל התוקע תופס בידו, את מה? הוא תופס את כל הבהמה שלנו את כל הקלקולים שלנו את כל הקשקושים את כל הנפילות את כל העצבים את כל הכעס את כל הזוהמה את כל הסרחון זה מה שהוא תופס כרגע בידו.

אומרת התורה הקדושה, לדבר הזה קוראים, עצם של בהמה ואנו קוראים לזה, שופר. המהרחץ כותב: "ואמר לי מורי" בשער הכוונות, שגמטריית המילה שופר היא תוקף. אנו מחזיקים ביד את הכלי הכי עצום, עם תוקף גדול. כלי שכולו בנוי משמות אל-הים כפי שכבר הסברנו. כלי של דין. כח ענק של דין מכל כיוון.

הכלי הכי
עצום עם
התוקף הכי
גדול

למה כזה כח של דין? כי הוא מסוגל ללכת לזוהמה ולאמר – אתה מתוק. אני לא מוכן לוותר עליך. לא אכפת לי מה את חושב עליך. אפילו אתה עצמך תחשוב שאתה רשע. אני רואה בך תמיד טוב. מי יכל לעשות את הדבר הזה? מי שמסתובב אחורה כל הזמן. מי שלא רץ קדימה ואומר, אני.. ואני.. ואני.. אני ראשון.. לא. זה שמסתכל אחורה ואומר, בוא איתי.. כל הזמן, סוחב איתו דברים.. הוא לא חי בשביל עצמו. הוא חי בשביל אחרים. בשביל אלה שנמצאים מאחור. זה נקרא אחוריים. זה נקרא ריבוע בשפת הקבלה(כמו שהסברנו, ריבוע של שם אל-הים: א אל אלה אלהי אלהים-ששוה 200 אחוריים). למה האחוריים? למה הריבוע? כי כשאנו מגיעים למדרגה שבה אנו מבינים שמה שהקב"ה רוצה מאיתנו זה את ליבנו, אז ברגע הזה אפשר לקחת את הדבר הכי בהמתי ואיתו, להתחבר למנגינה, לדבר שנקרא קול, והקול זה הכח שיכל לשוב הכל. כי אומרים לנו חכמים בפיטום הקטורת – תניא רבי נתן אומר, פשהוא שוחק אומר: הדק היטב, היטב הדק, מפני שהקול יפה לפשמים', וברור שפה הקל הוא עם וו, וחד משמעית הוא יפה לבשמים. כי הקול שלנו בנוי מהבל, שיוצא לקול, זהו רגע פגישת ההבל במיתרי הקול, ויוצא לדיבור. הבל-קול-דיבור. תניא רבי נתן מדבר על שחיקת הסמנים. בפשט – כשהכהן שוחק את הסמנים, הוא אומר, הדק היטב היטב הדק – תהדק את הסמנים עם המכתש והעלי עד שתגיע למצב שאתה שומע את המפגש בין העלי למכתש – שומע את צליל המתכת. וזה אומר, ששחקת אותם כמו שצריך. מלה היא שחיקה? ייסורים. בעיות. דברים שלא הולכים. קטנות המוחין וכו. 'הדק' היטב – ראשי תיבות הבל קול ודיבור. הבל-דיבור-קול = הדק. הדק היטב היטב הדק – צריך לשים לב שהכל תלוי במה שיוצא לנו מהפה – כי הקב"ה ברא הכל.

פיטום הקטורת
– קול עם וו,
זוהר משמעות
הוא יפה
לבשמים

הדק
הבל
דיבור
קול

ומה שיפה לבשמים, זה לא הדיבור ולא ההבל, זה ה'קול' שיפה לבשמים.
מלי הם הבשמים?

הבשמים הם אסתר המלכה שנקראת הדסה ומרדכי שנקרא מרא-דכיא, מור דרור, הם הבשמים.

מה הם עשו? אך הם הצליחו לנצח את המן? בצורה פשוטה מאוד –

מגיע מרדכי, שומע שיש גזרה ושהכל חתום וקבוע.

עושה למעלה שאלה. מגיע אליהו הנביא שאומר לו 'נכתב ונחתם בטבעת המלך ומה שנכתב ונחתם אין להשיב'. משמע – נגזרה גזרה על עם ישראל, חלילה.

מרדכי, במצב הזה היה צריך לאמר, נגמר הסיפור. גמרנו. אין מה לעשות, וזהו. מרדכי יורד למטה, יוצא עכשיו אל חוצות העיר ושם – 'ויזעק זעקה גדולה ומרה'. הוא עושה את הדבר שאדם עושה לפני הדיבור. הוא פשוט זורק את קלו למעלה.

כשחסידיים מתפללים, הנקודה הכי גבוה שלהם היא הצעקה. כשאנו צועקים אנו מתחברים. לאן? לשמיעה. ללב. לצעקה הנוראה שלנו! לא ליופי. לא לשכל.

לכן, בתשליך חסידים צועקים. הם צועקים כי הם אומרים – די. תוציא אותי מהדבר הזה. מבזבזו הזמן שלי. מהחטאים שלי. מהעוונות שלי. מהכעס שלי. מהקשקוש שלי. תוציא אותי מזה. צעקה.

למה? מפני שהקול יפה לבשמים. וזה נקרא – לשמוע קול שופר במקום הזה אומר לנו הקב"ה: אתם רואים את הנפילות, החטאים והפספוסים, מתוכם תבינו שאתם מקבלים את הכוחות לעלות למעלה. אני שמתי אתכם בנפילות כי הייתי ועודני עד ביאת משיח בטוח שתעלו. בטוח שתקחו את העצם הזה, את הדבר הכי בהמתי ותתקעו איתה בשופר גדול, לכן הגאולה מגיעה. בזמן הגאולה – יתקע ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האבדים

בארץ אשור והנדרים בארץ מצרים והשתחוו ליהוה בהר הקדש בירושלם' (ישעיהו כז יג).

'האובדים בארץ אשור' – הם אלה שאיבדו את האותיות האשוריות, הם איבדו את לשון הקודש.

הבשמים הם – הדסה היא אסתר ומרדכי מור דרור

זורק את קולו למועלה... איי איי שזעשה גם אנו כמוהו

צעקת זוסידים

תשליך

והנידחים מארץ מצרים' – אלה שכל הזמן עבדים בארץ מצרים, ואז, 'השתחוו להויה בהר הקודש בירושלים'

נחש עפר לחמו קול דודי דופק ונפשי כעפר לכל תהיה

כותב הנביא

ישעיהו סה כה.

'זאב וטלה ידעו כאחד ואריה כבקר יאכל תבן ונחש עפר לחמו לא ידעו ולא ישתו בכל הר קדשי אמר יהוה'.

בפרשת בראשית אנו קוראים את מעשיהם של אדם וחווה, והנחש. וכן, את תוצאות מעשיהם.

האדם – בועת אפי' תאכל לחם עד שובך אל האדמה כי ממנה לקחת כי עפר אתה ואל עפר תשוב (בראשית ג יט).

האישה – 'האשה אמר הרבה ארבה עצבונה והרבה בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתה והוא ימשל בך (בראשית ג טז)'.
הנחש – 'ויאמר יהוה אלהים אל הנחש כי עשית זאת ארור אתה מפל הבהמה ומפל חית השדה על גחנה תלך ועפר תאכל כל ימי חייך (בראשית ג יד)'.

בא ישעיהו הנביא ואומר – נחש עפר לחמו, מכאן יוצא שמהות הנחש – עפר.

העפר הוא ביתו, מקור חיותו, שם הוא מוצא את האוכל שלו. במילים אחרות אפשר לאמר כי הוא קיבל ברכה (חס ושלוש) – בכל מקום שהוא נמצא, יש לו את ביתו ואת האוכל שלו.

אך, מה שיוצא מכאן זה – ניתוק.

ניתוק מהקב"ה. אין כאן חיבור לקב"ה.

נחש עפר לחמו

פרישת בראשית אדם וחווה הנחש ותוצאות מעשיהם

מהות הנחש עפר

ניתוק מהקב"ה

כשאנו צריכים/רוצים מקור פרנסה, כולנו יודעים איזה מאבק יש עלינו וכמה תפילות. למה? יש כאן עניין של התניה – בין הבורא לנברא. אם אז. נוצר מצב של תלות. קשר.

מצבו של הנחש – ברגע שהקב"ה אומר לו 'עפר תאכל'. 'נחש עפר לחמו', ישנה כאן שבירה של התלות. כל מקום שתלך, תקבל את מה שאתה רוצה לקבל, ומזה יש ניתוק מהקב"ה.

בשיר השירים ה ב

אֲנִי יְשֵׁנָה וְלִבִּי עַד קוֹל דּוֹדִי דּוֹפֵק פֶּתַחַי לִי
אֲחֹתִי רֵעִיתִי יוֹנָתִי תַמּוּתִי שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא טָל
קוֹצוֹתַי רְסִיסֵי לֵילָה
מתארים בשיר השירים :

'אני ישנה וליבי עד' – מצב של ניתוק כשבתוכו קיים משהו ששומר על חיבור. כלומר, זה איננו מצב שבו אנו ערים. במהות – שינה. אנו תקועים. במקום שאנו נמצאים הלב עד אך אנו במהות של גלות. מהות של ניתוק. לא מתקדמים לשום מקום.

'קול דודי דופק' – מה קורה שאנו נמצאים במצב הזה (ואנו לא במציאות של 'נחש עפר לחמו') במציאות של אדם – במצב של 'קול דודי דופק' – תקיעות, אנו תקועים ושום דבר לא אז.

(ציטוט רבי במקום) "הייתה לי שיחה כזו היום עם משהו – וככה ענה לי. בשביל מה צריך... המצב הזה... זה המצב... בזה נגמר העניין. בשביל מה צריך... תקוע הבחור. לא מתקדם לשום מקום.

מה עושה הקב"ה – 'קול דודי דופק'. קול דודי דופק זה מצב של דין, כי בתחילה הדופק דופק חלש. לא שומעים, דופק יותר חזק חלילה. לא שומעים, יותר.. מה שזה אומר – אנו לא מתעוררים ואם כך המצב אז, מה עושה הקב"ה, אם לא אכפת לך מעצמך, אז, הוא עוזב אותך בשקט. תישן.

אך, אם כן אכפת לו מאתנו.. טוק טוק טוק.. תתעוררו. אך הוא מעיר אותנו – הוא מוציא אותנו מאיזון.

אך אנו מעירים אדם? קוראים לו בשמו. ברגע שאנו קוראים לו בשמו הוא מתעורר.

מצב של גלות, בפנים יש זיזים אך יש שינה

הקב"ה מעורר אותנו

4 כינויים לנקבה כנגד 4 נקודות האור

ראשי נמלא טל – למי שישן בוזזין ולא ישב הביתה

צריך לפתוח

למה? כי יש חיבור. פתאום נהיה חיבור, ומתעורר.

הקב"ה רוצה להעיר אותנו. אך הוא מעיר, אומר לנו שיר השירים, 'פתחי לי אחותי רעיתי יונתני תמתי' – הכל שמות נקבה. למה? כי מדובר כאן על כנסת ישראל. דייקא 4 כינויים לנקבה, כנגד 4 נקודות האור :

אחותי י רעיתי ה יונתני ו תמתי ה כל כינויי הוא דבר אחר כנגד דייקא משהו אחר. ויש ללמוד.

למה? למה 'תפתחי'?

כי 'ראשי נמלא טל', הראש שלי מלא טל, משמע, ישנים בחוץ.. תלתלי הראש מלאים בטל למי שישן בחוץ, על הספסל. ההומלס, שערותיו מלאים טל, אין לו בית. למה 'תפתחי לי' – את נמצאת בתוך הבית, תפתחי לי, אני רוצה להיכנס, למה? 'שראשי נמלא טל קווצתי רסיסי לילה', מכאן רואים, התיאור הוא תיאור של גלות, אני ישנה ומבפנים ליבי עד, ועכשיו, אני מבינה שדודי שנמצא בחוץ – בגלות. ללא בית.

ומה שרוצים שכן יקרה זה, שתהיה כאן פתיחה.

אך תהיה פתיחה? 'קול דודי דופק'. יש כאן עניין של דין.

מי אחראי על הדין? הקב"ה. אחראי על הכל. אבל, כשהוא מביא דין לעולם, הוא עושה זאת דרך – שליחים. והוא שולח את הקליפות. ס"מ וחיילותיו.

בהשתלשלות כאן בעולמנו ישנו המפתח הידוע : הנ-ח-ש. מעליו נמצא הש-ט-ן שהוא המקטרג – הוא 1 מעליו נ-ח-ש

נסיף 1 לספרת היחידות ונקבל את האות ט. ח (8) ועוד 1 = 9 ששווה לאות ט.

נ-ח-ש ונסדר את האותיות = ש-ט-ן. אז, מעל ה נ-ח-ש יש את ה ש-ט-ן שהוא המקטרג, והאחרון שהוא המוציא לפעל : ס-מ-א-ל. רחמנא ליצלן.

הקב"ה אחראי על הכל

שליחים – מ-ו-חיותיו

המפתה, המקטרג והמוציא לפעל. וזה מצב של דין. ואנו צריכים להיפטר מהנקודה הזו.

מ'היכן מתחיל הכל? 'נחש עפר לחמו' כל הבלאגן מתחיל מגן עדן עם הנחש. שם הוא מתחיל את כל הסיפור.

והנחש היה ערם. (בראשית ג א)

יְהִנָּחַשׁ הָיָה עָרוֹם מִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה. עָרוֹם, מִה זֶה אֹמֵר? עָרוֹם מִלְשׁוֹן לַעֲמֹר = לַאֲסוּף. הַנָּחַשׁ צָרִיךְ לַאֲסוּף אֵלָיו אֵת כָּל הַנִּיצוּצוֹת, אֵת נִיצוּצוֹת הַקֹּדֶשׁ. הוּא רוֹצֵה לַקַּח אוֹתָם. הֵיכָן הַנִּיצוּצוֹת נִמְצָאִים? אֵצֶל הָאָדָם. אִזְּכָר לָמָּה הוּא לֹא הוֹלֵךְ אֶל הָאָדָם? לַמְדִּנּוּ. הוּא הוֹלֵךְ לַחוּץ. הֵיא הַכֹּלִי. שָׁם יֵשׁ אֵת כָּל הָאוֹר שֶׁל הָאָדָם.

אם כרגע האדם הוא בלא כלי, והניצוצות של האור שלו שם נמצאים, אז למה הוא לא הולך לאדם? יש סיבה שהוא לא הולך אליו.

מכיוון שאין אור בלי כלי, ולכן אם אנו רוצים למצוא את האור, נלך לכלי. שם נמצא האור. (זו סיבה אחת)

נכנס לסיבה השנייה בדפים הבאים בע'ה. למה הנחש הלך לאישה ולא הלך לאדם.

עפר = 350

מהות העפר היא מהות נמוכה. מהות של לא לזוז. להיות במקום ולא להתקדם.. זוהי, מהות מאוד קשה – אבל, אנו יודעים כי ממנה הכל צומח, בסופו של דבר. אנו גם אומרים בתפילה 'נפשי כעפר לכל תהיה', נבין למה לאמר זאת.

אומרים חכמים, כשאנו מסתכלים על מה שקראנו בשיר השירים :

קול דודי דופק

136 24 190 = 350

הקשר בין עפר ל'קול דודי דופק' הוא, מהות של דין. ברגע שכאן מהות של דין, משמע, מי שנמצא כאן בשטח – זה – הלא טוב. הוא נמצא כאן בשטח, וכשהלא טוב נמצא, זה אומר, שהנ-ח-ש נמצא, וזה המהות.

מהות של ארציות, של עפר – זה מקום הנחש כפי שהתחלנו 'נחש עפר לחמו'.

מ'עד שני אנו רואים כי 'קול דודי דופק' זהו רמז שאנו כאן צריכים להתעורר. יש כאן דין. כח הסטרא אחרא נמצא במקום, והוא בא לקטרג. הקטרוג הוא מצב של דין.

ואנו, לפני כניסתנו לראש השנה. אומר הזוהר הקדוש כמו שפרטנו קודם : 'צחק מידת הדין קורא למקטרג ואומר לא: בבקשה, תביא הוכחות. זה מידת הדין. מידת הדין זה אומר : מה שמגיע, מגיע! ומה שלא מגיע, לא מגיע! אין כאן עניין של חסד או של רחמים.

מצב כזה של דין מוחלט, עשה הוכחות עכשיו בשטח – אף אחד לא רוצה לעמוד בדין הזה. כולנו ב' ד' אמותנו יודעים היטב מה אנו לא רוצים שאף אחד ידע עלינו.. אך, מידת הדין אומרת, שברגע אנו בודקים מה קורה כאן.

בודקים. ואת מי בודקים ראשונים? את שליחי הציבור. זה שעומד לפני הציבור ומחליט להיות שליחו, יש עליו להבין שבה שהוא שליח הציבור – הוא נושא על גבו את כל מהות הציבור. כלומר, אם יושב עכשיו בציבור מישהו שחטא, שליח הציבור הוא כרגע נציג החטא. איזה גב צריך להיות לשליח ציבור? למה צריך לסרב להיות שליח ציבור? מה נושא בעל התוקע על גבו? הוא זה שכרגע הציבור שהולך לחתום את הציבור לחיים טובים בע'ה. באיזה זכות? באיזה זכות אתה השליח ציבור עושה את זה? באים המקטרגים ואומרים, שניה אחת.. זהו השליח? בואו ונתחיל לבדוק אותו. כל מי שמוציא את הציבור ידי חובה. סופרי סת'ם-חזנים-שוחטים-רבנים, ובפרט שליחי ציבור שלוקחים על גבם תיק ענק – אותם בודקים ראשונים.

בא ספר תורה אור של מי ומסביר.

אם נסתכל באותיות הפנימיות

קול דודי דופק

102 = 86 + 10 + 6

אומר בעל ספר אור תורה (אות קיב) – 102 בגמטריה זה המילה – אמונה.

ראשונים
בודקים את
שליחי
הציבור. הם
הנושאים על
גבם את
עוונות הציבור

עפר = 350
מהות נמוכה
אך ממנה הכל
צומח

קול דודי דופק
350 =

האותיות
הפנימיות של
הדין עשויות
אמונה
בגמטריה

אמונה היא
אמינות. יש
אמונה בבורא
כי יש אמונות
בכל התורה

יהדות היא
אמת
אין כאן
רומנטיקה

הפנימיות של 'קול דודי דופק' זה אמונה.
אמונה? להאמין?

ההבדל הגדול בין לשון הקודש ללשונות
בשפות אחרות, שבלשון הקודש צריך להבין
את המהות של המילה.

באנגלית – להאמין זה TO BELIVE

ו TO BELIVE זה אומר, אולי כן אולי
לא.. אנו בוחרים.. או כן או כך..

אך בעברית כשאנו אומרים את המילה
להאמין אנו מדברים על אמינות.

מי הוא אדם אמין? זה אדם שאנו יכולים
לסמוך עליו. אך? למה? אפשר לסמוך
עליו? יש הוכחות שהוא כזה וכזה ואפשר
לעשות עמו כך וכך – זה נקרא אדם אמין.

אז מה זה אמונה בלשון הקודש?

תשובה : זה אומר, אם נבין את שורש
החיבור שלנו עם הקב"ה, שורש החיבור
איתו הוא שורש של אמינות.

כלומר, אין דבר אחד שאי אפשר לקבל
עליו ברגע הוכחות שאנו מחוברים לדבר.
כלומר, מדברים איתנו על גן עדן.. צריך
ללכת ללמוד.

מספרים על גהנום... צריך ללכת ללמוד.
אלקים.. ללכת ללמוד. נשמה.. ללכת
ללמוד. עולם הבא.. ללכת ללמוד.

למה? כי אין מושג אחד ביהדות שלא נגיע
איתו עד הסוף ונראה את הדיוק שלו.
יהדות היא לא דת רומנטית, יהדות זו
אמת.

ואם יהדות זו אמת, צריך להבין שאם יש
עכשיו אדם יהודי שאינו מקיים תורה
ומצוות, זה – או שהוא טיפש או שהוא
פחדן. אין משהו אחר. אם הוא חכם ואינו
מקיים תורה ומצוות – אז הוא פשוט פחדן.
ואם הוא לא מקיים תורה ומצוות כי הוא
לא קלט מה קורה כאן, אז יש לו כאן את
מידת הטיפשות ובוזה נגמר העניין.

מי שהוא באמת אמיתי וחכם, ויכול קצת
לחשוב, אין מציאות שלא ישמור תורה
ומצוות.

היום, בימינו, הרבה אנשים שלא מקיימים
תורה ומצוות אלו כאלה שבורחים מהעניין.
זה לא נוח להם. זה לא עושה להם טוב.
הם מבינים פה ושם.. אך, ברגע שמגיעים
איתם עד לנקודה האמיתית, הם מיד

בורחים. למה? כי הם לא רוצים להפרד מ..
ודיי לחכימה ברמיזה.

כלומר, הפנימיות של 'קול דודי דופק' זה
אמונה. למה 'קול'? מה יש בפנימיות, יש
אמינות. אז, אך יכל להיות שנלך
למקומות.. רחמנא ליצלן, אך יכל להיות.
יש כאן עניין של אמינות,

'קול דודי דופק' לאמר לנו.. חברים.. מה
קורה איתכם? היכן אתם נמצאים? אך זה
יכל להיות שאנו נתנהג כמו ב'גן חיות' כי
מישהו עשה לנו איזשהי תנועה שלא
מתחשק לנו לקבלה, ובעקבותה הפכנו
להיות 'שור זועם'. אך זה יכל להיות. אך
זה יכל להיות שאנו נופלים למרה שחורה?
אך זה יכל להיות שאנו לא לוקחים את
הכלים שאנו מדברים עליהם בשיעורים כל
כך הרבה זמן, שוב ושוב, ורק אולי לאחר
סטירת לחי (שזה קול דודי דופק) אנו
מחליטים לטפל בעניין.

קול דודי דופק – הפנימיות – זה אמינות.

ואם נסתכל על האותיות שנשארו בחוץ

קול דודי דופק

$$248 = 100+30+4+10+4+100$$

$$248 = \text{רמ"ח אברים}$$

הנה הגוף. הנה האברים. אנו צריכים להבין
שבפנימיות יש אמינות.

אותיות חיצוניות – רמח(248) אברי הגוף.
אותיות פנימיות – אמונה(102).

והאברים הם כלי הנשק שלנו, שאיתו אנו
עושים את הכל. כשאומרים 'קול דודי
דופק', אומרים לנו תתעוררו עם הגוף ועם
המעשים לפנימיות שלנו. כי, בפנימיות
שלנו ישנה נשמה, חלק אלו-ה ממעל –
אמינות מוחלטת. נתעורר. זה 'קול דודי
דופק'.

וכל זה עומד מול עפר

$$\text{עפר } 350 / \text{רמח } 248+102=\text{אמונה } 350$$

כי, כשאדם נמצא במציאות של 'קול דודי
דופק' אני ישנה וליבי ער, אזי, הוא נמצא
במקום שלמעשה כר המשחקים שלו זה
הנ-ח-ש.

זה הנ-ח-ש שמתחיל לדבר איתו, זה

הנ-ח-ש מתחיל לדבר איתנו..

עוזבו.. הרי התפללת כל כך הרבה פעמים..

וכל כך הרבה פעמים האמנת שיהיה

שינוי.. ולא קרה כלום.. וחשבנו שמהו

האותיות
החיצוניות של
הדין זה הגוף
שלנו
בגמטריה

יגיע, ולא הגיע.. וחשבנו שמישהו יגיע, ולא הגיע.. ואנו כרגע אומרים לעצמנו.. היכן אנו עומדים.. מה קורה.. אך זה יכל להיות.. לא זזים דברים.. ואנו לא רואים שזזים דברים.. ואם אנו לא רואים שזזים.. – זה מה שהג-ח-ש אומר לנו! שמעו! לא קורה כלום! אתם הולכים ומתפללים, מקווים וכו', אך, לא קורה כלום! אך, אנו לא שמים לב שכן קורים דברים ואת הדברים שקורים אנו מגיבים עליהם, כן.. כן.. טוב.. בסדר.. אבל.. מה טוב בסדר אבל??? אך כל יום שברא הקדוש ברוך הוא אנחנו לא פותחים את העיניים שלנו ואומרים לעצמנו מה קבלנו?!! מה ק-ב-ל-נ-ו!!! מה כן קיבלנו. מה כן קרה. אך כן היה לי והתגובות הן "אתה תלוש מהמציאות" מה תלוש מהמציאות? ההפך. אני במציאות! מה כן קרה היום! מה כן קבלנו היום! תתחילו לפרט מה קרה! אך התקדמנו! קרה כאן משהו, אל תשנו.. 'אני ישנה וליבי ער'. ליבי ער.

אז, הנחש עומד בעפר – נחש עפר לחמו – וזה רע. מצד שני

יונפשי כעפר לכל תהיה' קול דודי דופק – בגמטריה – עפר. ממשמע, כשנמצאים במציאות של עפר, כשהנחש שולט, בא הקב"ה ומעיר אותנו. קיבלנו עכשיו כלי – זה הגוף שלנו ויש להתחבר לפנימיות שלנו. כי בלי זה, אנו לא נפתח. 'פתחי לי אחותי'. מה צריך לעשות בשביל לפתוח? צריך להתעורר. חייבים להתעורר. מה עושה השופר? מעיר. שופר צריך להעיר, אך, אנו נכנסים לבית כנסת, שומעים הצלילים, לפעמים טובים, לפעמים לא ובזה נגמר העניין. מה זה הצליל, הצליל הנוגה שיוצא, החזק, הצפצוף.. השופר הזה צריך להעיר אותנו. למה אנו ישנים? כי קול דודי דופק שווה בגמטריה עפר. אז היכן אנחנו – בעפר. אז, נפלא שאנחנו בעפר, כי כתוב יונפשי כעפר לכל תהיה. כך כתוב בתפילה. ונשאלת השאלה. עפר זה טוב או להפך.

אם עפר זה רע – נחש עפר לחמו, אז למה אומרים לנו – ונפשי כעפר לכל תהיה, ואם עפר זה טוב, אז למה נותנים לנחש את העפר ואומרים 'נחש עפר לחמו' זה טוב או זה רע.

מה זה אומר יונפשי כעפר לכל תהיה' כשלוקחים את העפר ועפר זה שפלות, אז.. זה טוב? למה? מה קורה לעפר שהוא בשפלות? מה רוצים ללמדנו מכאן. מה יוצא מהעפר? מהעפר יוצא הכל – פטרוזיליה, נענע, תפוח-אדמה, עץ, אנחנו יצאנו מן העפר. הכל יוצא מהעפר. אם הכל יוצא מהעפר. לקחו את הדבר הכי טוב ונתנו לנחש 'נחש עפר לחמו' מה הולך כאן? ונענה, מתי יוצא מהעפר דברים? בקשר לעפר צריך להיות אכפתיות (משקים אותו וכו'), כשיש אכפתיות אז משקים.. זורעים.. מטפלים וכו'. ונשאל: האדמה עושה משהו כדי שמישהו יצא ממנה? לא! דבר אחד היא עושה : את רצון בוראה. מה רצון בוראה? : תהיי עפר. את מה שצומח מתוך העפר, זה העפר מצמיח? לא.

העפר

מי מצמיח? הקדוש ברוך הוא. העפר פסיבי לחלוטין. זה לא העפר עושה. העפר הוא רק כלי. זה הכל. כלי שמצמיח הכל. למרות שלעפר עושים הכל. יורקים עליו, עושים צרכים עליו, דורכים עליו, מבזים אותו. עפר זה הדבר הכי נמוך בעולם. אך, הדבר הכי נמוך הזה שנמצא, ממנו, צומח הכל.

אומרת התורה הקדושה – יונפשי כעפר לכל תהיה.

אנו צריכים להבין את היחס שצריך להיות לנו לעפר וזה צריך להיות היחס לנשמה שלנו, משמע – ממנו הכל יצמח. בתנאי אחד – שנהיה מבוטלים כמו האדמה. כמו שהאדמה יודעת שזה לא היא, זה פשוט כח שהקב"ה נתן לה. הכל צומח ממנה. אנו צריכים להיות בדיוק באותה הנקודה. אם נהיה באותה הנקודה. קורה דבר מדהים.

ונפשי כעפר
לכל תהיה

נחש עפר לחמו' – כלומר, הוא נמצא בכל מקום בעפר – אם נהיה בבחינת ונפשי כעפר לכל תהיה הוא לא יוכל לעשות לנו שום דבר.

ונבין את הסוד האדיר שיש כאן. חייבים להבין.

אנו נהיה במקום החיות של הנחש – אם נהיה שם בבחינת אדם, אומר הכתוב – הוא ישובך ראש ואתה תשופני עקב, כי מה יש לנו כאן – אדם ונחש.

אך אם אנו מביאים עצמנו למקום שנקרא 'ונפשי כעפר לכל תהיה' – אנו מגיעים למקום שאנו כמו עפר – ושם בעפר – כשאנו שמים עצמנו כעפר – הוא לא יכל לעשות לנו כלום. ברגע שאנו מבוטלים אנו לא שם למעשה. וחייב להבין.

לבטל עצמנו באמת = לא מזיז לנו מה חושבים עלינו, רק דבר אחד חשוב – להיות מצוות. לא צריך לעשות עכשיו את ריקוד היחסים החברתיים שכולנו מכירים. זה לא מעניין כלל. אנו לא צריכים להתלבש בצורה מסוימת כדי שיספרו אותנו. לדבר בצורה מסוימת כדי שיחשיבו אותנו. לא צריך להתאמץ מבחינה חברתית – זה לא מעניין אותנו. מעניין רק דבר אחד – להיות אמיתיים.

אנו לא פוחדים מאף אחד – כי אנו פוחדים מהקב"ה.

פוחדים מהקב"ה הכוונה – יראת הרוממות. כבודו מלא מעולם.

זה המציע לי את העבודה, זה הוא? שמציע לי את העבודה? לא. – מי שמציע זה הקב"ה. נקודה. לכן, זה שנמצא כרגע מולנו, בובה על חוט. כשאנו רוצים ללכת לראיון עבודה, המהות שלנו בראיון זה לא מהות אופקית – אני מול המראיין. המהות היא מהות אנכית – אני מול הקב"ה.

כשאנו נמצאים עכשיו בדיבור האחד עם השני אנו מבינים שמי שמדבר מולנו זה השני, אך, למעשה כל העבודה שלנו זה כלפי שמייה. הוא שליח.

ואומר דוד המלך על המקלל שקילל אותו – שמעי בן גרא – 'השם אמר לו קלל' (שמואל ב טז) ויאמר המלך, מה-לי ולכם בני צרויה; כה יקלל, כי יהוה אמר לו קלל את-דויד, ומי יאמר, מדוע עשית כן.

רק להיות
אמיתיים עם
עצמנו

דוד המלך

דוד המלך קורא את המפה כלפי מעלה ולא כלפי המציאות שנמצאת כרגע מולו. חייבים להגיב. ומגיבים למציאות. אך, אם מגיבים למציאות כשמבינים שמדברים אלינו מלמעלה זה שונה לחלוטין אם אנו מגיבים כאשר אנו חושבים שהמציאות הזו עושה לנו משהו. שני דברים שונים לחלוטין.

הסוד לנטרול הנ-ח-ש הוא ונפשי כעפר לכל תהיה.

ונבין עוד דבר שאנו עושים בברית מילה. בברית מילה אנו לוקחים את העורלה וזורקים אותה לעפר. אומר הזוהר הקדוש (פרשת תזריע דף מא עמוד א).

להווא ערלה מתקני מאנא חדא בעפרא, לאשראה ההוא ערלה בגויה, ברזא דכתיב (ישעיה סה כה) ונחש עפר לחמו, (בראשית ג יד) ועפר תאכל כל ימי חיך, מכאן דלא אצטריך לאנהגא קלנא בהווא אתר, אף על גב דמעברי ליה מקמי האי ברית'.

ונסביר:

להווא ערלה מתקני מאנא חדא בעפרא – לעורלה הזו מתקנים, מכינים כלי אחד שיש בו עפר

ברזא דכתיב – בסודות שכתוב,

ונחש עפר לחמו, ועפר תאכל כל ימי חיך. מכאן – דלא אצטריך לאנהגא קלנא בהווא אתר. אומר הזוהר – מכאן, שאנו לא

צריכים לנהוג קלון וביזיון בסטרא אחרא. אף על גב דמעברי ליה מקמי האי ברית – למרות שמעבירים אותו מברית המילה.

כלומר אומר הזוהר הקדוש – למה נותנים עכשיו את העורלה ושמים אותה בעפר?

אנו נותנים בזה חיות לסטרא אחרא.

הכהן הגדול ביום שהוא, היום הכי חזק לעם ישראל, שבו אין שליטה לסטרא אחרא – הכהן הגדול הוא מחליט מה יהיה המקום לסטרא אחרא.

בכח הקדושה – אנו תוחמים לסטרא אחרא מקום.

ולמה? כי צריך אותה. כי בלעדיה אין בחירה.

בחירה – בגמטריה – קליפה = 225

הסוד
לנטרול ה-
נ-ח-ש

תוזמים
לסטרא
אחרא את
מקומו דרך
מים
אזורים
והעורלה

אם הקליפה לא נמצאת אין בחירה. מכאן
אנו חייבים את הקליפה שבענייננו זה הנ-
ח-ש.

אנו חייבים את הנ-ח-ש אבל אנו תוחמים
אותו.

ב'מים אחרונים' ובעורלה של הברית – אנו
נותנים לו – "כדי חיותו" זה הסוד. אנו
מצליחים לעצמם את הסטרא אחרא, את
הנ-ח-ש למקום שהם נמצאים אך לא
יכולים להזיק.

כמה זה חשוב ליטול מים אחרונים, ולאמר
'מים אחרונים חובה'.

ממשיך הזוהר הקדוש מה זה אומר "כדי
חיותו" – אנו היהודים תוחמים את הסטרא
אחרא.

זה כל העניין ביום הכיפורים הקדוש.
לדוגמא, שנבין את הכוונה – אנו עכשיו יש
לנו את כל הכח – את כל כוחות החבלה
חס ושלום שבא כנגד ישראל – ואנחנו
עכשיו מצמצמים אותו לתוך קופסת
גפרורים ואומרים לו – שמע.. זה מקומך.
תהיה, אבל, זה המקום שלך. זה הכל.
כח אדיר. שאפשר לקיימו רק בצורה אחת
– בקדושה.

קדושה וביטול

ובשביל להיות בקדושה – חייב להיות
בביטול.

כשאנו הגברים נכנסים למקווה, מה הוא
עושה לנו – אנו מתבטלים. אנו נכנסים.
מתקפלים כמו תינוק. יש מעלינו מים. זה
לא מקום החיות שלנו. זה מים. אנו לא
יכולים לחיות שם.

שם – אנו נמצאים 'כדי חיותנו'. אנו
מתבטלים לגמרי – ברגע שאנו מבוטלים
לגמרי יש לנו את כל הכח לתחום לס'א
את המקום.
זה נכון לגבר וזה נכון לאישה.

מסבירים חכמים דבר מזעזע
(שמות כי תשא א-ד)

באים הערב רב לאהרון ואומרים לו ק'ום
עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כי זה
משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים, לא
ידענו מה היה לו". (שמות לב א)

ויאמר אלהים אהרן: פ'קו נ'מי ה'הב אשר
ב'אזני נ'שיכם ב'ניכם וב'נתיכם ו'הביאו אלי(ב)
ויתפ'קו כל העם את נ'מי ה'הב אשר
ב'אזניהם ו'ביאו אל אהרן(ג)

אם אהרן הכהן
לא היה לוקח
מידם אלא
מהעפר – לא
היה חטא העגל

ויקח מידם ויצר אתו בחרט ויעשהו עגל
מסכה ויאמרו אלה אלהינו ישראל אשר
העלנו מארץ מצרים(ד)

אומרים חכמים: למה כתוב 'ויקח מידם'?
זה חשוב לנו שהוא בא ולקח את כל
התכשיטים מהידיים שלהם?

כן. אם העם היה מביא ומניח על האדמה
ואהרן היה מגיע אח'ב ולוקח מן האדמה –
לא היה יוצא העגל. מזעזע.
בגלל שאהרן לקח מידם ולא הניחו בעפר –
מי שקיבל את כל הכח זה הנ-ח-ש.

מכאן יוצא שאנו אומרים בתפילה ונפשי
כעפר לכל תהיה – אנו מקבלים מיד מן
מכסה של הגנה נגד הנ-ח-ש.

כי, נקודת העפר זו נקודה שהנ-ח-ש לא
יכל עליו. זו נקודה שהוא חי בה. אם אנו
עושים עצמנו עפר הוא לא יכל עלינו.
כל מי שלא רוצה ליפול ביצר (והיצר זה
רק עניין של הנ-ח-ש), לא בכעס, לא
בתאוות.

מה התשובה : ונפשי כעפר לכל תהיה.
נפשי כעפר לכל תהיה לא אומר ש – אני
לא שווה כלום.. או, אני לא יכל לעשות
כלום..

זה אומר – אני צינור. כלום לא יוצא ממני.
אני כמו האדמה.

קבלנו סטירת לחי, נגיב?

למה? האדמה מגיבה.. ?

יורקים עליה. היא מגיבה?

אז אם יורקים עלינו, למה אנו מגיבים?
למה אנו נכנסים לבית כנסת ורואים מישהו
יושב בכסא שישבנו אתמול – אנו כבר
חושבים שהכסא שלנו נחרדים. לכו שבו
במקום אחר. פשוט.

למה אנו כל הזמן צריכים שיספרו אותנו?
בשביל מה? כי זה שסופרים אותנו, נותן
לנו ביטחון.. אבל לא סופרים את האדמה
והכל צומח משם.

ברגע שאנו מבינים את הנקודה שככל
שנרצה שיכירו אותנו ויראו אך אנו שונים
ואך אנו ואך אנו – מיד לידנו יגדל נחש.

אם אנו במעב שאנו צינורות, היום הקבי'ה
שם אותי פה, ככה, ללא כל מה שאני
אוהב ורוצה – יש סיבה. כי היום אני צריך
להיות בלי זה.

ונפשי כעפר
לכל תהיה

אני צינור

האדמה איננה
מגיבה, רק
מגיבה

אנו מודלים
נזיש לידנו

דווקא במקום הזה. אנו יכולים להיות צינור לבריאה. צינור לצומח. צינור לאנשים הנמצאים סביבנו. צינור לאנשים שאנו כלל לא מכירים. זה אין סוף..
מתי נראה את הדברים הללו? שנהיה בבחינת ונפשי כעפר לכל תהיה, ואז אין את הנחש. כי התבטלנו.

הוא מסתובב ומחפש מזון. נחש עפר לחמו – כל מה שהוא אוכל יש לו טעם של עפר. טעם = סיבה.
כל מה שהוא אוכל יש לו את הסיבה של העפר.

למה העונש? הסיבה היא העפר. מאחר והכל מתחיל מהדומם, עולה לצומח, עולה לחי, עולה למדבר – יהודי. הכל מתחיל מהדומם. הכל מתחיל מלמטה. ואנו צריכים להבין שנקודת הבחירה חייבת להתחיל במקום הכי נמוך.

כל מה שהוא אוכל יהיה לו סיבה של עפר, בגלל שהתקון מתחיל במקום הכי נמוך שנקרא עפר. לכן, מהיכן נוצרנו? מעפר.

אם נוצרנו מעפר, כבר במקום הזה יהיה את הקטרוג. כבר במקום הזה תהיה המכשלה.

הרבה לפני, בנקודת היצירה, תהיה הנפילה, כבר שם הוא יחכה לכולנו בצאתנו מהרחם – שם נקודת ההתחלה כאן בעולם. ה-ת-ם – וכשנעלה 1 למעלה בכל אות ש-ט-ן (ריש לשון. חת לטת. מם נקבל: ש-ט-ן) בפתח הרחם הוא מחכה – לפתח חטאת רובץ.

הבלבול הכי גדול הקיים בעולם, בדיוק במקום הזה, במקום בו הגבר והאישה צריכים ליצור את החיים הבאים, אזי, מה קורה, שם במקום הזה – עוד קודם יציאת הולד – הוא מחכה.

שם – הנפילות הכי גדולות בעולמנו – התאווה הידועה – לכן שם הוא מחכה

אז, אם אהרן הכהן היה לוקח את הזהב מהעפר – לא היה קורה שום דבר.

הכל מתחיל מלמטה

לפתח חטאת רובץ, שם הוא מוזכר לנו, בפתח

התאווה הידועה הפגם הנוראי של בזבז השפע עוון מז"ל

נלך לעוד מקום בפרשת נשא – אישה סוטה
וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיָּמִים קִדְּשִׁים בְּכָלִי תָרַשׁ וּמִן הָעֵפֶר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקִרְקַע הַמִּשְׁכָּן יָקַח הַכֹּהֵן וְנָתַן אֶל הַיָּמִים (במדבר ה יז).

חייב להיות ערוב זמן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן. כל עניין אישה סוטה זה עניין של חוה. זה עניין של נחש. אז, יהיה קשר לעפר שנמצא למטה. למה? כי שם הנ-ח-ש נמצא.

וכל המציאות של אישה סוטה – זה כל המציאות של 'אני עכשיו מחליטה' 'אני ואתה נחליט'. נכון שהקב"ה אמר לנו כך וכך ואנחנו כבר מחליטים שאולי אפשר ללכת לכך וכך אחרים. אין כאן ונפשי כעפר לכל תהיה, ואם אין זאת, יש 'קול דודי דופק', ואם יש 'קול דודי דופק' – ואנו לא שומעים – התוצאה ידועה.

נתקדם,

אדם ראשון נוצר מעפר (בראשית ב ז)
וַיֵּצֵר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֶר מִן הָאֲדָמָה וַיִּפֹּחַ בְּאַפִּיו נְשָׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה.

למה לא רשום ויצר אלקים את האדם ויפח באפו.. (ללא העפר)

מאחר וחייבת להיות נקודה שנקראת עפר. והעפר שהוא יצר אותו זה האדמה, והאדמה היא מקודש קודשים (שישים רבוא עם הכולל בגמטריה קודש קודשים (870). אנו יודעים שהכח הבסיסי שלנו זה קודש קודשים. עכשיו נבין למה מזכירים כאן את המילה עפר.

וזאת כי אם הוא עכשיו יצר את האדם עפר מן האדמה, הוא נתן לו את הקוד שבעזרתו אנו יכולים להעליח בעולם.

נחיה עפר – כי נוצרנו עפר מהאדמה. במהות של להבין בנפש שלנו שאנו צריכים להיות במהות של עפר.

עפר זה דבר נמוך, זה דכאון, זה לא לזוז. אך עפר זה ביטול. דבר והיפוכו. נ-ח-ש = משיח.

נקודת העפר, מה טוב בה – ונפשי כעפר לכל תהיה. כשאנו בנקודת הצינור, בנקודת הביטול – אנו מתחילים לעוף למעלה.

ואם אין – ונפשי כעפר לכל תהיה, אז יש – קול דודי דופק עפר בית המקדש

עפר בית המקדש

שישים רבוא עם הכולל = קודש קודשים 870 =

מהמקום שהוא יצר אותו, איתו האדם מנצח והוא אותו מקום משיכו של הנזחש

עפר – זה מול זה.

כשאנו בנקודת
הצינור אנו
מתווכים לעוף
למעלה

הנ-זש מניע
לאישה

למי מגיע הנ-ח-ש ? דברנו רבות, לאישה.
כי האישה היא כלי.

אך עכשיו נלמד עוד דבר.

אם אמרנו שהזכר הוא בחינת עפר - הנח-ש
לא יכל לבוא אליו כי הוא בביטול. משמע,
האדם הוא זה שנמצא עכשיו בנקודת
הביטול.

אבל, ישנה שם עוד בריאה - האישה.

והאישה לא נעשתה מעפר

וַיִּפֹּל יְהוָה אֱלֹהִים תְּרִדְמָה עַל הָאָדָם וַיִּשָּׁן
וַיִּקַּח אֶחָת מִצִּלְעֹתָיו וַיִּסְגֹּר בָּשָׂר
תַּחְתָּנָה. (בראשית ב כא). האישה לא נעשתה
מעפר, היא נעשתה מבשר ודם.

ופה מהמקום הזה אנו נתחיל לקשר את כל
אותיות הקודש שבדפים האחרונים לראש
השנה.

אדם - עשוי מעפר. אין מציאות שהנחש
יבוא אליו.

האישה - עשויה מבשר ודם. אין לה בדם
את נקודת העפר.

אך נראה דבר מדהים, אין לאישה בדמה
את המציאות שנקראת עפר, אך כמו שאנו
יודעים, האישה היא המלכות. והזוהר
הקדוש מלמד אותנו על המלכות 'לית לה
מגרמה כלום' - אין לה מעצמה כלום. כל
מה שיש בה היא מקבלת מאדם, כי היא
הכלי והוא האור.
אז.. רגע.. אין לה מעצמה כלום, זה לא
ביטול?!

מהות האישה - לית לה מגרמה כלום

בנית האישה - מבשר ודם

כשאנו מדברים על מהות - אנו מדברים
על התכונה של האישה 'לית לה מגרמה
כלום'. אנו לא מדברים כרגע על כח נפש.
אנו מדברים כרגע על המהות של האישה
כאישה, זה שהיא כלי. זה לא אומר שהיא
לא יכולה להשפיע שפע, כי מסבירים
חכמים:

ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה -
מורידה את החסד שלה כלפי מטה

למקומות הכי קשים. היא מהות של כלי -
מקבלת אבל על מנת להשפיע.

אך, בנייתה, החומר ממנו נבנתה - בשר
ודם.

האישה לא
נמצאה מזה עפר,
אך מהותה
כמהות העפר
- לית לה
מגרמה כלום

היא כלי.
אך
היא משפיעה
בבחינת גידול
הנשמות
עליופקדו
בירה

הקב"ה אומן גדול, יכל לא להרדים את
האדם, ללכת שוב לעפר בית המקדש,
לבנות ממנו אישה, להפיח בזה רוח חיים
ולחביאה לאדם.

למה הוא עושה אותה בשר ודם, ומהאדם.

תשובה : ברגע שהאדם נברא, אין מציאות

שהאישה היא לא חלק ממנו. היא חלק

ממנו, ולמעשה כשהיא נפרדת ממנו יש

תחליף שנקרא געגוע. כלומר, המציאות

ההתחלתית הראשונה זה זכר ונקבה יחד,

אחר כך יש את הנסירה (הזכרנו מעט - זהו

מושג בקבלה שנקרא על הפרדת האישה

מהאדם, נרחיבו בהמשך מעט יותר), ומכאן,

יצר את האישה כגורם נפרד מהאדם.

למה? לפני שהם היו גוף אחד, הם נבראו

אחור באחור. האישה לצד אחד, האיש לצד

שני. ברגע שיש מציאות של אחור באחור,

אין מציאות של ביחד.. זה כאילו אחד,

אבל אי אפשר להיות ביחד.

אני לא יכל להיות ביחד עם הגב שלי. אין

מציאות כזו. כדי שאעבור למציאות של

ביחד, בשפת הקבלה - זיווג, צריך להיות

מציאות של נסירה ואז הפיכה של פנים

בפנים ואז אפשר להגיע לזיווג. מהלך.

ואז, 'זיביאה אל האדם' - המציאות

שעכשיו האדם רואה את האישה זו מציאות

של אחרי הנסירה.

מציאות האישה כייחודית זה לאחר נסירתה

ואז אנו מבינים שהיא יצאה ממנו. ברגע

שיצאה ממנו, מהותה בשר ודם, שלא כמו

האדם שהיה עפר מן האדמה. אך, במקור

כשקב"ה בראם - זכר ונקבה בראם - שניהם

מעפר, לכן גם חוזרים לעפר בסופו של

דבר.

אם כך, וזה מהות האישה - הנ-ח-ש ילך

למקום הכי קל.

אם אנו בבחינת נ-ח-ש אי אפשר לגעת

בנו, אך אם אנו בבחינת בשר ודם - כן

אפשר לגעת בנו.

האישה, בעצם היותה נפרדת מהאדם, יש

בה יותר בשר ודם ממנו. אם לא הייתה

הנסירה וההוצאה ממנו בשר ודם, לא היה

את הייחודיות של האישה.

אזכור באזכור
נבראו - גב
אל גב
וכך אין אפשר
ליצור זיווג.
ביזוד אך
לזווד.

נסירה
ואז
הפיכתם
פנים בפנים

שאלה
מהקהל

מתי כל זה קורה. בראש השנה.

או כמו שאומרים לנו חכמים – באותו היום נברא ובאותו היום נענש. ז"א שאנו רואים שהכל קרה ביום ראש השנה, ביום א' בתשרי. מה אנו עושים באותו היום. זה היום שאנו מבינים שאנו בבעיה, זה היום שבו הנ-ח-ש הרים את ראשו כלפי מעלה לאישה, ואז האישה, הלכה לאדם ושניהם נפלז – ואנו כולנו מתקנים. ועכשיו אנו נמצאים ביום הזה – ראש השנה.

2 דברים עיקריים קורים ביום הזה :

1. המלכת המלך (הזכרנו).

שאלה: למה צריך המלכת המלך ביום ראש השנה, הקב"ה לא מולך כל יום? הרי הוא מלך מלכי המלכים בכל יום. תשובה: כי מה שהחלטנו ביום ראש השנה (כשחטאנו בבראשית) – "אנא אמלוך". אני אחליט. אתה השם אמרת כך וכך, יש קליפה, יש בחירה, ואני מחליט החלטה. אני אוכל מעץ הדעת. בניגוד לציווי הקב"ה.

זה נקרא – "אנא אמלוך", אני לוקח את החוק לידיים, אני שולט.

אם זה נקרא אני שולט. ביום ראש השנה אנו אומרים "מלכויות ושופרות והמלך הקדוש", בתפילות, כל הזמן, חוזרים על נקודת המלך. ברגע שאנו ממליכים את הקב"ה עלינו, אנו מרגישים שאנו מתחתיו.

2. עוברים את התהליך שעבר האדם

הראשון מיום ראש השנה ועד שמחת תורה. ביום ראש השנה אנו עוברים נסירה, של האישה מהאיש. מפרידים אותם. כל אחד נמצא במקום אחר.

לשם מה? לשם חיבור.

במשך עשרת ימי תשובה – כל יום יש חלק רוחני, אחד מתוך עשר ספירות של הנקבה, ואז מהלך, בשלושת הימים שלפני סוכות. ותהליך שקורה בסוכות, עד שמגיע ערב יום שמיני עצרת שבו יש את הזיווג – החיבור. בין הזכר לנקבה. בנקודה הזו יש שמחה ענקית. זה, בגדול, התהליך. כשמנסרים את האישה, היא אצל הקב"ה ולאחר מכן, מביאים אותה אל האדם.

המלכת המלך
ותהליך מאוחר
לפנים

ישנו מושג בקבלה שנקרא 'הגדלת הנוקבא' – יש צורך להגדילה (וכמובן אנו מסבירים במילים מאוד פשוטות, כי זו תורה ענקית שנמצאת אצל האר"י הקדוש ובסידורי הרש"ש והרמח"ל זיע"א).

צריכים להגדיל את הנקבה בכדי שתגיע למצב שתהיה במלא קומתה ותוכל להגיע אל האדם. היא מגיעה לזכר. וצריכים להגדילה. באיזה כח מגדילים אותה? להגדיל זה כח – פעולה של גבורה – כח של דין.

כל מהות הגבורה. כל פנימיות הגבורה זה חסד.

גבורה = 216

חסד = 72

3 פעמים חסד = גבורה

($216=3*72$). שורש הגבורה הוא חסד.

לדוגמא, אם נקח את בתנו לרופא שיניים והיא תבכה, זוהי ועוד פעולות של גבורה כדי שבסוף יהיה חסד.

מה שקורה לנו זה שאנו רואים את הגבורה ולא רואים מה יש מאחוריה. אם נראה מה יש בפנים נסתכל על הדברים בצורה אחרת.

כשנחפוך 216 לאותיות, נקבל ר-י-ו

ר"ו = כוונות הרי"ו

נוקבא – האישה שהופרדה מהאיש. האיש ישן.

י'פל' – הקב"ה מרדימו, מנסרה, ומה קורה עכשיו לנוקבא – היא קטנה, וצריך להגדילה. בכדי להגדילה צריך מהות של גבורה. היא חייבת גבורה. חייבת כח של גבורה. חייבת כח של דין.

היכן נקבל את הדבר הזה – כל הכח בראש השנה הוא בפה שלנו. או בתפילה או בשופר. ובשני המקומות הללו יש את נקודות הבל-קול ודיבור.

בשופר – יש את נקודת הקול (כפי שהרחבנו, אין כאן אותיות ודיבור, יש קול). שורש הקול, הבל. כי התוקע צריך לקחת את האויר, ואז להוציא החוצה.

הגדלת
הנוקבא נעשה
בכוח הגבורה
הבנויה מן
פעמים וזכר

הנוקבא חייבת
כוונות של
גבורה בשביל
לגדול ואותם
מביאים
בעזרת כוונות
הר"ו

הקולות יוצאים
רק בעזרת
השופר

כוונות הרי"ו

ב'ברוך' אנו כורעים. בתפילה אנו נמצאים במצב של התכופפות. כריעה. משהו כמו 10 דקות.

ב'אתה' – מורידים את הראש עוד קצת
בי-ה-ו-ה – מרימים את הראש באות י
(אומרים א, כי זו א של אדנות א-ד-נ-י)
ובהמשך האותיות עולים ומתיישרים.
(בברוך כורעים ובהויה זוקפים, אך הכריעה והזקיפה היא בשני חלקים.
ברוך – הורדתי את עצמי. אתה – מורידים ראש. הויה – זוקפים בשלבים) – כל זה בברוך אתה.

ב- 'ברוך' – שלש כוונות רי"ו

רי"ו ראשון

מכוונים 3 פעמים שם ע"ב

יוד-הי-ויו-הי = 72

יוד-הי-ויו-הי = 72

יוד-הי-ויו-הי = 72

ראינו בעינינו גבורה שבאה מ3 פעמים שם ע"ב.

עד כאן רי"ו ראשון.

יש להבין מה קורה.
בברוך, למה אנו מתכופפים? – כדי להרים את מי שנמצא למטה. מי נמצא למטה? הנוקבא נמצאת למטה. זו הסיבה שאנו מתכופפים – זו כפיפה ראשונה.
באתה, כבר מתכופפים עוד יותר. אנו כבר ממש מתקרבים אליה, כי אנחנו כבר ממש מורידים את הראש.
בי-ה-ו-ה, יש לנו את הכח להרים אותה למעלה.

זו סיבת הכריעות.
יורדים ועולים 4 פעמים בתפילת עמידה.
(ההסבר הזה הוא כללי לכל תפילת עמידה).
4 כריעות, 2 בברכת 'מגן אברהם' ו2 ב'מודים'.

מוציא קולות מתוך פיו.
האדם לא יכל להוציא קולות מתוך פיו, בשביל זה צריך כלי. השופר.
השופר מתחבר להבל שלנו ויכל לתת לנו עכשיו את כח הקול. כשבעל התוקע תוקע ואומר את ברכת 'לשמע קול שופר' – 13 מילים בברכה – י"ג מידות דרחמים = אהבה כפי שהזכרנו = אחד = 13.
דייקא 13 תיבות בברכה הזו.
כשהוא אומר את הברכה הוא נמצא בדיבור. לוקח אויר, מוציאו לשופר ונמצא בהבל, ואז הוא מכניס את הקול.
זה המצב שהוא נמצא = דיבור הבל קול.

אך ניתן לנוקבא את ההגדלה? אך ניתן את הכח הזה של הרי"ו.
בתפילת העמידה ב'ברוך אתה' – במקום הזה מכוונים את כוונות הרי"ו, כי במקום הזה בעמידה (גם ביום חול רגיל) אנו מגדלים את הנוקבא כי היא זאת שצריכה את הכח. אמרנו שהנ-ח-ש מחפשה ובכדי שהוא לא יגיע אליה צריך כל הזמן להגדיל אותה – לתת לה כח של גבורה.
מה זה כח של גבורה? 3 חסדים.
אך? בדעת שלנו, זה נקרא לכוון. בדעת שלנו.

מאחר ויום ראש השנה, זה היום בו היא נפלה והוא נפל, זה היום שנתחיל לעשות את הדברים שנותנים כח.
כל סיפורנו הוא בחטא עץ הדעת. וכל הכח שנותנים חזרה, כוונות, גם הוא יהיה כמובן, בדעת.
לא צריך לעשות שום מעשים, צריך לעבוד על הדעת. וכשנעשה עבודה בדעת, משהו יקרה בחיים שלנו בנוגע לכלי. בנוגע לנוקבא. בנוגע לקטע הזה שאנו כל הזמן מנסים להכניס אור לחיים שלנו וזה לא הולך.
זה לא הולך, כי הנ-ח-ש מחכה כל הזמן בכלי.

בואו ונפטר ממנו. אך? נחזק את הנוק. נחזק את הכלי. אך? כוונות הרי"ו.
נסביר כוונות הרי"ו בצורה פשוטה (ניתן להיכנס לסידורים ולראות)

לא מצליחים להכניס את האור כי הנז-ש מוזכר כל הזמן בכלי – וכדי שילך צריך לעבוד בדעת

מרימים את השכינה מעל, מרימים את כל מי שלמטה

אנו אומרים בתפילה א-ד-נ-י ורואים
בסידור כתוב י-ה-ו-ה. ובכל קריאה אנו
מרימים אות אחת מאותיות שם אד-נ-י
שהוא השם בספירת המלכות. הוא הכלי -
אל השם הגבוה י-ה-ו-ה. וכך זה נראה -
1. כפיפה ראשונה ב'מגן אברהם' -
מרימים את ה-א' (אד-נ-י) ל י' (יה-
וה)

ומקבלים - יא

2. כפיפה שניה ב'מגן אברהם -

מרימים את ה-ד' , ל - ה'

ומקבלים - יאהד

3. כפיפה שלישית ב'מודים' - מרימים

את ה-נ' , ל - ו'

ומקבלים - יאהדונ

4. כפיפה רביעית ב'מודים' - מרימים

את ה-י' , ל - ה'

ומקבלים -

י-א-ה-ד-ו-נ-ה-י

וכך מקבלים ייחוד של הויה ואדנות. השם
הגבוה עם השם של הכלי. יחוד קודש בריך
הוא ושכינתא.

רי"ז שני

מכוונים 3 פעמים אחוריים דשם י-ה-ו-ה

י-יה-יהו-יהו-ה = 72

י-יה-יהו-יהו-ה = 72

י-יה-יהו-יהו-ה = 72

ראינו בעינינו גבורה שבאה מ 3 פעמים שם
זה.

עד כאן רי"ז שני.

כלומר : ברי"ז הראשון מקבלת הנוקבא

גבורה מספר 1

ברי"ז השני מקבלת הנוקבא גבורה מספר 2

וכל זה היה ב - 'ברוך'.

ב'אתה' - שתי כוונות רי"ז

מגיעים לגבורה מספר 3

רי"ז שלישי

מכוונים כ"ב אותיות התורה, כשכל אות

כלולה ב10, כי זה קומה שלמה

אאאאאאאאאא

בבבבבבבבבב

גגגגגגגגגג

דדדדדדדדדד

ההההההההההה

ווווווווו

זזזזזזזזזז

חחחחחחחחחח

טטטטטטטטטט

ייויויויויו

ככככככככככ

לללללללללל

ממממממממממ

ננננננננננ

סססססססססס

עעעעעעעעעע

פפפפפפפפפפ

צצצצצצצצצצ

קקקקקקקקקק

רררררררררר

שששששששששש

תתתתתתתתתת

מתוך ה 220 אותיות הללו מורידים 4

אותיות : ג - י - כ - ק (אותיות חיכיות

גרוניות).

האותיות החיכיות הללו, נקראות אותיות

החסד ולא קוראים את אותיות החסד,

מורידים אותן. 4-220=216 וזה הרי"ז

השלישי

רי"ז רביעי

ברי"ז הרביעי אנו נכנסים למקום קשה

הנקרא מנצפך.

סןץףך - אותיות מסיימות.

לוקחים את ה - ם ו - ן ושמים אותם בצד

מאחר והן כבר הומתקו.

נשאר לנו ץ - ף - ך , בגמטריה = 190

צ+פ+ר=190 , ובכדי להגיע לרי"ז, ל - 216,

יש לנו חוסר של 26 ולכן מוסיפים את שם

י-ה-ו-ה.

ץ ף ך + י-ה-ו-ה

כל זה אנו מעבירים בדעתנו. אותיות

וצרופים ושמות. את כל אלה אנו מכניסים

לתוך הדעת שלנו, וברגע הזה, אנו לוקחים

ע"י המחשבה של מה שעשינו את כח

הגבורה שיכל להיות דין קשה וגורמים -

לתוצאה של חסדים.

וזה כל עניין ראש השנה

הכל זה עניין של למתק - להפוך את הדין

לרחמים.

ישנם 5

מוצאות הפה

שבהם

מוזולקים

האותיות

אהוזה-גרוניות

ג'יכק-זיכיות

ד'טלנת-

לשונות

א'שסרצ-שונות

ב'ומפ-שפניות

הכל בראשון,

הכל בדעתנו

ביתק

ולא בוכים

בראש השנה

ניסיונות רבים
היו לזכמים,
זלמור מהם
לקבל הכל
באהבה
ובשמחה
ולחבין שהכל
זה רצון השם
יתברך

לכן אסור בראש השנה לבכות.
אם באמצע התפילה בכינו, זמן זה של
הבכי, הוא הזמן שדנים אותנו.
אך ביום ראש השנה זה לא היום בו אנו
מתפללי בעפר ובזכים. זה יום בו אנו
לובשים בגדי חג. עד כדי כך שאסור
ללבוש ביום זה קיטל לבן, מאחר והוא רמז
לתכריך. ולכן לובשים אותו ביום
הכיפורים.
מה כן נלבש, כמו בהסברים של רבי סימון,
נלבש בגדי חג ונגיע לבית כנסת, ונשיר,
ותקיעת השופר תשלח אותנו לאכל סימנים
וסעודה של בן מלך. בשמחה ובטוב לבב.
בימים שמחים חוגגים, כי כך אנו ממתקים.
וביום זה אסור בשום פנים ואופן לבעס.
אם נכנס לסיפורי חכמים, נשמע אך בימים
הללו הכל נהרס להם – ואין לבעס. אף
אחד על אף אחד.
אין כעס ביום הזה – זה יום של המתקה.

הרי"ז החמישי

10 פעמים שם א-ה-י-ה $21 \times 10 = 210$

ונוסיף: ו' אותיות המילוי של שם ע"ב

יוד-הי-ויו-הי – 6

$210 + 6 = 216$ ריו חמישי

והנוקבא מקבלת את ההעלאה שלה.

לקראת סיום,

נגיע לסוד גדול.

אנו צריכים להבין את הנקודה, אנו נמצאים
בראש השנה. מלמדים אותנו לחשוב.
אומרים לנו את הדבר הבא – דין, הוא
מצב קשה ואף אחד לא רוצה בו, אך אם
נזכור שדין בא מגבורה, וגבורה זה 3
פעמים חסד. אז, אנו נוכל להפוך את
המציאות שנמצאת ממול. אך? באותיות,
שרצות בראש, בדעת.

ונשאלה במקום שאלה, שנאמר את תשובת
רבי: כשתסתכלי על הילדה שלך או על
עצמן ותגידי לה שהיא עצלנית, תקבלי
ילדה עצלנית. אנו חושבים שהילדה
עצלנית ואז אנו חושבים עליה כך. לא.
בכלל לא. בגלל שבעולם הזה אין שום
דבר חוץ ממך ומהדעת שלך. אז כרגע את
מבינה שאם את רואה את הילדה שלך
עצלנית, את יצרת אותה. אך? – יש ללמוד.

מה שנמצא מולך זה מה שאת יצרת – מה
את צריכה לעשות? להפוך את זה.
אך את הופכת את זה? אני מלמד אותך! אך
הופכים דין קשה? מה שאני כאן מלמד
אותך.
זה מה שעושים המקובלים. למה הם
עובדים בצורה כזו. הם הופכים דין קשה
לחסד, על ידי מחשבה.
כי הדבר הכי חזק שיש ליהודי העולם (לא
רק ליהודי, אך בעיקר לו) – זה מחשבה. זה
כח של מחשבה.
אם כל המציאות היא מציאות הפוכה. את
צריכה ללמוד אך להפוך את המציאות.
"למען תשכילו" – יעקב אבינו, משכל את
ידיו (פרשת ויחי).
ובפרשת בראשית-משכל את ידיו על
ראשיהם של אפרים ומנשה. יעקב הוא כבד
ראיה, אך הוא רואה לעתיד לבוא מה הולך
להיות, הוא אינו מסתכל על מה שממולו
ולכן הוא 'משכיל' לשכל את ידיו מעל
ראשיהם. זוהי נקודת השכל, מלשון לשכל,
שמלמדת אותנו להפוך את כל מה שאנו
רואים בעולם הזה, על מנת להבין את
האמת שמסתתרת מאחורי. כלומר נקודת
השכל הוא להפוך.

הופך מציאות. מה שאני רואה רע זה לא
קיים. עזות דקדושה.
למה? ככה! אין אבל – אין המציאות
מראה – המציאות מראה את מה שיש לך
בדעת שלך. זה מה שהמציאות מראה.

זה מה שמלמדים אותנו בראש השנה.
נשנה את הראש שלנו.
ראש שונה.

'כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם'

אך צריך להבין. מה נראה לנו, שלמקובלים
כך מתחשק לכרוע ולחשוב על אותיות?
לא. זה קשה מאוד.

אך כשנמצאים במקום הזה, מבינים שאנו
מעלים קבצים, וכשהקבצים עולים אנו
הופכים את הגבורה. אנו מבינים שהגבורה
זה חסד, ואם זה חסד, אנו עכשיו ניתן לה
את הכח הזה. ברי"ו ראשון.. ברי"ז שני..
בברוך.. מורידים את הראש.. רי"ז 3, 4, 5 .
גמרנו הכל. מרימים את הראש כלפי
מעלה. זהו! המציאות שונה.

והנוקבא
עולה

ולקראת
סיום..

ונשאלת השאלה מפי הנשים אם הרי"ז זה לגברים?
ברגע שנשים מבינות את מהות העבודה, הן לא צריכה לעשות רי"ז. כי הנשים הן הכלי. הן הגבוהות יותר. הגבר צריך לעשות מאחר והוא נמוך יותר.
ונסביר מה זה שהגבר נמוך יותר.
יש ברכה אצל הנשים 'ברוך שעשני כרצוני, שעליה כתוב 'תברך בלא שם ומלכות'
.. טוב.. אז הוא עשה אותי ככה.. כזו.. מה אני אעשה.. בסדר.. ברוך השם..
לא ! נבין את העניין. אם הכל הפוך. אנחנו צריכים רק לקלוט את זה.
שאנו הגברים מניחים תפילין של רבנו תם, אלו תפילין שהמוחין שלהם זה מוחין דאבא. שאנו מניחים תפילין רגילים, שאנו מניחים כל יום, תפילין של רש"י – סדר הפרשיות הם כנגד י-ה-ו-ה זה הכל.
בתפילין דרבנו תם לקחו את שתי הפרשיות האחרונות והפכו אותן ולכן זה לא י-ה-ו-ה אלא י-ה-ה-ו – כי החודש הראשון זה ניסן, צרוף שם הויה לחודש ניסן הוא זה. והחודש השני הוא אייר שצורפו י-ה-ה-ו. כשאנו מניחים את תפילין של רש"י, שמים ולפני שאנו מהדקים – מברכים 'להניח תפילין' ומניחים. בסוף התפילה – מניחים תפילין רבנו תם – פותחים אותו, שמים מניחים על הראש – ולא מברכים.
תפילין רבנו תם זה יותר גבוה. אך לא מברכים??
תשובה – בגלל שתפילין רבנו תם זה יותר גבוה – אין ברכה שיכולה להכיל אותו ולכן לא נוכל לברך על תפילין דרבנו תם. על אותו עקרון כשאשה מברכת את הברכה המדהימה הזו 'ברוך שעשני כרצוני. האשה לא יכולה לומר בשם ומלכות. למה? כי זה בריאה כל כך גבוהה. למה זה בריאה כל כך גבוהה?
מה זה 'ברוך שעשני כרצוני'?
שהאשה הינה 'דעותא דליבא של הקדוש ברוך הוא.
האשה היא רצון השם !
הזכר, בכדי לומר זאת צריך המון המון מצוות?
העבודה שהגבר עושה, הוא עושה כי הוא צריך אותה.

נשים צריכה לעשות את התפילה הפשוטה שלך, למה? כי הן כבר שם. נשים כבר נמצאות במקום הזה. במקום של 'ברוך שעשני כרצוני. ז"א נשים הן לעלא ולעלא ולעלא יותר גבוהה מהמקום שהזכרים נמצא בו.

למה ר-י-ו, למה דוקא האותיות הללו?

ר י ו		
ריש	יוד	ויו
510	20	22

שימו לב

בשר = 502

ודם = 50

סה"כ – 552

בשר ודם בדיק האותיות רי"ז.

זה העניין של התיקון.

זה הבשר ודם של האשה.

למה 5 פעמים רי"ז?

למה ב'ברוך' 2 וב'אתה' 3?

תשובה מדהימה, כמה שתורתנו מדויקת – תורת אמת.

5 רי"ז = 5 * 216 = 1080

אדם נושם בדקה – תתר"פ חלקים

יש עניין שמחלקים את השעה ל תתר"פ

חלקים, לערך כל נשימה ונשימה יחד

לוקחים 3 שניות.

ישנו ייחוד – שכל 3 שניות , היחוד

מתחלף. ישנם מקובלים שמגיעים למקום

הזה. כי כל 3 שניות הצרוף בעולם

משתנה, יש תתר"פ צירופים כאלה בשעה,

אבל זו לא הסיבה שלנו.

כי למעשה, במי פגע הנ-ח-ש? באישה.

באישה ובאדם.

יכלנו להגדיל את האשה ברי"ז 1 וזהו.

לא. אנו נגדיל אותה ב5, כי 5 פעמים רי"ז

זה 1080.

יוכל לפעל שיהיה כך
ואפילו אם יחזק מחשבתו מאד שיהיה לו
ממון, בודאי יהיה לו
וכן בכל דבר
רק שהמחשבה תהיה בביטול כל ההרגשות
והמחשבה תקיפה כל כך
עד שאפשר למסר נפשו במחשבתו ממש
דהינו שירגיש צער המיתה ממש
על ידי שיקבל על עצמו בדעתו שהוא מרצה
למסר נפשו על קדוש השם באיזה מיתה
שתהיה
ואפשר לחזק ולגבר המחשבה כל כך
עד שבשעה שמקבל במחשבתו שהוא מרצה
למסר נפשו למות על קדוש השם
אזי ירגיש צער המיתה ממש
וזה שאמר רבי עקיבא: כל ימי חייתי
מצטער על פסוק זה מתי יבוא לידי ואקימנו
עכשיו וכו'
הינו שבשעת קריאת שמע שהיה רבי עקיבא
מקבל על עצמו ארבע מיתות בית דין
היה מקבל על עצמו מסירת נפשו במחשבה
חזקה ותקיפה כזו
עד שהיה מצטער ומרגיש ממש יסורי
המיתה ממש
כאלו סוקלין ושורפין אותו ממש בלי שום
הפרש
וזה כל ימי חייתי מצטער מתי יבוא וכו'
הינו שממה ששערתיו וקבלתי בדעתי מתי
יבוא לידי ואקימנו
למסר נפשי על קדוש השם
מזה לבד חייתי מצטער ומרגיש וסובל יסורי
המיתה ממש כנ"ל
עכשיו שבא לידי בפעל ולא אקימנו
הלא תמיד חייתי סובל זה הצער ממש
מהקבלה במחשבה לבד
ובשמחזק המחשבה במסירת נפש כל כך
כנ"ל
יוכל למות ממש מזה הצער כאלו היה מת
מזו המיתה בפעל
כי אין הפרש בין המיתה בפעל
למצער שמרגיש מהמיתה במחשבה כנ"ל
על כן צריך למנע ולהרחיק עצמו לבלי
לשאיר שם
בעת שמרגיש שקרוב שתצא נפשו
שלא ימות בלא עתו חס ושלום
ידע שלמחשבה יש תקף גדול וכמו שכותב
שם רבי נחמן, ואפילו שרועה ממון יהיה

אדם-

אלף = 111

דלת = 434

מם = 80

סה"כ - 623

חווה-

חית = 418

ויו = 22

הי = 15

סה"כ - 455

1080 = 455 + 625

ובסיכום, נאמר את הדברים הבאים,
את כל התיקון אנו עושים בראש שלנו. זה
מה שאנו עושים.

למה? כי אם מציאות הנפילה היתה ביום
ראש השנה, על ידי הדעת - בא הנחש, בא
לאישה - בשר ודם, תופס אותה. מצליח
להשתלט על הדעת שלה. ושם כהוא
משתלט על הדעת, הסיפור נגמר.

והאישה עכשיו הולכת לאדם, כי ברגע
שהכלי הזדהם, אין בעיה עכשיו לקחת את
האור. מפילה את האדם.

מה אנו עושים בראש השנה? מבינים
שהעבודה שלנו כאן זה ע"י הדעת. ונכון
אנו עושים הכל במחשבה, אך אנו יודעים
שבעולם הזה הכל יוצא החוצה. עולם
העשייה.

עסק שיוצא החוצה - הדבר הראשון שיוצא
- קול.

אבל, אנו יכולים להשמיע קול? לא.

השובר יכול להשמיע קול.

אנו עכשיו לוקחים את המחשבה שלנו
ורבותי אני אומר לכם יום ראש השנה זה
יום שמסוגל לשינוי המחשבה ולכן ביום
ראש השנה תחשבו טוב

ותחשבו מה אתם רוצים באמת

ואל תפלו לקטנות המוחין

ואל תפלו לאך ולמה וכמה ומה

אתם צריכים להיות בשליטה על המחשבה
שלכם והמחשבה שלכם צריכה להיות
בתורה קצת של רבי נחמן שהקראתי לכם :

ידע שהמחשבה יש לה תקף גדול

ואם יחזק ויגבר מחשבתו על איזה דבר

שבעולם

לוי רק שהדבר יהיה בביטול כל ההרגשות
כולם.

ביום ראש השנה צריך שלדיבור שלכם
יהיה תקף.

יש לי מחשבה, אני צריך שהיא תצא
לעולם, אז מה אני אומר בעולם.
את הדבר הבא – אין את המחלה הזו, אין
את המכה השחורה הזו, יש שלום, יש
נוחות, יש אהבה, יש לי זמן, יש רחמים.
אני צריך תקף לדיבור הזה.
וגמטריית השופר היא בדיוק תקף כפי
שפתחנו.

ידע שלמחשבה יש תקף גדול!
מה שקרה עכשיו כאן שאתה שומע שופר –
אתה צריך להגיד, אני ברגע זה מקבל
עוצמה של קדושה ומרגע זה אני לא
מסכים יותר לראות בדעת שחור ולהוציא
מהפה שחור.

וברגע שאתם אומרים את הדבר הזה ויש
כרגע תקיעה, אתם יודעים שאתם כרגע
בכח אדיר של בנייה

התעלות

וקדושה

ואם זה מה שקורה כרגע,

אני מקבל על עצמי קדושה ! כי אני

משנה את הראש !

הראש צריך להשתנות

כי ברגע שיש ביטול – יש קדושה

יש קדושה – אין נ-ח-ש

אין נ-ח-ש – אפשר להגיע לדעת

דקדושה.

דעת דקדושה – אפשר להגיע לעץ חיים.

עץ חיים.

ואז אנו נכתבים ונחתמים לחיים טובים
ארוכים ולשלום.